Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015 Ἁγίου Πολυεύκτου, Ὁσίου Εὐστρατίου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ὁσίου Πέτρου Ἐπισκόπου Σεβαστείας, Ἁγίου Λαυρεντίου | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2052

Σύγχρονοι ἡγιασμέναι μορφαὶ Γερόντων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταδικάσει τὰς κακοδοξίας καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ

• ΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΠΟΚΛΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟΕΝΩΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ, ΠΡΟΣΥΠΟΓΡΑΦΟΥΝ ΣΥΝΕΧΩΣ ΝΕΟΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ.

ΤΕΡΑΣΤΙΑΝ ἀπήχησιν εἶχεν ἡ εἰδικὴ ἔκδοσις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἅγιον Ὄρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως», τὴν ὁποίαν συνέταξαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν Ἁγιορεῖται Μοναχοὶ (τὴν διένειμαν δωρεὰν) καὶ τὴν παρουσίασεν ὁ «Ο.Τ.» εἰς πρωτοσέλιδον κύριον δέμα του. Ἡ εἰδικὴ ἔκδοσις ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως πρὸς ἅπαντας τοὺς Καθηγουμένους τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζητοῦν νὰ λάβουν δέσιν ἐναντι τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀποκλίσεων, ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὸ ὄνομα τῆς ψευδοενώσεως μετὰ τῶν Παπικῶν. Οἱ Ἁγιορεῖται μοναχοὶ ὑπενθυμίζουν εἰς τοὺς Καθηγουμένους τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὰς ἀντιδράσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν, Καθηγουμένων τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, Ἱεραρχῶν, Ἀκαδημαϊκῶν καὶ Θεολόγων εἰς ἀναλόγους συμπεριφορὰς τῶν μακαριστῶν (Οἰκουμενιστῶν) Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου, οἱ ὁποῖοι ἔθετον τὰ δόγματα τῆς Πίστεως εἰς τὰ «χρονοντούλαπα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας» εἰς τὸ ὄνομα τῆς διπλωματίας τῆς ἀγαπολογίας τοῦ Βατικανοῦ, μὲ σκοπὸν τὴν ψευδοένωσιν Παπικῶν - Ὀρθοδόξων. Τὴν εἰδικὴν ἔκδοσιν προσυπογράφουν καθημερινῶς νέοι Ἁγιορεῖται Μοναχοί, ἐνῶ τὴν προσυπέγραψαν καὶ οἱ Καθηγούμενοι τῶν Ἱερῶν Μονῶν Καρακάλλου καὶ Ζωγράφου. Οἱ Ἁγιορεῖται Μοναχοὶ πιστεύουν ὅτι καὶ ἄλλοι Καθηγούμενοι δὰ προσυπογράψουν τὴν ἔκδοσιν.

ΚΑΤΩΤΕΡΩ ἀναδημοσιεύομεν, ἐκ τῆς εἰδικῆς ἐκδόσεως τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν τὰς δέσεις συγχρόνων ἁγιασμένων μορφῶν Γερόντων, μὲ τὰς ὁποίας καταδικάζονται αἱ κακοδοξίαι τοῦ παπισμοῦ:

Σύγχρονοι Γέροντες

Ἀλλά καί σύγχρονες ἁγιασμένες μορφές Γερόντων ἔχουν καταδικάσει τίς κακοδοξίες τοῦ παπισμοῦ:

• **Γέρων Δανιήλ Κατουνακιώτης:** *«Ἐκτός δέ*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Εἰς ποίαν περίπτωσιν τὸ Ἐμιράτον τοῦ Ὀμὰν θὰ χρηματοδοτῆ τὰ ἔξοδα τῆς Σχολῆς

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰς ἐπιστημονικὴν μελέτην τοῦ τέως κοσμήτορος καὶ προέδρου τοῦ τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας κ. Χρήστου Οἰκονόμου. • Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ ἔγγραφόν της τάσσεται ἐναντίον τῆς ἱδρύσεως τοῦ τμήματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν, ἐνῶ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἵδρυσίς του ὁδηγεῖ εἰς ἐπικινδύνους ἀτραπούς.

• Ὁλόκληρον τὸ ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους. • Ἡ Ὀρθόδοξος θεολογία δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Ἰσλάμ, τονίζει ὁ κ. Χρ. Οἰκονόμου καὶ συνεχίζει: Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Νεομάρτυρες θὰ ἀπεικονίζωνται μὲ τοὺς Μουσουλμάνους ἐκτελεστάς των; • Ἀπὸ μίαν ἐλαχίστην μειοψηφίαν ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ τμήματος. Δὲν ὑφίσταται ἀντίστοιχος περίπτωσις διεθνῶς. • Ἀνοίγουν τὰς πύλας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τοῦ Διδυμοτείχου, τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Ξάνθης, τῆς Κομοτηνῆς καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ἰσλάμ; Ὁ ὁμολογιακὸς χαρακτὴρ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὸ Ἰσλάμ. • Ὁ Ἰσλαμισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τρεῖς κατευθύνσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς στόχον τὴν παραγωγὴν Μουσουλμάνων διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. • Ἡ Ὀρθόδοξος θεολογία καὶ τὸ Κοράνιον κ.λπ.

ΕΙΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑΣ θεολογικὰς καὶ πολιτικὰς ἀποκαλύψεις διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης προβαίνει ὁ κ. Χρῆστος Οἰκονόμου τέως, Κοσμήτωρ καὶ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Καταδέτει εἰς ἐπιστημονικὴν μελέτην του δέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέπουν ὁλόκληρον τὴν ἐπιχειρηματολογίαν ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος, ἀποκαλύπτουν μεταξὺ ἄλλων ὅτι: ὁ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας, διὰ νὰ πείση τοὺς συγκλητικοὺς εἶπε: «Ἂν τὸ Κράτος δὲν μπορεῖ νὰ καλύψει τὰ οἰκονομικὰ ἔξοδα τοῦ προγράμματος αὐτὰ ἐξησφαλίσθηκαν μὲ πετροδολλάρια ἀπὸ τὸ Ἐμιράτο τοῦ Ὀμάν». Ταυτοχρόνως δέτει τὸ ἐρώτημα: «Οἱ καθηγητὲς θεολογίας δὰ δεχθοῦν νὰ πληρώνονται ἀπὸ Τούρκους γιὰ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές; ». Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καταβάλλεται προσπάθεια, διὰ νὰ περιορισθῆ τὸ Ἰσλάμ. Μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα «οἱ «προοδευτικοὶ» ἐπιχειροῦν νὰ ἀνοίξουν τίς πύλες τοῦ Α.Π.Θ. τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Διδυμοτείχου, τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Ξάνθης, τῆς Κομοτηνῆς, τῆς Ἑλλάδας στὸ Ἰσλάμ; Πρόκειται γιὰ ἀνιστόρητη, ἀνεύθυνη καὶ ἀντιεπιστημονικὴ ἀντιμετώπιση». Ἀκολούθως δέτει τὸν ἀκόλουθον προβληματισμόν: «Μήπως ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας, ὡς Δογματολόγος, ταυτίζει τὴν Τριαδολογία τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἀλλὰχ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ; Ἡ Χριστολογία δὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν Μωάμεθ τοῦ Ἰσλάμ; Ἡ Ὀρθόδοξη Πνευματολογία ἔχει καμία σχέση μὲ τὸ Ἰσλάμ; Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Νεομάρτυρες δὰ ἀπεικονίζονται μὲ τοὺς Μουσουλμάνους ἐκτελεστές τους κ.λπ.».

Ὁ κ. Οἰκονόμου εἰς τὴν μελέτην του δίδει καὶ ἐθνικὰς διαστάσεις, διατυπώνων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἔντονον ἀντίδεσίν του πρὸς τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν μελέτην του, τὴν ὁποίαν ἀποκαλύπτει τὸ ἀντιαιρετικὸν ἱστολόγιον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΕΙΣ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΕΠΙΤΥΧΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΟΥ «Ο.Τ.»

Γέρων Σάββας Λαυρεώτης: Ἀπειλεῖται εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους ἡ ἀμώμητος Πίστις μας καὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας

• Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ. • ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΝΤΑΙ ΠΟΛΛΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ

ΜΕΣΤΗ περιεχομένου ἦτο ἡ ἀντιαιρετική, ἀντιοικουμενιστικὴ καὶ ἀντιπαπικὴ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησε, τὴν 28ην Δεκεμβρίου, εἰς τὸ κτίριον τοῦ «Ο.Τ.» (αἴθουσαν Ἀρχ/της Μᾶρκος Μανώλης) εἰς τὴν Νέαν Ἐρυθραίαν ὁ Ἁγιορείτης μοναχὸς Γέρων Σάββας Λαυρεώτης. Ἡ ὁμιλία ἔγινεν ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀποκλίσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Πάπαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πρόσφατον συλλείτουργον εἰς τὸ Φανάριον. Ὁ Γέρων Σάββας Λαυρεώτης μοναχὸς ἀπαντῶν μετὰ τὴν ὁμιλίαν του εἰς ἐρωτήσεις πιστῶν, ἀνέδειξε τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξήγησε ὅτι δὲν πρέπει νὰ διακοπῆ (ἀκόμη) τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἀρχιερέων διὰ λόγους... τακτικῆς. Ὑπεστήριξεν ἀκόμη ὅτι ὀφείλομεν ὑπακοὴν εἰς τοὺς «Δεσποτάδες» μας, ἀλλὰ ὅταν οὗτοι κηρύσσουν αἵρεσιν καὶ γενικότερον δεωρίας, αἱ ὁποῖαι ἀντιστρατεύονται τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Μεγάλων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ὀφείλομεν ἀνυπακοήν.

Κατωτέρω παραδέτομεν τὴν τεκμηριωμένην ὁμιλίαν. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούδως:

«Πανοσιολογιώτατε, σεβαστοί μου πατέρες, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Χριστός ἐτέχθη, ἀληθῶς ἐτέχθη!

Μέ μεγάλη μου χαρά βρίσκομαι σήμερα κοντά σας, ἀνταποκρινόμενος στήν πρόσκληση τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καί συναγωνιστῶν καί συνεχιστῶν τοῦ θεάρεστου ἔργου τῶν φλογερῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως, μακαριστῶν ἀρχιμανδριτῶν Χαραλάμπους Βασιλοπούλου καί Μάρκου Μανώλη, καί φυσικά μέ τήν εὐλογία τοῦ Γέροντός μου καί πνευματικοῦ μου πατρός Εὐστρατίου Ἱερομονάχου Λαυριώτου.

Ἐμεῖς οἱ μοναχοί δέν συνηθίζουμε νά δίνουμε εὔκολα διαλέξεις καί νά ὁμιλοῦμε σέ συγκεντρώσεις, καί ἄν πρέπει νά ὠφελήσουμε κάποιον προσπαθοῦμε νά τό κάνουμε μέσα ἀπό τό παράδειγμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΜΕ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΥΡΙΑΝ

Ἀπὸ βαρυτάτην ἀσθένειαν πάσχει τὸ Βατικανόν

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου***

ΑΠΟ βαριὰ ἀρρώστια πάσχει τὸ Βατικανό. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε κάποιος «ζηλωτὴς» Ὀρθόδοξος μοναχός, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ σημερινός Πάπας Φραγκίσκος, ποὺ πρόσφατα εἶχε χαρακτηρίσει τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία «ἀσθενῆ», ἀφοῦ δὲν εἶναι ὑποταγμένη σ' αὐτόν. Τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι Ὀρθόδοξοι Προκαθήμενοι ζηλοῦν τὶς ὑπερεξουσίες τοῦ Πάπα καὶ τὴν ἀπαράδεκτη κατάσταση τῆς αὐλῆς του καὶ ἐπιδιώκουν νὰ εἰσαγάγουν τὰ παπικὰ πρότυπα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία…

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων τὴ Δευτέρα, 22 Δεκεμβρίου 2014, μίλησε στὰ μέλη τῆς Ρωμαϊκῆς Κούριας καὶ ἐξαπέλυσε σὲ βάρος τους σφοδρότατη ἐπίθεση. Οἱ μύδροι καὶ οἱ προσβλητικοὶ χαρακτηρισμοί του δείχνουν τὸν ἠθικὸ ξεπεσμὸ τῆς γραφειοκρατίας τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ ἐπὶ αἰῶνες ἔχει ἀναπτυχθεῖ σὲ ἕνα ἀνίκητο Λεβιάθαν, λόγω τῆς κοσμικῆς, ἡγεμονικῆς, αὐταρχικῆς καὶ ἰμπεριαλιστικῆς θέσης ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ὁ Πάπας. Σημειώνεται ὅτι ὁ Πάπας Φραγκίσκος θέλησε νὰ δημοσιοποιηθεῖ ἡ στὰ ἰταλικὰ ὁμιλία του, ἀφοῦ ὁλόκληρη δημοσιεύθηκε στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ Πάπας ἀνέφερε ἕνα μεγάλο κατάλογο ἀσθενειῶν ἀπὸ τὶς ὁποῖες πάσχει ἡ Κούρια, καὶ οἱ ὁποῖες, ὅπως τόνισε, «ἐξασθενοῦν τὴ διακονία της πρὸς τὸν Θεό».

Ἡ πρώτη ἀρρώστια ποὺ ἀνέφερε εἶναι πὼς τὰ μέλη τῆς Κούριας αἰσθάνονται «ἀθάνατα», «ἀπαραίτητα» καὶ «διαθέτοντα πλήρη ἀσυλία»*. Ἀλλά, ὅπως σημείωσε, τὰ νεκροταφεῖα εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτούς τους αἰώνιους, ἀναγκαίους καὶ ἀσύδοτους... Ἄλλη ἀσθένεια τῆς Κούριας εἶναι, πάντα κατὰ τὸν Πάπα, ἡ σκληροκαρδία της, ἡ διανοητικὴ καὶ ἡ πνευματική. Παρομοίασε τὰ μέλη της μὲ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους τοὺς ὁποίους χαρακτήρισε ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος σκληροτράχηλους καὶ ἀπερίτμητους «τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν» (Πρ. ζ΄ 52).

Πνευματικὸν Ἀλτζχάϊμερ

Ὁ βαρύτερος ἴσως ἀπὸ τοὺς βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς ποὺ εἶπε ὁ Πάπας εἶναι ὅτι τὰ μέλη τῆς Κούριας πάσχουν «ἀπὸ πνευματικὸ ἀλτζχάϊμερ», δηλαδὴ ἔχουν λησμονήσει τὴν «ἱστορία τῆς σωτηρίας», καὶ ὅτι τοὺς συμβαίνει αὐτὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

● **Ἀρχιεπίσκοπος: Ἑορτάζομεν Χριστούγεννα, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κατὰ Χριστὸν ζωήν.** Σελ. 5

● **Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου ἐναντίον ὅσων ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπάρχουν πολλαὶ Ἐκκλησίαι καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία διεσπάσθη.** Σελ. 5

● **Ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν ἀμόλυντον τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις, τὰς κακοδοξίας καὶ τὴν πανθρησκείαν.** Σελ. 5

● **Σεβ. Γόρτυνος: Τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων ἡ αἰτία διὰ τὰ δεινὰ τῆς Ἑλλάδος.** Σελ. 8

● **Αἱ ἐναλλακτικαὶ θεραπεῖαι ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν σωματικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν** Σελ. 8

Ἡ παραδοσιακὴ ἐμφάνισις τῶν κληρικῶν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΛΛΟΙ νεώτεροι κληρικοί ἔχουν τήν τάση νά ἐμφανίζονται στήν κοινωνία περιποιημένοι καί σύγχρονοι, περιφρονέντας τήν παραδοσιακή ἐμφάνιση πού εἶναι τά ράσα, τό καλυμμαύχι, τά μαλλιά καί τά γένια. Νομίζουν ὅτι μέ τόν τρόπο αὐτό εἶναι πιό κοντά στόν κόσμο καί τό ὅποιο ποιμαντικό τους ἔργο διευκολύνεται καί γίνεται ἀποτελεσματικότερο. Πρόκειται περί πλάνης. Οἱ ἰσχυρισμοί τῶν προοδευτικῶν κληρικῶν δέν εὐσταθοῦν. Τό κοσμικό φρόνημα τούς ἐμποδίζει νά προχωρήσουν στήν πνευματική ζωή καί νά ἀποκτήσουν τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ ποιμνίου τους. Μπορεῖ νά κάνουν θόρυβο καί νά ἀκοῦν ἐπαίνους ἀπό μερικούς κοσμικούς καί ἄσχετους, ὅμως δέν βοηθοῦν καθόλου τό ποίμνιό τους πνευματικά. Θά ἔλεγα, χωρίς ὑπερβολή, ὅτι μᾶλλον τό ἀπομακρύνουν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἀλήθεια, πῶς νά ἐμπιστευθεῖς τέτοιους κληρικούς, πού ποτέ δέν γεύτηκαν τήν πνευματική ζωή καί ποτέ δέν ἀπαρνήθηκαν τή νοοτροπία καί τίς ἀδυναμίες τῶν κοσμικῶν;

Ὁ πολύπειρος καί θερμός ὑποστηρικτής τῆς ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης περιέγραφε μέ ἐπιτυχία τήν ἐμφάνιση τῶν νεωτέρων κληρικῶν, ἀποκαλύπτοντας συγχρόνως τήν πνευματική τους κενότητα καί τό κοσμικό φρόνημα, πού τούς διαβρώνει καί τούς ἐξαφανίζει κάθε ἴχνος ἱερατικοῦ ζήλου. Ἔγραφε λοιπόν ὁ π. Αὐγουστῖνος σέ ἀναφορά του πρός τήν Ἱερά Σύνοδο: «Ἐσχάτως μεταξύ τῶν κληρικῶν καί δή τῶν νεωτέρων παρατηρεῖται τάσις, ὅπως οὗτοι ἐμφανίζωνται ἐπί τό κοσμικώτερον. Οὕτω κληρικοί θεῶνται εἰς κουρεῖα. Κόπτουν τήν κόμην καί περικόπτουν τήν γενειάδα, περιλούονται μέ ἀρώματα, καί φρεσκοξυρισμένοι εἰς τόν τράχηλον ἐξέρχονται ἐκ τῶν κουρείων εὐωδιάζοντες ἐκ τῶν ἀρωμάτων. Ἀποβάλλουν ἐπίσης τό ἐξώρασον καί μέ τό ἀντερί, ἐκ πολυτελοῦς ὑφάσματος, ζωηροῦ καί ἀνοικτοῦ ἔστιν ὅτε χρώματος, μέ κολλάρον, μέ ὡρολόγιον χρυσοῦν εἰς τήν χεῖρα, μέ χρυσῆν ἁλυσιν ἐκ τοῦ λαιμοῦ κρεμασμένην, μέ ὑποδήματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ, καί μέ τσιγάρον εἰς τό στόμα καί ἀναπτῆρα εἰς τό χέρι, κάμνουν τήν ἐμφάνισίν των δημοσίᾳ. Παντοῦ. Καί εἰς θέατρα καί εἰς κινηματογράφους καί εἰς γήπεδα ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων, διατί ὄχι καί εἰς ταβέρνας καί ἐξοχικά κέντρα, εἰς τά ὁποῖα συχνάζει τό κοσμικώτερον μέρος τῆς κοινωνίας. Ὡς δέ ἔχομεν διαπιστώσει, οἱ μέ τοιαύτην ἐξωτερικήν ἐμφάνισιν κληρικοί εἶναι, κατά κανόνα, φορεῖς καί... νέων ἰδεῶν, ἐκμονδερνισμοῦ καί ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας» («Ἐκκλησιαστικός στρουθοκαμηλισμός», 1973, σελ.159-160).

Οἱ νεωτεριστές κληρικοί εἶναι ὑπερήφανοι, ἀλλά καί ἀμαθεῖς παπαγάλοι. Ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό τους καί ἐπαναλαμβάνουν φράσεις καί λέξεις τοῦ συρμοῦ. Μέ παιδαριώδη ἐπιχειρήματα προσπαθοῦν νά ὑποτιμήσουν τούς παραδοσιακούς συναδέλφους τους καί νά τούς ἐμφανίσουν ὡς καθυστερημένους καί ὀπισθοδρομικούς. Χωρίς καμιά ἀναστολή περιφρονοῦν τή νηστεία, τίς ἱερές ἀκολουθίες, τίς ἐκκλησιαστικές παραδόσεις. Εἶναι, θά ἔλεγα, νέοι Λούθηροι. Ἔχουν ἐπίσης καί πολλές κρυφές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ἐματαιώθη παραχώρησις Ἱ. Ναοῦ εἰς Παπικούς

• ΔΥΝΑΜΙΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΕΠΙ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ

Συμφώνως πρὸς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀπὸ τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον «patmostimes.gr (29ης Δεκεμβρίου) ἡ προσπάθεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὅπως παραχωρηθῆ ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ Πάτμου εἰς τοὺς Παπικούς, ἀπέτυχε μετὰ τὴν δυναμικὴν ἀντίδρασιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πάτμου. Τὸ αἴτημα εἶχε διατυπωθῆ προφορικῶς καὶ πιεστικῶς. Συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας πληροφορίας ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀπήντησεν ὅτι ἡ Πάτμος δὲν ἔχει Παπικοὺς καὶ ὅτι ὁ Νόμος 1155/1981 (περὶ ἱερότητος) ἀπαγορεύει τὴν παραχώρησιν, ὅταν σημειώνωνται ἀντιδράσεις ὑπὸ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος. Ὡς σημειώνεται αἱ ἀντιδράσεις εἶναι μεγάλαι εἰς τὴν νῆσον.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΥΣΣΗΣ

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου Νύσσης.

Τοιχογραφία ἀπὸ τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ντέτσανι, Σερβία, 14ος αἰών.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ψηλὰ ἡ σημαία

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

ΣΤΙΣ "Παροιμίες" τοῦ Σολομῶντος μέ μία μόνο λέξη, ἀνακαλύπτουμε καί ἀναγνωρίζουμε καί θαυμάζουμε τό μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Καί ποιά εἶναι αὐτή ἡ λέξη; "ΜΕΓΑ"! "Μέγα Ἄνθρωπος" (Κ΄ 6). Ἕνας χαρακτηρισμός τοῦ ἀνθρώπου ὑπέροχος καί μοναδικός. Ὄχι μονάχα ὡς δημιούργημα τοῦ Θεοῦ "κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν" αὐτοῦ - ἄγνωστη στήν παγκόσμια ἱστορία καί τή φιλοσοφία - ἀλλά καί ψυχοσωματική ὕπαρξη, μέ ἀνατάσεις καί ἐφέσεις καί ἀναβάσεις ὑπερβατικές καί μεταφυσικές.

"Μέγα ἄνθρωπος"! Ὦ, Κύριε Παντοκράτωρ, δημιουργέ τῶν ἁπάντων! "Ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά Σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ! "Οτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά Σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν" (Ψαλμ. Η΄ 8). Ὁ ἄνθρωπος, ὁ μετά τόν Κυβερνήτη, κυβερνήτης. Μετά τόν Δημιουργό, δημιουργός. Μετά τόν Καλλιτέχνη, καλλιτέχνης. Μετά τόν Παντογνώστη, γνώστης. (Διότι, κατά τή γνωστή ρήση: "Γηράσκω ἀεί διδασκόμενος").

**"Μέγα ἄνθρωπος". Μέ ἀρχές καί ἰδανικά καί ἄγια ψηλοφτερουγίσματα. Κατά τόν Πασκάλ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι σάν τό καλάμι, φυτεμένο στή γῆ, ἀλλά ἡ κορυφή του φτάνει ὡς τόν οὐρανό. Οἱ ἐφέσεις τῆς ψυχῆς του διαπερνοῦν τά οὐράνια καί γεύονται θεῖα μυστήρια. Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, "ὁ Θεός διψᾶ νά διψᾶται". Κι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος μονάχα πού διψᾶ τόν Θεό. Κι ὅσο διψᾶ τόν Θεό, τόσο περισσότερο Τόν ἀναζητᾶ. Κι ὅσο Τόν ἀναζητᾶ, τόσο καί δέ χορταίνει νά Τόν ἀπολαμβάνει. "Ἐγώ δέ τερφθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί με τήν δόξαν σου", κραυγάζει ὁ ποιητής τῶν Ψαλμῶν, πλήρης ἀπό θεῖο ἔρωτα

Γεγονότα καὶ σχόλια

Σκέψεις μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους

ΜΕ ΤΗ χάρη καὶ τὴν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ εἰσήλθαμε στὸν νέο χρόνο. Βεβαίως ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου εἶναι ἕνα σχετικὸ καὶ συμβατικὸ μέγεθος, μὲ βάση τοῦ ὁποίου μετρᾶμε καὶ καθορίζουμε τὶς μεταβολὲς ποὺ συμβαίνουν στὴ ζωή καὶ τὸ περιβάλλον μας. Ὁ χρόνος, ὅπως καὶ ὁ χῶρος, εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπάρχουν στὸ προαιώνιο σχέδιό Του. Ὅλα τὰ ὄντα εἶναι ὑποταγμένα στή φθορά καὶ μαζί τους ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ ἀξιοποιήσει τόν χρόνο, γιὰ τὴν δική του πνευματικὴ προαγωγὴ καὶ νὰ φτάσει στὸ «καθ' ὁμοίωση», δηλαδὴ νὰ γίνει κατὰ χάριν θεός. Ἡ ἀνθρώπινη ἀνταρσία μετέβαλε τὸν χρόνο σὲ βασανιστικὴ πορεία πρὸς τὸ θάνατο. Ἡ ἐνσάρκωση ὅμως τοῦ Θεοῦ Λόγου καθαγίασε τὸν χρόνο καὶ μετέβαλε τὴν κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μας «καιρὸν εὐπρόσδεκτον καὶ ἡμέραν σωτηρίας» (Β΄ Κορ. 6, 2). Καλούμαστε λοιπὸν νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ νὰ ἐνδυθοῦμε τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, «συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι» (Β΄ Κορ. 6, 4), προορισμένοι νὰ γίνουμε σύσσωμοι καὶ σύμμορφοι τοῦ Σωτήρα καὶ Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κληρονόμοι τῆς οὐρανίου βασιλείας Του. Νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸ δῶρο τοῦ πρόσκαιρου χρόνου, ὁ ὁποῖος θὰ καθορίσει τὴν θέση μας στὴν αἰωνιότητα. Ἂς κάνουμε τὴν ἀρχὴ μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου!

Σπουδαῖον ὁμολογιακὸν κείμενον

Η ΑΤΥΠΗ «Σύναξη Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» συνέταξε ἕνα μεγάλης ὁμολογιακῆς σημασίας κείμενο, λίγο πρὶν τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὸ Φανάρι. Τίτλος τοῦ κειμένου: «Ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου». Οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου, ἀκολουθώντας τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, διεῖδαν στὰ λεγόμενα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου σοβαρὴ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν γνήσια ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία. Ἐνῷ ὁ Κύριός μας διαβεβαίωσε ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἄτρωτη στοὺς αἰῶνες καὶ «πύλαι ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ.16,18) καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔκαμε λόγο γιὰ ἄμωμη καὶ ἀκηλίδωτη Ἐκκλησία. Ἐνῷ ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως πίστη σὲ Μία Ἐκκλησία, ἐκεῖνος διδάσκει πίστη σὲ πολλὲς «ἐκκλησίες» διηρημένες. Ἀποκαλεῖ τὸν αἱρετικὸ παπισμὸ «ἀδελφὴ ἐκκλησία», «ἕτερο πνεύμονα τῆς ἐκκλησίας» καὶ τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα «ἐπίσκοπο τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης». Ἀποκαλεῖ ἐπίσης «ἐκκλησίες» τὶς αἱρετικὲς παρασυναγωγὲς τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν. Μὲ ἕνα λόγο: δὲν ἀποδέχεται ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία, ἀλλὰ «κλάδος» τῆς «ἀόρατης ἐκκλησίας»! Ἔξι ὁμολογητὲς Ἐπίσκοποι συνυπέγραψαν τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ὁμολογιακὸ κείμενο, καθὼς μαζί τους χιλιάδες κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ κάποιοι ἀγρυπνοῦν γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς σῴζουσας πίστεώς μας!

Πάπας Φραγκίσκος: «Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἡ εἰκόνα τῆς Εὐρώπης» καὶ ὄχι ὁ Χριστός!

ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ εὐκαιρία ὁ «ἀλάθητος» καταληψίας τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Ρώμης Πάπας νὰ μειώνει καὶ νὰ ἀπαξιώνει τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τοῦ Ὁποίου σφετερίζεται τὴν ἐξουσία, ἐξορίζοντάς Τον στὸν οὐρανό. Αὐτὴ τὴ φορά ἐπισήμως ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου διακήρυξε πὼς ὁ «Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Εὐρώπης» καὶ ὄχι ὁ Χριστός! Πὼς ἡ Εὐρώπη ἔλκει τὶς καταβολές της στὸ εἰδωλολατρικὸ παρελθὸν καὶ ὄχι στὸν Χριστιανισμό! Δεῖτε τί ξεστόμισε ὁ ἀθεόφοβος: «Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι στὸ ἐπίκεντρο. Ὁ Πλάτων δείχνει πρὸς τὸν οὐρανό, στὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης δείχνει πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς αὐτὸν ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, πρὸς τὸν κόσμο, τὴν πραγματικότητα. Γιὰ μένα αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ἱστορία τῆς Εὐρώπης, ποὺ συνδέει τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἀνέκαθεν ξεχώριζαν. Ὁ οὐρανὸς εἶναι τὸ ἄνοιγμα στὸν Θεό, ἕνα ἄνοιγμα τὸ ὁποῖο ἀνέκαθεν ἦταν τὸ κυρίαρχο γνώρισμα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ γῆ ἀναπαριστᾶ τὴν πρακτικὴ καὶ συγκεκριμένη ἱκανότητα τῆς Εὐρώπης νὰ ἀντιμετωπίζει καταστάσεις καὶ προβλήματα» (Πηγή: Τὰ Νέα)! Ποιὸς ἀμφιβάλλει πὼς ἡ σύγχρονη εὐρωπαϊκὴ ἀλαζονεία δὲν ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν κύριο ἐκφραστή της, τὸν μοιραῖο παπισμό; Ποιὸς τρέφει αὐταπάτες ὅτι τὸ ἀποστατημένο καὶ ἀποχριστιανισμένο Βατικανὸ θὰ «φρενάρει» τὸν ταχύτατο ἀποχριστιανισμὸ τῆς Εὐρώπης; Προφανῶς μόνον οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, οἱ θλιβεροὶ κράχτες τοῦ παπισμοῦ, τρέφουν τέτοιου εἴδους αὐταπάτες!

Τί σημαίνει διὰ τοὺς παπικούς: «Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν προοπτικὴν τῆς πρώτης χιλιετίας»;

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ἀπὸ τὴν συνάντηση Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα, τὶς ἀνίερες συμπροσευχὲς καὶ τὶς κοινὲς δηλώσεις τους γιὰ τὴν «ἑνότητα τῶν ἐκκλησιῶν» (πάει ἡ ἕνωση), δὲν λέει νὰ καταλαγιάσει. Κι αὐτὸ διότι ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν ὑπῆρξε μεγάλος. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ σφοδρὴ ἀντίδραση μεγάλου μέρους τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ἐπισκίασε τὶς οἰκουμενιστικὲς φιέστες τοῦ Φαναρίου καὶ ἔτσι μετρίασε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ «τολμηρὰ ἀνοίγματα» (βλέπε ἀπαράδεκτες ὑποχωρήσεις) τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη πρὸς τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα. Ἀρκέστηκαν οἱ δύο τους νὰ δηλώσουν ὅτι ἡ «ἑνότητα τῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιτευχθεῖ καὶ μὲ τὴν «προοπτικὴ τῆς πρώτης χιλιετίας». Ἔλα ὅμως ποὺ τὴν πρώτη χιλιετία οἱ αἱρετικοὶ τοῦ Βατικανοῦ τὴν «βλέπουν» ἀπὸ τὴ δική του σκοπιά, μὲ βάση τὶς φρικτὲς μεσαιωνικὲς πλαστογραφίες «Ψευδοκλημέντια», «Ψευδοκωνσταντίνειος Δωρεά», «Ψευδοϊσιδώριες Διατάξεις» κλπ, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν «ἀρχέγονη παράδοση» γι' αὐτοὺς καὶ μάλιστα τῆς πρώτης χιλιετίας, ἀφοῦ ὁλόκληρο τὸ παπικὸ οἰκοδόμημα εἶναι δομημένο πάνω σὲ αὐτὲς τὶς δόλιες πλαστογραφίες! Κάνουν πὼς δὲν καταλαβαίνουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς ὅταν οἱ παμπόνηροι παπικοὶ ἀναφέρονται ἀνενδοίαστα σὲ αὐτὰ τὰ πλαστὰ καὶ κατάπτυστα κείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ τὰ ἀποκηρύξουν, διότι, στὴν ἀντίθετη περίπτωση, θὰ κατέρρεε ὡς χάρτινος πύργος, τὸ δαιμονικό τους οἰκοδόμημα. Ρωτᾶμε: ἀφοῦ οἱ παπικοὶ δὲν θέλουν νὰ ἀπαρνηθοῦν τὶς πλαστογραφίες τους (ἤτοι: τὴν παράδοση τῆς πρώτης χιλιετίας γι' αὐτοὺς) οἱ «δικοί» μας θὰ τὶς ἀποδεχτοῦν γιὰ νὰ γίνει ἡ «ἕνωση»;

Ὑπουργὸς δικαιοσύνης: Ὄχι εἰς τὸν «γάμον» τῶν ὁμοφυλοφίλων!

ΜΙΑ ἀπρόσμενη δήλωση τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κ. Χ. Ἀθανασίου «ἔβαλε φωτιὰ» στοὺς κύκλους τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν ὀργανώσεων. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ ὑπουργὸς ἐμφανίστηκε κατηγορηματικὰ ἀντίθετος στὸ ἐνδεχόμενο νὰ νομοθετηθεῖ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κυβέρνηση ὁ γάμος ὁμόφυλων ζευγαριῶν. "Δὲν τὸ συζητῶ, δὲν τὸ διανοοῦμαι. Ἐξάλλου καὶ ἡ σύμβαση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τὸ ἀπαγορεύει. Ὅταν μιλάει γιὰ γάμο, μιλάει γιὰ ἄνδρα καὶ γυναίκα. Εἴμαστε μία χώρα ἡ ὁποία σέβεται τὶς παραδόσεις, σέβεται τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτραπεῖ, τουλάχιστον μὲ αὐτὴ τὴν κυβέρνηση καὶ μὲ αὐτὴ τὴν ὑπουργία, ὁ γάμος" εἶπε χαρακτηριστικὰ» (Ἱστολ. Τὰ Νέα). Φυσικὸ ἦταν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν μὲ σκληρὲς δηλώσεις ὁμοφυλόφιλοι καὶ μή, φίλα προσκείμενοι σ' αὐτούς, ζητώντας του νὰ ἀναιρέσει. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δήλωσε ἐκ νέου: «Ἤμουν ξεκάθαρος. Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία μου, αὐτὸ πιστεύω. Αὐτὴ τὴ φιλοσοφία θὰ εἰσηγηθῶ στὴν κυβέρνηση καὶ ἡ Βουλὴ θὰ ἀποφασίσει»! Δὲν πιστεύουμε στὰ μάτια μας βλέποντας τέτοιου εἴδους δηλώσεις ἀπὸ μέλος μίας κυβέρνησης, ἡ ὁποία λέει «ναὶ σὲ ὅλα», ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ! Θερμὰ συγχαρητήρια στὸν κ. ὑπουργό, εὐχόμενοι: πάντα τέτοια!

Παραλογισμός: Οἱ ἀθεϊστὰ ζητοῦν Χριστούγεννα χωρὶς Χριστόν!

ΕΙΝΑΙ πλέον γνωστὴ ἡ δράση τῶν ἀθεϊστῶν στὴν Ἀμερική, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταλῆφτεῖ ἀπὸ ἕνα πρωτοφανῆ οἶστρο μίσους κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρὶν τὶς ἑορτὲς ἐξαπέλυσαν μία γιγάντια καμπάνια νὰ …ἀποχριστιανοποιήσουν τὰ Χριστούγεννα! «Νέα σοβαρότατη πρόκληση ἀπὸ τοὺς ἄθεους στὶς ΗΠΑ. Μετὰ τὴν προπέρσινη ἐμετικὴ ἀφίσα ποὺ ἀποκαλοῦσε μῦθο τὰ Χριστούγεννα, ἀλλὰ καὶ τὴν περσινὴ καμπάνια μὲ πινακίδες ποὺ ἔλεγαν "Ποιὸς χρειάζεται τὸν Χριστὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Χριστουγέννων;". Φέτος ἐπανέρχονται μὲ νέα καμπάνια […] Οἱ νέες πινακίδες διαθέτουν μία εἰκόνα ἑνὸς νεαροῦ κοριτσιοῦ ποὺ γράφει ἕνα γράμμα στὸν Ἅγιο Βασίλη, τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς ἑξῆς: "Ἀγαπητὲ Σάντα, τὸ μόνο ποὺ θέλω γιὰ τὰ Χριστούγεννα εἶναι νὰ παρακάμψετε τὴν ἐκκλησία. Εἶμαι πολὺ μεγάλη γιὰ παραμύθια!" (Πηγή: exapsalmos.gr)! Κάνουμε τὶς εὔλογες σκέψεις: ποιὸς τοὺς ὑποχρέωσε νὰ ἑορτάσουν μαζί μας τὴ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου μας; Γιατί δὲν καθιερώνουν κάποια ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους τὰ δικά τους, χωρὶς Χριστό, «Χριστούγεννα»; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή: θὰ τὰ γιόρταζαν «αὐτοὶ καὶ ὁ κοῦκος», ἀφοῦ οἱ ἰδεολόγοι ἀθεϊστὲς εἶναι ἐλάχιστοι! Συμπέρασμα: ὁ πραγματικὸς στόχος τους εἶναι ὁ ἀφανισμὸς τοῦ Χριστοῦ!

Σατανισταί «ἑορτάζουν» τὰ Χριστούγεννα!

ΑΛΛΑ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἀθεϊστές, ποὺ θέλουν νὰ «καπελώσουν» τὰ Χριστούγεννα. Εἶναι καὶ οἱ σατανιστές! Ὅπως ἀποκάλυψαν οἱ δημοσιογράφοι Δ. Πορφύρης – Π. Σταφυλᾶς, «Ἀσκώντας τὸ δικαίωμά τους στὴν ...ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης - κατὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἐκδοχή της - οἱ Σατανιστὲς θὰ διαθέτουν τὴ δική τους ὀθόνη μὲ τὸ μήνυμα τῶν χειμερινῶν διακοπῶν στὴν αἴθουσα ὑποδοχῆς τοῦ Καπιτωλίου τοῦ Tallahassee στὴ Φλώριδα τῶν ΗΠΑ. Οἱ Σατανιστὲς θὰ προβάλλουν σὲ τηλεοπτικὴ ὀθόνη, δίπλα στὸ χριστουγεννιάτικο διάκοσμο τῆς φάτνης, ἕνα ἔκπτωτο ἄγγελο ποὺ πηγαίνει στὴν κόλαση μὲ τὸ μήνυμα "Ὁ σατανικὸς ναὸς σᾶς εὔχεται καλὲς διακοπές". Οἱ ἴδιοι σατανιστικοὶ κύκλοι εἶχαν ζητήσει καὶ τὸ προηγούμενο ἔτος τὴ ρύθμιση μίας ὀθόνης μὲ τὸ μήνυμά τους γιὰ τὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων, ἀλλὰ οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες εἶχαν κρίνει τὸ αἴτημα ἀπόλυτα προσβλητικό. Φέτος, ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς ὁμάδας δήλωσε ὅτι τοὺς ὑπερασπίστηκαν πολλοὶ δικηγόροι καὶ ἔτσι ἡ ὀθόνη τους θὰ λειτουργεῖ λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μαζὶ μὲ τὶς ἑορταστικὲς φάτνες» (Ἱστολ. dimpenews.com)! Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ σύγχρονος θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς καὶ ὁ ἀποκρυφισμὸς ἐξοικείωσε τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο μὲ τὸ σατανᾶ, τὸν ὁποῖο λατρεύει πιὰ μαζὶ μὲ τὸ Χριστό! Ἔσχατες ἡμέρες ἐν ὄψει!

Ὁμολογιακὸν κήρυγμα ἐπισκόπου μας

ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΟ γιὰ τὸν δοκιμαζόμενο ὀρθόδοξο λαό μας νὰ ἀκούγονται φωνὲς ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους μας. Ὁ λόγος γιὰ πρόσφατο πύρινο κήρυγμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου, ὁ ὁποῖος, μεταξὺ ἄλλων τόνισε ὅτι «σήμερα, ποὺ ὁ ἀνθρώπινος ἐγωισμός, ἡ συντονισμένη ἐπιθετικότητα τῶν ἀποκρυφιστικῶν παραθρησκειῶν καὶ ἡ ἀθυμία καὶ χλιαρότητα τῶν συγχρόνων χριστιανῶν ἔχει παραμορφώσει τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἡ μόνη ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πραγματικὸ Χριστὸ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέσα στὴν ζωή τῆς ὁποίας μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ συναντήσει τὸν Χριστό, ὅπως τὸν συνήντησε ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας. Χρέος ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ὅλων τῶν Χριστιανῶν εἶναι νὰ διατηρήσουμε ἀκέραιο καὶ ἀνόθευτο τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσίου μας, γιὰ νὰ μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ ἐλπίζει σὲ μία συνάντηση μὲ τὴν πραγματικὴ σωτηρία, ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς» (Ἱστολ. Ρομφαία). Ἐπισημαίνουμε τὴν φράση του ὅτι «ἡ μόνη ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πραγματικὸ Χριστὸ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία». Ὄντως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδικὴ ὁδός, ἐνῷ ὅ,τι αὐτοκαθορίζεται ὡς «ἐκκλησία» ἔξω ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία εἶναι σχίσμα καὶ αἵρεση καὶ ὁποιαδήποτε ὑπόσχεση «σωτηρίας» ἐκτὸς αὐτῆς εἶναι ψεύτικη! Συγχαίρουμε τὸν Σεβασμιώτατο καὶ ἁπλὰ προσθέτουμε στὸν ὁμολογιακὸ λόγο του, πὼς ἡ σύγχρονη παραχάραξη τῆς πίστεώς μας ἔχει ὄνομα καὶ λέγεται οἰκουμενισμός!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ

Στίς 9 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου. Ὁ ἅγιος Πολύευκτος ἔζησε κατά τούς χρόνους τῶν βασιλέων Δεκίου καί Βαλλεριανοῦ, στήν Μελιτινή τῆς Ἀρμενίας καί ἐξασκοῦσε τό στρατιωτικό ἐπάγγελμα. Τήν ἐποχή ἐκείνη ἐκδόθηκε στήν Μελιτινή διάταγμα, τό ὁποῖο πρόσταζε τούς χριστιανούς νά ἀρνηθοῦν τόν Χριστό διαφορετικά θά θανατώνονταν. Ὁ ἅγιος παρά τίς συμβουλές τοῦ πεθεροῦ του νά ἀρνηθῆ τόν Κύριο καί τούς θρήνους τῆς γυναίκας του μέ μεγάλη παρρησία ὁμολόγησε τήν πίστη του καί μάλιστα συνέτριψε τά εἴδωλα τῶν ἐθνικῶν. Ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Πολύευκτος, ἀφοῦ ἔμεινε στέρεος καί ἀσάλευτος στήν ὁμολογία ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός ὁ ἀληθινός, ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου διά ξίφους καί ἐκδήμησε στά οὐράνια σκηνώματα.

Ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἡ βάση νέας Οἰκουμενικῆς ἀδελφότητας· ἡ πρό τῆς Συνόδου διδασκαλία: μία ἔκφραση «μυστηριακοῦ μνιμαλισμοῦ»· μυστηριακός μνιμαλισμός καί πληρότητα· συνέχεια καί ἀσυνέχεια: οἱ βαδύτερες ρίζες τῆς μυστηριακῆς θεολογίας στόν ἱερό Αὐγουστῖνο· ἡ ἀκινάτεια ρήξη μέ τόν Αὐγουστῖνο περί τοῦ βαπτίσματος ἐκτός Ἐκκλησίας· τί σημαίνει «μέλος τῆς Ἐκκλησίας»· Congar, ἱερός Αὐγουστῖνος καί ἡ διαμόρφωση τῆς νέας Ἐκκλησιολογίας· παράκαμψη τῆς Mystici Corporis: τό ἄνοιγμα τοῦ καρδιναλίου Bea τίς παραμονές τῆς Συνόδου.

Ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο «ἵνα λύση τά ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α"Ἰω. γ΄, 8), ὁπότε ἡ ἀπουσία ὁποιασδήποτε δαιμονολογίας ἔχει συνέπειες στήν Χριστολογία καί τήν Ἐκκλησιολογία. Εἶναι γνωστόν ὅτι στίς Κατηχήσεις πού προηγοῦνται τοῦ Βαπτίσματος γίνονται οἱ «ἐξορκισμοί» καί ἡ ἀποταγή τοῦ διαβόλου καί τῶν ἐνεργειῶν του.

Τό δεύτερο μέρος φέρει τόν τίτλο «Τό Βάπτισμα καί ἡ Ἐκκλησία κατά τό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ, Unitatis Redintegratio» (UR), στό ὁποῖο ἀναλύεται ἡ συγκεκριμένη ἀπόφαση τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου περί Οἰκουμενισμοῦ καί Ἐκκλησίας. Στό μέρος αὐτό παρατίθενται ἕξι κεφάλαια, μέσα στά ὁποῖα διαρδρώνονται διάφορα ἐπί μέρους θέματα. Τά κεφάλαια μετά τήν Εἰσαγωγή εἶναι: τό Βάπτισμα καί ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας στό UR· ἡ διάκριση τοῦ Πνεύματος στό UR· Communio: ἡ νέα οἰκουμενική ἀντίληψη καί κατευθυντήρια ἔννοια· Πληρότητα, ἑνότητα καί ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας· Βάπτισμα καί ἑνότητα τῆς πίστεως· Ressourcement (ἐπιστροφή στίς πηγές) ἤ Ἀναδεώρηση;

Στό τέλος τῆς διατριβῆς παρατίδενται **περίληψη, ἐπίλογος, παράρτημα,** ὅπου ὑπάρχει τό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ, Unitatis Redintegratio καί **βιβλιογραφία.**

Ἡ διατριβή αὐτή, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν παράθεση μόνον τῶν τίτλων τῶν κεφαλαίων καί τῶν ὑποδιαιρέσεών τους, ἀλλά, κυρίως, ἀπό τήν ἀνάγνωση τοῦ περιεχομένου, εἶναι σημαντική, προσφέρει μιά νέα γνώση στό εὐρύτερο ἀναγνωστικό κοινό, ἀκόμη καί σέ Κληρικούς καί θεολόγους, πού πολλοί ἀπό αὐτούς κυριαρχοῦνται ἀπό τήν ποιμαντική δράση τῆς Ἐκκλησίας καί δέν παρακολουθοῦν τά τεκταινόμενα στόν ἑτερόδοξο καί διαχριστιανικό κόσμο. Γι' αὐτό καί πρέπει νά διαβασθῆ ἀπό ὅλους ὅσοι ἔχουν εὐθύνη γιά τά ὀρθόδοξα ἐκκλησιαστικά πράγματα, ἀλλά καί ὅλους τούς ὀρθοδόξους Χριστιανούς πού ἀγωνιοῦν γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ὁμολογία, ἐπιθυμοῦν νά ἐνεργοποιῆται ἡ ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τους καί δέλουν νά παραμείνουν σταθεροί στήν ὀρθόδοξη πατερική παράδοση.

2. Βασικές δέσεις τῆς διατριβῆς

Δέν εἶναι εὔκολο σέ μιά γενική παρουσίαση αὐτῆς τῆς σημαντικῆς διατριβῆς νά παρουσιασθοῦν τά κεντρικά σημεῖα της πού μᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπό πλευρᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί θεολογίας. Ἁπλῶς θά τονισθοῦν τά πλέον ἀπαραίτητα σημεῖα, τά ὁποῖα θά ἐρεδίσουν τόν ἀναγνώστη στήν πληρέστερη ἀνάγνωσή της.

α) Εἶναι βασική διδασκαλία τῆς ἀρχαίας ἑνωμένης Ἐκκλησίας, πράγμα πού ἀποδέχεται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅτι δέν ὑπάρχουν Μυστήρια ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνία θεώσεως, μέσα στήν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος γεύεται τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας, καί ὅποιος ἀπομακρύνεται ἀπό τήν Ἐκκλησία, εἴτε μέ τήν αἵρεση εἴτε μέ τό σχίσμα, δέν δέχεται τήν δωρεά τῆς θείας οἰκονομίας. Γενικά, συμπίπτουν τά κανονικά μέ τά χαρισματικά ὅρια στήν Ἐκκλησία.

Γιά τό θέμα αὐτό στήν **συγκεκριμένη διατριβή μνημονεύεται ἡ σχε-**

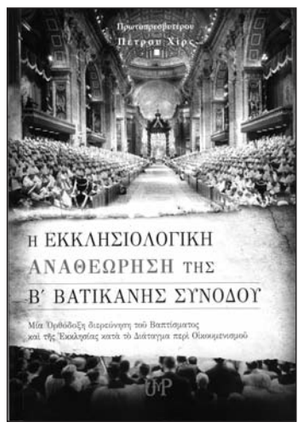

τική ὁμόφωνη διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνος, τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λουγδούνου, τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, τοῦ **ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**, τοῦ ἱεροῦ Νικολάου Καβάσιλα κλπ., ὅπως καί οἱ ἑρμηνευτικές ἀναλύσεις διαφόρων συγχρόνων θεολόγων.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέχονταν μιά οἰκονομία καί ἀσκοῦσαν μιά ἐπιείκεια γιά τούς σχισματικούς καί αἱρετικούς πού μετανοοῦσαν, ἀλλ' οὐδέποτε χώρισαν τήν μυστηριακή θεολογία ἀπό τήν ἐκκλησιολογία . Δέν ἀναγνώριζαν τό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος πού γινόταν ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ρύθμιζαν μέ οἰκονομία τόν τρόπο εἰσδοχῆς τῶν αἱρετικῶν καί σχισματικῶν στήν Ἐκκλησία.

Στά κείμενα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου διασώζεται ἡ πρακτική τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας νά δέχωνται ὁρισμένες ὁμάδες αἱρετικῶν στήν Ἐκκλησία μέ τόν σκοπό τήν συνένωσή τους, τήν ἑνότητα καί τήν κοινωνία τους μέ τήν Ἐκκλησία, καί ὄχι μέ τήν προοπτική τῆς ἀναγνωρίσεως κάποιων «ἀντικειμενικῶν» Μυστηρίων στούς αἱρετικούς.

β) Ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, ἀντιμετωπίζοντας τούς Δοναστιστές, ἀποστασιοποιήθηκε ἀπό τήν κοινή ἔως τότε παράδοση τῶν Πατέρων καί ὑποστήριξε τήν ἄποψη ὅτι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, δηλαδή στούς αἱρετικούς καί τούς σχισματικούς, ὑπάρχουν ἔγκυρα Μυστήρια, ἀλλά αὐτά στεροῦνται τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κατά τόν Αὐγουστῖνο, ἀπό τήν στιγμή πού χρησιμοποιεῖται νερό καί προφέρονται τά «λόγια τοῦ Εὐαγγελίου», ἡ δύναμη τοῦ μυστηρίου παραμένει σέ λανθάνουσα μορφή στό σημεῖο (sacrament) καί ἑπομένως εἶναι ἔγκυρο, ἀλλά ἀναποτελεσματικό. Ἔτσι, ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος ἔκανε τήν διάκριση μεταξύ τῆς «ἐγκυρότητας» καί τῆς «ἀποτελεσματικότητας» τοῦ Βαπτίσματος ἤ τήν διαφορά μεταξύ τοῦ sacramentum (τοῦ ἰδίου τοῦ μυστηρίου) καί τοῦ res sacramentri (τῆς ἀποτελεσματικότητάς του ἤ τῆς χρησιμότητάς του).

Τό νά ὁμολογῆ κανείς τήν πίστη σήμερα σημαίνει νά ὁμολογῆ καί νά διακηρύττη τήν ἑνότητα τῆς θείας καί ἀνθρώπινης φύσης του στό Σῶμα Του, τήν Μία καί Μόνη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία "ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως".

**γ) Ὁ σχολαστικός θεολόγος Θωμᾶς Ἀκινάτης τόν 13ο α

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ὁ πόλεμος εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου παιδείας εἶναι πόλεμος εἰς βάρος τῶν παιδιῶν μας*

(2ον - Τελευταῖον)

Πῶς λειτουργεῖ ἡ προπαγάνδα: προσπαθοῦν νά μᾶς ἀπομονώσουν, προσπαθοῦν νά μᾶς θέσουν ἀπέναντι στά παιδιά. Ἐνῷ ἐμεῖς εἴμαστε πάντα μαζί μέ τά παιδιά, αὐτό μᾶς ἔχει διδάξει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τό «ἄφετε τά παιδία ἔρχεσθαι πρός με». Καί φυσικά χρησιμοποιοῦνται ἀπό τούς προπαγανδιστές ὅλα τά μέσα ἐνημερώσεως, καί ἐφημερίδες, καί περιοδικά, καί τηλεόραση, καί τό διαδίκτυο. Τό σημαντικότερο εἶδος ψεύδους, τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖται, εἶναι ἡ ἀπόπειρα νά παρουσιασθεῖ ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική παιδεία καί ὅλα ὅσα συνδέονται μέ αὐτήν ὡς καταναγκασμός. Χρησιμοποιοῦν συστηματικά τό ἐπίθετο «ὑποχρεωτικός» προκειμένου νά προσδιορίσουν τό κυρίως μάθημα τῆς ὀρθόδοξης παιδείας, τήν πρωινή προσευχή, τόν ἐκκλησιασμό, τόν ἁγιασμό γιά τήν ἔναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Ὅλα αὐτά εἶναι στ' ἀλήθεια ὑποχρεωτικά γιά τόν κάθε χριστιανό, ὄχι ὅμως καί ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενα. Κανένας δέν χρειάζεται νά καταναγκάσει τόν χριστιανό νά ἐκκλησιασθεῖ, νά προσευχηθεῖ, νά διδαχθεῖ τίς ἀλήθειες τῆς πίστεώς του. Ἡ πίστη του, ἡ συνείδησή του τοῦ τό ἐπιβάλλει.

Πιστεύω, ὅτι δέν πρέπει νά καθόμαστε μέ σταυρωμένα τά χέρια. Κατ' ἀρχήν ἡ προσευχή εἶναι μεγάλο ὅπλο. Ἔπειτα πρέπει νά εἴμαστε σέ ἄμεση σχέση πνευματικοῦ τέκνου πρός πνευματικό πατέρα μέ τόν πνευματικό μας, μέ τόν ἐφημέριό μας, νά συνεργαζόμαστε καί νά τοῦ θέτουμε καί αὐτό τό πρόβλημα, τό πρόβλημα τοῦ ἄδικου πολέμου. Θά πεῖτε, «καινούργιος εἶναι»; Δύο χιλιάδες χρόνια τώρα διαρκεῖ. Ἀπό τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Στεφάνου μέχρι σήμερα. Νά τοῦ θέτουμε λοιπόν καί αὐτό τό πρόβλημα. Καί μποροῦμε καί νά τοῦ λέμε «παπούλη σέ παρακαλῶ πές κι αὐτό ἀπό τόν ἄμβωνα, γιά τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα, πού κάποιοι τό κτυποῦν, τό κτυποῦν ἄδικα». Καί δέν καταλαβαίνουν ὁρισμένοι, τί θά συμβεῖ, ποιό θά εἶναι τό ἐπακόλουθο, ἀν ἀπαγορευθεῖ. Πρέπει δέ νά τονίσω, ὅτι ἐνῷ αὐτοί χρησιμοποιοῦν τόν ὅρο «κατάργηση», πάντα χρησιμοποιῶ τόν ὅρο «ἀπαγόρευση». Χρησιμοποιοῦν ἕνα πιό ἀνώδυνο ὅρο, δέν τόν χρησιμοποιῶ αὐτόν, καί πάντα καλό εἶναι νά χρησιμοποιοῦμε τόν ὅρο «ἀπαγόρευση». Ἄν ἀπαγορευθεῖ λοιπόν τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα ἀπό τά σχολεῖα, αὐτοί πού θά μείνουν ὡς διδάσκοντες, θά φοβοῦνται νά γυρίσουν τήν πλάτη στόν πίνακα. Συμβαίνει αὐτό στήν πατρίδα τοῦ λαϊκισμοῦ Γαλλία. Μέσα στό Παρίσι, μοῦ εἶπε ἕνας συνάδελφος, φοβοῦνται νά γυρίσουν στόν πίνακα μήπως τούς ἔλθει κανένα ἰπτάμενο φονικό ὄργανο στήν πλάτη. Ἔτσι θά συμβεῖ κι ἐδῶ, ἄν ἀπαγορευθεῖ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά σχολεῖα.

Ὁ ὁποῖος λόγος τοῦ Χριστοῦ συντέλεσε ἑκατό τοῖς ἑκατό ἤ ὅσα θέλετε τοῖς ἑκατό, στό νά διατηρηθεῖ, στό νά ὑπάρξει ζωντανός αὐτός ὁ λαός καί αὐτή ἡ γλῶσσα. Τόχω πεῖ πολλές φορές, τό λέω καί μιά ἀκόμη, μέχρι νά γίνει καθολική συνείδηση, ὅτι: μιλοῦμε ἑλληνικά σήμερα, διότι οἱ παποῦδες μας, οἱ πρόγονοί μας ἐπί τουρκοκρατίας ἀρνήθηκαν νά ἐξισλαμισθοῦν. Ἄν εἶχαν δεχθεῖ

Τοῦ ***κ. Εὐαγγέλου Στ. Πονηροῦ*** *Δρ Θ., Μ.Φ., Σχολικοῦ συμβούλου θεολόγων Πειραιῶς, Δ. Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

νά ἐξισλαμισθοῦν, θά μιλούσαμε ὅλοι αὐτή τή στιγμή τουρκικά καί θά λεγόμασταν Τοῦρκοι. Ἡ γλῶσσα λοιπόν καί ἡ ἐθνική συνείδηση καί ἡ ἐθνική παράδοση διατηρήθηκαν ἀπό τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς, ὄχι ἀπό τούς ἄλλους! Καί ὑπῆρξαν πολλοί «ἄλλοι» πρέπει νά ξέρετε. Κάτι ἑκατομμύρια ὁλόκληρα προτίμησαν τό σαρκικό τους συμφέρον καί ἐξισλαμίσθηκαν. Γι' αὐτό καί σήμερα οἱ Τοῦρκοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δέ μοιάζουν μέ τούς Τουρκμένους καί ὅλους τούς ἄλλους τουρκογενεῖς. Ἐπειδή προέρχονται ἀπό ἐξισλαμισμένους Ἕλληνες κατά πλειοψηφία, ἀνάμεσα στούς ὁποίους ὑπάρχουν βέβαια καί κρυπτοχριστιανοί, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν ἀνά πᾶσα στιγμή. Σ' αὐτή λοιπόν τή γλῶσσα, ἡ ὁποία διατηρήθηκε ζωντανή ἀπό τούς χριστιανούς, τολμοῦν μερικοί νά ὑβρίζουν τόν Χριστό. Ἐνῷ ἔπρεπε νά ξέρουν, ὅτι αὐτή ἡ γλῶσσα ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου στόν Χριστό. Διότι σώθηκε καί βρίσκεται στόν κατάλογο τῶν ὁμιλουμένων γλωσσῶν, ἐπειδή οἱ πιστοί ὀρθόδοξοι χριστιανοί δέν ἐξισλαμίσθηκαν. Γι' αὐτό καί μόνον τόν λόγο.

Καί κάποιοι ἄλλοι προσπαθοῦν νά χρησιμοποιήσουν τούς θησαυρούς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σοφίας καί φιλοσοφίας, εἰς βάρος τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παιδείας, εἰς βάρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Κι αὐτό δείχνει τήν ἀγραμματοσύνη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Διότι ὅλα αὐτά, εἶναι γνωστό ὅτι, ἐσώθησαν ἀπό τούς μοναχούς τοῦ Βυζαντίου, οἱ ὁποῖοι τά ἀντέγραφαν ὑπό τό φῶς τοῦ καντηλιοῦ, καί μάλιστα πολλές φορές σέ περίτεχνα χειρόγραφα, γιά νά μή σαπίσουν. Γι' αὐτό τά ἔχουμε σήμερα. Καί μάλιστα τό Ἅγιον Ὄρος ἔχει τή μεγαλύτερη συλλογή ἀρχαίων ἑλληνικῶν χειρογράφων, πολυτίμων χειρογράφων. Αὐτό τό ξέρει κι ἕνας πρωτοετής φοιτητής θεολογίας, φιλολογίας ἤ ἱστορίας. Κι ὅμως κάποιοι, πού αὐτοπροσδιορίζονται «καθηγητές πανεπιστημίου» ἤ καμμιά φορά καί «βουλευτές», θέλουν νά τό ἀγνοοῦν!!!

Αὐτούς τούς τρόπους χρησιμοποιοῦν μερικοί ἐκτός θεολογίας γιά νά κτυπήσουν τήν παιδεία μας, τήν παιδεία πού κράτησε τό γένος ζωντανό ἐπί τόσους αἰῶνες. Δυστυχῶς ὅμως τώρα τελευταῖα, τό λέω καί θλίβομαι, καί ἔχουμε θλιβεῖ πολλοί ἀπό τούς θεολόγους, ἡ πλειοψηφία τῶν θεολόγων, χρησιμοποιήθηκε καί ἕνα ἄλλο μέσον: Κάποια ἀμφιλεγόμενα προγράμματα σπουδῶν. Ἐπιχειρήθηκε νά ἀντικατασταθεῖ ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική παιδεία ἀπό ἕνα μάθημα, τό ὁποῖο θά ἀποτελοῦσε συνονθύλευμα, ἕνα μεῖγμα, ἕνα ἀξεδιάλυτο πολυθρησκειακό μεῖγμα. Δυστυχῶς ἐπιχειρήθηκε αὐτό. Πρός τό παρόν δέν ἔχει ἐπιβληθεῖ πανελλαδικῶς, καί μᾶλλον δέν πρόκειται νά ἐπιβληθεῖ, διότι ὑπῆρξε σύντονη ἀντίδραση τοῦ κλάδου τῶν θεολόγων, ἀλλά μή νομίζετε, ὅτι δέν θά ὑπάρξουν καί ἄλλες τέτοιες προσπάθειες. Αὐτό λοιπόν ἦταν ἡ τελευταία προσπάθεια πού συνέβη, καί συνέβη δυστυχῶς ἐκ τῶν ἔνδον. Ἀπό θεολόγους, οἱ ὁποῖοι τό θεωροῦν αὐτό ὡς ἕνα εἶδος προόδου, ὅμως ἀπό πότε ἡ προδοσία εἶναι δυνατόν νά θεωρεῖται πρόοδος; Ἐπειδή ἀρχίζουν καί οἱ δύο μέ τήν πρόθεση «πρό»;

Πρέπει λοιπόν ξεκινώντας μέ τήν πίστη μας, μέ τήν προσευχή μας, μέ τόν πνευματικό μας, νά μή τό ἀφήνουμε νά περνάει ἔτσι τό πράγμα. Καί ὅσοι εἴμαστε ἐν ἐνεργείᾳ, νά ἀγωνιζόμαστε μέσα ἀπό τό μάθημά μας. Μέσα ἀπό τό μάθημά μας νά δίνουμε στά παιδιά νά καταλάβουν, ὅτι ἡ ὀρθόδοξη παιδεία, ἡ ἄλλως ὀνομαζομένη καί κατήχηση, εἶναι κάτι πολύτιμο. Κι ὅποιος πάει νά τούς τήν ἀφαιρέσει, ἐπιχειρεῖ νά τούς ἀφαιρέσει κάτι πολύτιμο. Θά ἦταν ποτέ δυνατόν, νά δεχθεῖ κάποιος, νά πάει οἰκειοθελῶς νά τοῦ κόψουν τά χέρια ἤ νά τοῦ βγάλουν τά μάτια; Ὄχι βέβαια, τά χέρια καί τά μάτια εἶναι πολύτιμα γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Λοιπόν πρέπει νά συνειδητοποιήσουν τά παιδιά καί οἱ γονεῖς, ὅτι ἀκόμη πιό πολύτιμη κι ἀπό τά χέρια καί ἀπό τά μάτια εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ παιδεία. Καί αὐτό τό περνοῦμε μέσα ἀπό τό μάθημά μας. Καί ξέρω, τό ἔχω δεῖ δηλαδή ἀπό τούς θεολόγους καθηγητές τούς ὁποίους ἐπισκέπτομαι, ὅτι τό περνοῦν αὐτό καί μάλιστα ἐμπνέουν τήν ἀγάπη γιά τό πρόσωπό τους. Θεωροῦν δηλαδή οἱ μαθητές ἀναντικατάστατο τόν θεολόγο πού ἀγαπᾶ τόν Χριστό καί ἀγαπᾶ καί τούς ἴδιους, τά ἴδια τά παιδιά - περνᾶ αὐτό τό μήνυμα μέσα ἀπό ὅλη τή συμπεριφορά του. Καί ἄν τύχει καί πάρει μετάθεση κλαῖνε κιόλας - ἔχει συμβεῖ κι αὐτό.

Ἐπίσης, ἀγαπητοί μου, μή ἀφήνουμε νά περνοῦνε ἀναπάντητες οἱ ἀπόπειρές τους στά μέσα ἐνημέρωσης. Γράψανε αὐτοί μιά ἐπιστολή σέ μιά ἐφημερίδα, ἄς γράψουμε κι ἐμεῖς. Γράψανε αὐτοί μιά στήλη σέ ἱστοσελίδα στό διαδίκτυο, νά γράψουμε κι ἐμεῖς. Οἱ ἀγῶνες ὠφελοῦν ἐν τέλει καί ὄχι ἡ ἀδράνεια. Παλιά, ὅταν πηγαίναμε κατηχητικό μᾶς διδάσκανε καί ἕνα μῦθο τοῦ Αἰσώπου μέ δυό βατράχους πού εἶχαν πέσει μέσα σέ ἕνα βαρέλι μέ γάλα καί ὁ πρῶτος ἀπελπίσθηκε καί ἀφέθηκε καί πνίγηκε. Ὁ ἄλλος ἄρχισε νά κολυμπάει, νά κτυπάει τά πόδια του καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο δημιούργησε ἕνα κομμάτι βούτυρο, πάτησε πάνω, πήδησε καί ἔφυγε. Δέν ἔχασε τήν πίστη του. Ἐμεῖς λοιπόν, πού εἴμαστε λογικά πλάσματα καί πολύ καλύτεροι ἀπό βατράχους, καί φυσικά, κατ' ἀναλογία μέ τά σπουργίτια, ἀπό πολλούς βατράχους διαφέρουμε, δέν πρέπει νά χάνουμε τήν πίστη μας καί τήν ἀγωνιστικότητά μας σέ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, καί φυσικά ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπεράσπιση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παιδείας, αὐτῆς τῆς πολύτιμης παιδείας, τήν ὁποία πρέπει νά τή διδάξουμε ὄχι μόνον στά παιδιά μας, ἀλλά καί σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, ὥστε νά σταματήσει τούς φρικτούς καί ἀπάνθρωπους πολέμους. Βλέπετε κάποιοι πηγαίνουν καί κομματιάζουν ἀνθρώπους, κι αὐτό λέγουν πῶς τό κάνουν ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι μεγάλος, ἄν εἶναι δυνατόν! Ποῦ καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος! Πρέπει λοιπόν νά διδάξουμε καί τήν ἀνθρωπότητα καί μή μοῦ πεῖτε «εἴμαστε λίγοι». Οἱ ἀπόστολοι ἦταν μόνο δώδεκα ἄνθρωποι, κι ὅμως θεμελίωσαν τήν Ἐκκλησία πάνω στήν πέτρα τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχαριστῶ πού μέ ἀκούσατε.

***Ὁμιλία εἰς τά γραφεῖα τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων στίς 11-10-2014 μετά τήν τέλεσιν τῆς θείας Λειτουργίας.**

Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΓΑΠΗ

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ΄16). Δηλαδή τόσο λοιπόν πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, πού ζοῦσε στήν ἁμαρτία, ὥστε παρέδωσε εἰς θάνατον τόν μονάκριβο Υἱό Του, γιά νά μή χαθῆ σέ αἰώνιο θάνατο κανένας, πού πιστεύει σ' Αὐτόν, ἀλλά νά ἔχῃ ζωή αἰώνια.

Γι' αὐτό συνεχίζει ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης: «Ἀγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν» (Α΄Ἰωάν. δ΄ 7). Δηλαδή, ἀγαπητοί, ἄς ἀγαποῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, διότι ἡ ἀγάπη, πηγάζει καί ἔχει τήν ἀρχή της ἀπό τόν Θεό. Καί καθένας, πού ἀγαπᾶ, ἔχει γεννηθεῖ ἀπό τόν Θεό καί γνωρίζει τόν Θεό τελειότερα.

* * *

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ἔλεγε γιά τήν τέλεια ἀγάπη:

«Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἐλέγετο Μωϋσῆς. Αὐτὸς ἀπὸ μικρὸν παιδίον ὁποὺ ἦτον, ἔλαβε δύο χαρίσματα εἰς τὴν καρδίαν του· ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Ὥστε πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ ἔχωμεν αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας, καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου· «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς». Ἀκούετε, ἀδελφοί μου, τὶ λέγει ὁ Χριστός; Ὅτι καθὼς ἐγὼ ὑβρίσθηκα, ἐδάρηκα, ἐπείνασα, ἐδείψασα, καὶ ἐσταυρώθηκα, καὶ ἔχυσα τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπην σας, διὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου, ἔτσι πρέπει καὶ σεῖς ν' ἀγαπᾶτε τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς σας, καί, ἄν τύχῃ καὶ ἀνάγκη, νὰ χύνετε καὶ τὸ αἷμα σας. Ἡ τελεία ἀγάπη εἶνε νὰ πωλήσης ὅλα σου τὰ πράγματα καὶ νὰ δώσης ἐλεημοσύνην, καὶ σὺ νὰ πωληθῆς σκλάβος, καὶ ὅσα παίρνεις νὰ τὰ δίδης ἐλεημοσύνην. Εἰς τὴν ἀνατολὴν ἦταν ἕνας Δεσπότης, τοῦ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του ἑκατὸν σκλάβους, ἐπώλησεν ὅλα του τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἐξεσκλάβωσεν. Ἕνα παιδὶ μιᾶς χήρας ἀπέμεινε σκλαβωμένο. Τὶ κάμνει ὁ Δεσπότης; Ξυρίζεται καὶ πηγαίνει καὶ παρακαλεῖ τὸν ἀφέντη, ὁποὺ εἶχε τὸ παιδί, νὰ τὸ ἐλευθερώση, καὶ νὰ κρατήση ἐκεῖνον σκλάβον, ὅπως καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐπερνοῦσε μεγάλην σκληραγωγίαν, ἕως ὁποὺ διὰ τὴν ὑπομονή του τὸν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ ἔκαμε θαύματα. Ὕστερα τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ ἀφέντης του καὶ πάλιν ἔγινεν ἀρχιερεύς. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς. Εὑρίσκεται κανένας νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπην; Ὄχι! Μὴ πωλεῖσαι σύ, πώλησον μόνον τὰ πράγματά σου καὶ δός τα ἐλεημοσύνην. Δὲν δύνασαι νὰ τὸ κάμῃς; Δόσε τὸ ἥμισυ, τὸ τρίτον, ἢ τὸ τέταρτον. Δὲν δύνασαι καὶ τοῦτο; Μὴ παίρνῃς τὸ ψωμὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, μὴ τὸν κατατρέχῃς, μὴ τὸν συκοφαντῆς. Πῶς θέλομεν νὰ σωθῶμεν, ἀδελφοί μου; Τὸ ἕνα μᾶς φαίνεται βαρύ, τὸ ἄλλο πικρόν. Ὁ Θεὸς εἶνε εὔσπλαγχνος, ναί! ἀλλ' εἶνε καὶ δίκαιος· ἔχει καὶ ράβδον σιδηρᾶν. Λοιπὸν ἄν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας».

* * *

Λέγει **ὁ Μέγας Βασίλειος**: «Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποδώση τὴν ἀγάπη στὸν Θεὸ μὲ τὸ νὰ ἀγαπᾶ τὸν πλησίον, γιατί ὁ Θεὸς δέχεται τὴν εὐεργεσία σὰν ν' ἀποδίδεται σ' Αὐτόν».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (10 ΛΕΠΡΩΝ)
18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ιγ΄ 7-16
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ΄ 12 – 19
Ἦχος βαρύς – Ἑωθινόν: Ι΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως»!

Τὸ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν ζωή τῶν Ἁγίων μας, ἀπὸ τὴν ζωή δηλαδὴ τῶν προσώπων, ποὺ μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας κατέκτησαν τὸν φωτισμὸ καὶ ἔφθασαν στὴ θέωση, αὐτὸ διακηρύσσετε ξεκάθαρα στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀποστολικοῦ μας ἀναγνώσματος. "Ἀδελφοί, μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν".

Οἱ ἅγιοι Ἀθανάσιος καὶ Κύριλλος ἀνήκουν στὴ χορεία τῶν "ἡγουμένων", τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς τιμᾶ καὶ τοὺς προβάλλει ὡς παράδειγμα πρὸς μίμηση ἀπ' ὅλους τοὺς πιστούς, κυρίως ὅμως ἀπὸ τοὺς ποιμένες, ποὺ εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν σωστὴ καθοδήγηση τοῦ ποιμνίου.

Ὑπῆρξαν μεγάλοι Ἱεράρχες, ἀκατάβλητοι ἀγωνιστὲς τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ σοφοὶ διδάσκαλοι τῆς πίστεως. Ὀρθοτόμησαν μέσα στὶς ἅγιες Οἰκουμενικὲς συνόδους, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος στὴν Α΄, ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος στὴν Γ΄ καὶ ὁ δυναμικός τους χαρακτῆρας ἀποδεικνύει τί ἦθος ἀλλὰ καὶ τί ἀγωνιστικότητα χρειάζεται σὲ κάθε ἐποχὴ νὰ φέρουν οἱ ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα, ὁ Μ. Ἀθανάσιος, χαρακτηρίζεται ὡς ὁ "ἀγιώτερος τῶν ἡρώων καὶ ὁ ἡρωϊκώτερος τῶν ἁγίων".

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου, τὸ νὰ μνημονεύουμε δηλ. τοὺς ἁγίους καὶ νὰ παραδειγματιζόμεθα ἀπὸ τὴν ὅλη ἀναστροφὴ καὶ τὸ μακάριο τέλος τους, εἶναι πολὺ σπουδαία καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν ὑπαγορεύει αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Αὐτὸ συμβαίνει διότι ὁ πιστὸς χριστιανὸς ἔχει ἀνάγκη προτύπων καὶ παραδειγμάτων. Καὶ ἄνευ ἀντιλογίας μετὰ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τὰ πρότυπά μας εἶναι οἱ ἐπίσημοι καὶ αὐθεντικοὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν εἶναι κάποιοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οὔτε κάποιοι διανοούμενοι, οὔτε ὅσοι φιλοσοφοῦν τὴν πίστη. Δὲν εἶναι ἀκόμα ὅσοι βρίσκονται σὲ θώκους ὑψηλοὺς μέσα στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποσποῦν λόγω θέσεως τὸν σεβασμὸ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. Εἶναι οἱ θεοφόροι ἅγιοι τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ λείψανα τιμοῦμε καὶ ἀσπαζόμεθα. Εἶναι αὐτοί, ποὺ κράτησαν τὴν μοναδικότητα τῆς πίστεως "ἕως θανάτου"! Εἶναι αὐτοί, ποὺ δὲν ἐρωτοτροποῦν μὲ τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση ἀλλὰ στεντορείᾳ τῇ φωνῇ διασαλπίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνση: "οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως", ἔστω κι ἀν αὐτὸ συνεπάγεται ὑπογραφὴ διά τοῦ ἰδίου αἵματος.

Οἱ ἅγιοι καθοδηγητές μας εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ βιώνουν διὰ τῶν θείων μυστηρίων καὶ τῆς ἱερᾶς καρδιακῆς προσευχῆς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ ταυτοχρόνως "κρατοῦν τῆς ὁμολογίας"!

Διά τῆς ὅλης τους ζωῆς καὶ τῶν ἀκαταπαύστων ἀγώνων τους ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἀποδεικνύουν στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅπου γῆς ὅτι ἡ "ἅπαξ παραδοθεῖσα πίστις τοῖς ἁγίοις" (Ἰούδα 3), δὲν διαφοροποιεῖται καὶ δὲν ἀλλοιοῦται ἀναλόγως μὲ τοὺς καιροὺς καὶ τὰ σχέδια τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου, ἀφοῦ "ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Αὐτός, χθὲς καὶ σήμερον, ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας".

Ἐὰν ἡ θέση αὐτὴ ἰσχύει γιὰ κάθε ἐποχή, πολὺ περισσότερο ὅμως ἰσχύει σήμερα. Σήμερα ποὺ ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι τόσο ἔξωθεν, ὅσο "ἐντὸς τῶν πυλῶν" τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Θεωρίες πρωτόγνωρες καὶ ἀπαράδεκτες κατὰ τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους, κάνουν ὄχι πλέον δειλὰ τὴν ἐμφάνισή τους, ἀλλὰ μὲ θράσος καὶ ἀδιαντροπιὰ μεταδίδονται ἀπὸ "ἄμβωνας ὑψηλοὺς καὶ ἐπηρμένους". Θεωρίες ποὺ στοχεύουν στὴν ἀλλοίωση τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως, τουτέστιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας μας· θεωρίες ποὺ διευρύνουν κατὰ τρόπο ἀπαράδεκτο τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας ἢ προσφέρουν τὸν τίτλο τῆς Ἐκκλησίας σὲ κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις, ὅπως ὁ παπισμός, μὲ ἀποκορύφωμα τὸ "βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως" αὐτὸ δηλ. τὸ λεγόμενο "παγκόσμιο συμβούλιο τῶν ἐκκλησιῶν", θεωροῦνται πλέον ὡς δεδομένα καὶ παγιωμένα σὲ εὐρεῖς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους.

Μέσα σὲ αὐτὴ τὴν πανσπερμία τῆς πλάνης καὶ τῶν αἱρέσεων, ἡ θεόπνευστη Ἀποστολικὴ προτροπὴ "διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε" (Ἑβρ. ιγ΄9) θεωρεῖται ὡς ξεπερασμένη καὶ ὅσοι πιστοὶ καὶ ποιμένες τὴν ἐφαρμόζουν, τοὺς προσάπτεται ὁ τίτλος τοῦ "φανατικοῦ" καὶ τοῦ "μισαλλόδοξου". Καὶ ναὶ μέν, κάποτε ἐκήρυσσαν οἱ ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῶν αἱρέσεων βάσει αὐτῆς τῆς Ἀποστολικῆς προτροπῆς ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἅπαντες οἱ πιστοί, κυρίως ὅμως οἱ νέοι ἄνθρωποι, νὰ προστατεύονται ἀπὸ τὶς ποικίλες αἱρέσεις καὶ τὶς λεγόμενες καταστροφικὲς λατρεῖες. Τώρα ὅμως, ὁ Ἀποστολικὸς αὐτὸς λόγος, ὅπως ἐξελίσσονται τὰ πράγματα, ἰσχύει πρωτίστως γιὰ ὅσους ἐκ τῶν ποιμένων ἐλησμόνησαν ὅτι εἶναι διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ συνεχιστὲς τῶν ἁγίων καὶ αἰσθάνονται ὅτι (ξεπεσμένοι ὄντες) ἀποτελοῦν ἕνα γρανάζι σὲ ἕναν παγκόσμιο ὀργανισμό. Σὲ ἕνα ὀργανισμό, ποὺ πρώτιστο σκοπό του ἔχει νὰ ἐπιφέρει μία δῆθεν πανανθρώπινη εἰρήνη, μὲ μία πίστη καὶ λατρεία καὶ κυρίως μὲ μία παγκόσμια διοίκηση. Δὲν εἶναι δὲ καθόλου τυχαῖο τὸ γεγονός, πὼς ὅσοι διαφωνοῦν στὰ συστήματα αὐτὰ τοῦ θρησκευτικοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τίθενται στὸ στόχαστρο καὶ ἀναγράφονται στὸν μαῦρο πίνακα τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου.

Ποσῶς μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶλλον χαιρόμεθα διότι μᾶς ἐμπνέουν. "Ὄχι, δὲν μᾶς καθοδηγοῦν οἱ "Δημάδες" τοῦ κόσμου τούτου (Β΄ Τιμ δ΄10), ἀλλὰ οἱ ἅγιοι τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Μᾶς καθοδηγεῖ ἡ χάρις τοῦ ἀρχηγοῦ μας καὶ τελειωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. "Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες" (Ἑβρ. ιγ΄13).

Ἀδελφοί μου, τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ μόνο, ποὺ θὰ παραμείνει ἑδραῖο καὶ ἀμετακίνητο, εἶναι ἡ πίστη μας. Ἡ Ὀρθοδοξία μας. Ἡ παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων ἔτι ἅπαξ θὰ θριαμβεύσει, ἀφοῦ ταυτοχρόνως θὰ ἐξευτελιστοῦν ὅσοι περιφέρουν τὶς ποικίλες κακόδοξες διδαχὲς χρησιμοποιώντας πότε μὲν τὰ γλυκόλογα καὶ τὶς ὑποχωρήσεις, πότε δὲ τὰ φόβητρά τους, ποὺ δὲν ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς πιστούς, παρὰ "βέλος νηπίων" (Ψαλμ. ξγ΄ 8).

Δὲν ἔχουμε λοιπὸν νὰ κλονιστοῦμε. Θὰ παραμένουμε σταθεροὶ στὰ πάτρια, ποὺ διδαχθήκαμε καὶ παραλάβαμε. "Ὅσοι δὲ εἶναι ποιμένες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,

Ἐσαρκώθη ὁ Θεός Λόγος, διά νά μή μείνη εἰς τήν ἀντίληψίν μας λόγος*

Τοῦ **πρεσβυτ. π. Γεωργίου Χάα**

Τό θέμα τῆς ἀποψινῆς ὁμιλίας εἶναι λίγο τολμηρό καί θέλει διευκρίνιση γιά νά μή παρεξηγηθῆ, ἐπειδή ἀκούεται ἐκ πρώτης ἀκοῆς λάθος. Ὁ Θεός Λόγος εἶναι τό πᾶν, «Θεός ἦν ὁ Λόγος». Γι' αὐτό γράψαμε τό «διά νά μή μείνη λόγος» μέ μικρό λ καί προσθέσαμε καί τό «στήν ἀντίληψή μας».

Δυστυχῶς ἔχουμε ξεφύγει ἀπό τήν ἀκρίβεια, ἔχουμε πλανεμένη ἀντίληψη, καί μάλιστα ὄχι ἐμεῖς μόνο, ἀλλά ἡ ἀνθρωπότης ἐξ ἀρχῆς. Μόλις ὁ Θεός δημιούργησε τό σύμπαν καί τόν ἄνθρωπο, ἀμέσως ἄρχισε ἡ αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε τίς φλυαρίες καί ἄρχισε νά μή θεωρῆ τόν Θεόν Λόγο ὡς Λόγο, ἀλλά ὡς ἕνα λόγο, ἀνάμεσα σέ ἄλλους λόγους, δηλ. ἄλλα λόγια, καί ἔτσι ὁδηγήθηκε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ πού φθάσαμε. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» ξεκινάει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τό Εὐαγγελιό του, «καί ὁ Λόγος ἦν πρός τόν Θεόν, καί Θεός ἦν ὁ Λόγος». Ἄρα τί θέλουμε παραπάνω; Μᾶς χρειάζεται κάτι παραπάνω ἀπό τόν Λόγο; «Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρός τόν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν, ὅ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωή ἦν καί ἡ ζωή ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων, καί τό φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καί ἡ σκοτία αὐτό οὐ κατέλαβεν». Καί λίγο παρακάτω, στόν 11ο στίχο λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής «εἰς τά ἴδια ἦλθεν, καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον». Νά ἐδῶ βλέπουμε ξεκάθαρα: Ἦρθε στά ἴδια, ἦρθε σέ μᾶς, ἔγινε ἄνθρωπος, ἔλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλά ἐμεῖς δέν τόν παρελάβαμε, δέν τόν θέλαμε. «Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο» στόν 14ο στίχο.

Αὐτό βέβαια ἦταν ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, δέν ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων, ἀλλά τό ἀρχικό σχέδιο τοῦ Θεοῦ:«Ὁ Πατήρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ὡς ἔχοντας ἄλλη φύση ὁ ἄνθρωπος μόνο μέ ἐνανθρώπηση τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος μποροῦσε νά θεωθῆ, νά γίνη κατά χάριν θεός. Ὁ τρόπος ἐν τούτοις, τό πῶς ἔγινε ἡ ἐνσάρκωση, αὐτός ἐπηρεάσθηκε ἀπό τήν παρακοή καί γι' αὐτό ὁ Χριστός προσέλαβε καί τά ἀδιάβλητα πάθη. Ὁ Λόγος θά γινόταν ὁπωσδήποτε ἄνθρωπος. Αὐτό ἦταν ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, τό πρῶτο θέλημα. Ἤθελε νά γίνη ἄνθρωπος. Ἀλλά δέν θά γινόταν ἄνθρωπος πού θά προσελάμβανε, δηλ. θά ἐλάμβανε ἐπί πλέον τά ἀδιάβλητα πάθη, τά ὁποῖα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς. Ὁ Χριστός ὡς θεάνθρωπος ἐνήργησε τά ἀδιάβλητα πάθη, ὅποτε ἤθελε, καί ἤθελε νά πεινάση, νά διψάση, νά πονέση καί νά ἀποθάνη. Μόνο μέ αὐτόν τόν τρόπο ὁ μεταπτωτικός ἄνθρωπος μποροῦσε νά γίνη κατά χάριν θεός. Ἦρθε λοιπόν σέ μᾶς!

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σχολιάζει αὐτήν τήν ἀρχή τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου καί διατυπώνει τό ἐρώτημα «Τί ἐστιν τό αἴτιον τούτων ἤδη πρός ἡμᾶς ἐρωτῶ». Ποιά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ξεκινάει μέ ἄλλον τρόπον τό Εὐαγγέλιό του ἀπό τούς ὑπολοίπους Εὐαγγελιστάς; Π.χ. ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ὅπως ἀκούσαμε τήν Κυριακή πρό τῶν Χριστουγέννων, μᾶς παρουσιάζει ὅλο τό γενεαλογικό δέντρο τῆς Παναγίας, γιά νά μᾶς δείξη ποιοί ἦσαν οἱ κατ' ἄνθρωπον πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ. Ἀπαντάει λοιπόν ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀρχίζει ἀλλοιῶς, γιά νά μή ἀφήση τό παραμικρό περιθώριο στίς αἱρετικές σκέψεις, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ψιλός ἄνθρωπος, ἄρα κτίσμα.

Γιατί δέν μᾶς φθάνει ἡ ἄκρα κένωση τοῦ Θεοῦ Λόγου; Γιατί δέν μποροῦσε νά περιορισθῆ ὁ Χριστός στό νά εἶναι Λόγος ἀλλά ἀναγκάσθηκε νά βιώση ἐπιδεικτικά ὡς ἄνθρωπος; Ἁπλά γιά νά μᾶς στερήση κάθε δικαιολογία, νά μή μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι δέν εἴχαμε ἄλλο παράδειγμα γιά τό πῶς ἔπρεπε νά ζοῦμε ἐμεῖς. Ρωτάει σ'αὐτό τό σημεῖο ὁ ἀείμνηστος καθηγητής τῆς Θεολογίας, ὁ κ.Ἰωάννης Παναγόπουλος σέ μιά σχετική μελέτη: «Πῶς νά μιλήσουμε σήμερα γιά τήν κένωση τῆς θείας ἀγάπης, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, μέσα στή δίνη τῆς σύγχρονης καταναλωτικῆς κοινωνίας, ἔχασε ἀκόμα καί τήν αἴσθησή της;

Πῶς νά προσκαλέσουμε τό σύγχρονο ἄνθρωπο νά προσκυνήσει ταπεινά τό θεῖο βρέφος, ὅταν καθημερινά, εἴτε ἀπό ἀνάγκη, εἴτε ἀπό ἀναισθησία, εἴτε ἀπό σκοπιμότητα, προσκυνάει τά φαντασταρά εἴδωλα τοῦ συγχρόνου κόσμου; Πῶς νά κηρύξουμε τήν ταπείνωση τοῦ Θεοῦ στό σημερινό προμηθεϊκό ἄνθρωπο, πού κυνηγάει ἀκόρεστα τήν ἄνεση καί τήν αὐτάρκεια; Πῶς νά εὐαγγελισθοῦμε σήμερα τή θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μέσα στή θεία φύση τοῦ Σαρκωμένου, ὅταν γύρω μας βασιλεύει ἡ ἀπανθρωπιά καί ἡ ἀναισθησία;

Καλά ἐρωτήματα, ἀλλά εἶναι ἐρωτήματα πού δέν ἁρμόζουν μόνο στήν ἐποχή μας, ἀλλά ἁρμοζαν πάντα καί θά ἁρμόζουν πάντα, ὅσο ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος.

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» εἴπαμε. Ὁ Δημιουργός εἶπε στούς πρωτοπλάστους ἕνα πρᾶγμα, ἕνας Λόγος ἦταν ἡ ἀπαγόρευση νά δοκιμάσουν ἀπό τόν καρπό τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Αὐτόν τόν Λόγον τόν θεωροῦσαν λόγο, ἤδη οἱ Πρωτόπλαστοι, καί ἄκουσαν τούς ψιθυρισμούς τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀντίθεου, καί ἄκουσαν αὐτόν τόν λόγο καί ὑπάκουσαν σ'αὐτόν τόν λόγο, ἀντί νά ἀκούσουν τόν Λόγο. Αὐτό συνεχίζει καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας καί ἔχουμε πάμπολλα παραδείγματα σ' ὅλην τήν Παλαιά Διαθήκη. Ἄν σκεφθοῦμε μόνο πῶς ἀντιμετώπισαν οἱ πολλοί τούς Προφῆτες.

Ἄλλους σκότωσαν ἐπί τόπου, ἄλλους ἀπομόνωσαν, ἄλλους προσπάθησαν νά τούς μεταπείσουν, χωρίς ἀποτέλεσμα.

Πάντως ποτέ ὁ Λόγος, τόν ὁποῖον οἱ Προφῆτες προεφήτευσαν καί ἐδίδαξαν, δέν ἔγινε κτῆμα τῶν πολλῶν. Ὑπῆρχαν διάφορες ἀντιδράσεις, ἄλλοι φοβήθηκαν καί ἄλλοι ἀδιαφόρησαν καί ἄλλοι ἀντέδρασαν. Ὁ φόβος ἦταν μιά ἀντίδραση κυρίως αὐτῶν πού εἶχαν τήν ἐξουσία. Οἱ Ἐξουσιαστές, εἴτε πολιτικοί, εἴτε θρησκευτικοί, ἦσαν αὐτοί πού φοβήθηκαν. Καί ὅπως παρατηροῦμε σ' ἕνα σκύλο πού φοβᾶται νά γίνεται ἐπιθετικός, γιά νά καλύψη μέ αὐτό τόν τρόπο τήν ἀδυναμία του, ἔτσι καί αὐτοί ἔγιναν ἐπιθετικοί, γιατί δέν ἐφοβήθησαν τόν φόβο τόν καλό, ὁ ὁποῖος εἶναι σεβασμός τοῦ Κυρίου καί ἡ ἀρχή τῆς σοφίας, ἀλλά εἶχαν φοβία, τρόμο, εἶχαν μιά πάθηση τήν ὁποίαν ἐκδήλωσαν μέ ἐπιθετικό τρόπο, στρεφόμενοι ἐναντίον τῶν ἁγίων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ πολύς λαός ἀδιαφοροῦσε. Θεωροῦσε πάλι τόν Λόγον ὡς λόγια ἀπ' ὅλα πού ἀκούγονται.

Θά περιμέναμε ἡ Καινή Διαθήκη νά ἔφερνε μιά ἀλλαγή, γιατί τώρα δέν εἶναι πλέον ἕνας Λόγος πού μεταδίδεται ἀπό γενιά σέ γενιά ἀπό τούς Ἁγίους καί Δικαίους τῆς κάθε ἐποχῆς, ἀλλά τώρα ἔγινε ἡ ἐνσάρκωση, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγ. Τριάδος πράγματι ἔγινε ἄνθρωπος, κενώθηκε, ἄδειασε τήν Θεότητα μέ τήν θέλησή του, γιά νά γεμίση ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, γιά μᾶς! Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη συγκατάβαση, μεγαλύτερη φιλανθρωπία καί μεγαλύτερη ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπο ἀπό αὐτή τήν ἐνσάρκωση. Ἐμεῖς μόνο ἄν παίρναμε ὡς μέτρο τόν ἑαυτό μας καί βλέπαμε τήν κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητος! Πόσες φορές δέν σιχαινόμαστε ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι; Θά δεχόμασταν –θεοί ὄντες –νά λάβουμε αὐτή τή φύση; Νά τήν κάνουμε τί; Αὐτή ἡ ὑπόθεση μᾶς βοηθάει νά συνειδητοποιήσουμε, τί συγκατάβαση ἀπαιτεῖται, καί τί ἄπειρη ἀγάπη ἔχει ὁ Θεός γιά τά πλάσματά του, γιά νά θέλει ὁ Θεός καί σήμερα μέ τήν κατάντια μας νά ἔρθη στόν καθένα καί νά κατοικήση ἐντός ἡμῶν.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ Καινή Διαθήκη δέν ἔφερε τήν ἀλλαγή, δέν ἔφερε τή λύση, ἀλλά μιά συνέχεια τῶν ἰδίων, αὐτῶν πού εἴδαμε καί κατά τή διάρκεια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὑπῆρχαν λίγοι πού τόν ἐγνώρισαν, ἐπειδή ἦσαν καθαροί, ἦσαν οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ καί οἱ Μάγοι πού ἦρθαν ἀπό τά βάθη τῆς Ἀνατολῆς νά προσκυνήσουν τό θεῖο Βρέφος, ἀλλά ὑπῆρχαν καί οἱ πάμπολλοι ἀδιάφοροι: κατάλυμα δέν βρέθηκε στήν Βηθλεέμ γιά τήν Παναγία, καί ὑπῆρχαν τέλος καί αὐτοί πού φοβήθηκαν. Μόνο μέ τήν ἀκοή τῆς εἰδήσεως ὅτι γεννήθηκε ἕνας βασιλεύς, ἔτρεμαν. Καί τί κάνουν; Μεσ' στόν τρόμο καί τήν φοβία ξεσπᾶνε μέ βία: Ὁ Ἡρώδης Λύσσαξε. Πάλι ἀκριβῶς οἱ ἴδιες ἀντιδράσεις σάν τούς προφητοκτόνους.

Μετά –τά ἴδια συνεχίζουν. Καί εἶναι πολύ χαρακτηριστικό ὅτι τριάντα χρόνια δέν ἔγινε τίποτα. Μετά τήν ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου τριάντα χρόνια σιωπή, μέ τρεῖς ἐξαιρέσεις: τήν Ὑπαπαντή, τήν περιτομή καί τόν δωδεκάχρονο Χριστό στόν Ναό. Ἀφοῦ ἀπαντᾶ στούς γονεῖς, πού τόν ἀναζητοῦσαν ὅτι ἦταν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νά εἶναι, στόν οἶκο τοῦ Πατρός, εἶναι δυνατό νά ἐμφανίσθηκε στούς τόπους λατρείας τοῦ Θεοῦ μόνο μιά φορά αὐτά τά τριάντα χρόνια; Τά ὑπόλοιπα ἀπουσίασε; Ἄρα οἱ ἄνθρωποι βολεύτηκαν. Ὅσο δέν μιλοῦσε, ὅσο δέν ἐδίδασκε δημόσια, οἱ περισσότεροι βολεύτηκαν. Ναί μέν ὑπῆρχε καί εἶχε κυκλοφορήσει ἡ εἴδηση ὅτι γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἀλλά ὅσο δέν μιλοῦσε δημόσια, δέν ἐνοχλήθηκαν καί δέν ἀσχολήθηκαν.

Τώρα γιά ποιό λόγο αὐτό τό διάστημα σιωπῆς; Εἶναι ἄλλη μιά ἔκφραση τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἔπρεπε νά στερηθοῦν οἱ ἄνθρωποι κάθε δικαιολογίας. Γι' αὐτό κήρυττε ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Αὐτός ἦταν πού ἐδίδαξε πρίν ἀπό τόν Χριστό, ἐβάπτισε τά πλήθη στόν Ἰορδάνη καί ἀνήγγειλε Αὐτόν πού θά ἐρχόταν μετά ἀπό ἐκεῖνον, λέγοντας τό γνωστό «Μετανοεῖτε», ἀλλάξτε νοοτροπία, ἀλλάξτε μυαλά, γιά νά εἶστε ἕτοιμοι νά δεχθῆτε αὐτόν πού θά ἔρθη μετά ἀπό μένα.

Τό ἀποτέλεσμα πάλιν τό ἴδιο. Ἐλάχιστοι ἦταν. Μιά χούφτα ἦταν. Δώδεκα ἀγράμματοι ψαράδες τόν ἀκολούθησαν, οἱ περισσότεροι μαθηταί τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως φαίνεται, δέν θέλει νά ἀλλάξη. Δέν ἔχει χῶρο γιά Χριστό. Ὄχι μόνο στή Βηθλεέμ δέν εὑρέθη κατάλυμα ἀλλά οὔτε καί ἐντός ἡμῶν τῶν ἀνά τούς αἰώνας Χριστιανῶν δέν ὑπάρχει κατάλυμα καί χῶρος. Ὁ Χριστός θέλει πάλι νά μᾶς στερήση κάθε δικαιολογία.

Μετά ἀπό τά τριάντα χρόνια σιωπῆς ἄρχισε ἡ δημόσια δράση, ἄρχισε ὁ Χριστός νά ἐνεργῆ σ' ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς. Τό βλέπουμε π.χ. στίς παραβολές, ὅτι ὁ Χριστός σ' ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς εἶναι παρών: στήν κτηνοτροφία, γεωργία, λατρεία, καθημερινότητα, στό ἐμπόριο, στήν πολιτική. Μᾶς φανερώνει ποιά εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή καί ποιά ἡ κατά Χριστόν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων. Τό πρῶτο θαῦμα ἔγινε στόν Γάμο τῆς Κανᾶ, σ' ἕνα μυστήριο, τό ὁποῖο συστηματικά καταπατοῦμε. Ἔγινε παράδειγμα τῶν ἰατρῶν, ἔγινε πραγματικός ἰατρός, ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, πραγματικός φιλάνθρωπος. Ἔλυσε τό ζήτημα τοῦ Σαββάτου, διευκρίνισε ὅτι τό Σάββατο ἔγινε γιά τόν ἄνθρωπο, ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιά τό Σάββατο. Νά σταματήσουμε νά ψιλοκοσκινίζουμε τό γράμμα τοῦ Νόμου, ἀλλά καλούμαστε νά μποῦμε στό πνεῦμα. Ὁ Χριστός κατήργησε τόν θάνατο ἤδη ζῶν ἐπί τῆς γῆς. Πόσα θαύματα δέν ἔγιναν; Νεκραναστάσεις δέν ἔγιναν, τόν τετραήμερο Λάζαρο δέν ἀνέστησε; Ὑπῆρχε δηλαδή ἔστω καί τό παραμικρό περιθώριο ἀμφιβολίας; Ὄχι! Καί τήν ἑπόμενη τά πλήθη φώναξαν: «Ἆρον, Ἆρον, σταύρωσον Αὐτόν»

Ἔδωσε τήν ἑρμηνεία τῶν Γραφῶν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Μετά τήν Ἀνάσταση στήν πορεία πρός Ἐμμαούς ἀνέπτυξε στούς μαθητές ὅλους τούς Προφῆτες, τά πάντα, ἀλλά δέν κατάλαβαν. Μόλις τήν τελευταία στιγμή, πού κάθισαν γιά δεῖπνο καί εὐλόγησε ὁ Κύριος, μόλις τότε κατάλαβαν, ποιός εἶναι, τότε τούς ἀνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί. Ὅλα αὐτά πρέπει νά μᾶς προβληματίζουν βαθειά. Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὅτι ἡ πρώτη δημιουργία ἔδωσε τό εἶναι στόν ἄνθρωπο, ἔπλασε τόν Ἀδάμ ἀπό τήν ἀνυπαρξία στή ὕπαρξη καί στό εἶναι. Ἡ δεύτερη δημιουργία, ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ Νέος Ἀδάμ δέν ἔδωσε μόνο τό εἶναι, ἀλλά τό εὖ εἶναι. Ὁ Νέος Ἀδάμ βιώνει τώρα ὅλες τίς ἐντολές, τίς ὁποῖες εἶχε λάβει ὁ παλαιός Ἀδάμ καί ἡ ἀνθρωπότητα καθ' ὅλην τήν διάρκειά της. Τήν ἐντολή νά ὑποτάξη ὁ ἄνθρωπος ὅλη τήν κτίση καί νά δώση ὀνόματα σ' ὅλα τά ὄντα καί τήν ἐντολή νά ἐργάζεται στόν Παράδεισο, πρᾶγμα τό ὁποῖο δέν ἔκανε ἐπειδή ἤθελε νά ρεμβάσει. Ἤθελαν, μόνο τήν ἀπόλαυση. Δέν κατάλαβαν ὅτι πρέπει νά ἐργασθοῦν, ὄχι νά κοπιάσουν, διότι ὁ κόπος εἶναι μεταπτωτικός, ἀλλά νά προσηλωθοῦν στόν Δημιουργό τους, στόν Λόγο καί νά ἀκοῦν αὐτόν μόνο, καί ὄχι νά ρεμβάζουν κοιτώντας καί ἀκούοντας δεξιά καί ἀριστερά, δηλ. νά περιεργάζονται. Ὁ νέος Ἀδάμ δίνει τό παράδειγμα, ὁ Χριστός ἐργάζεται χωρίς νά κοπιάζη, ἐκτός ἄν τό θέλει.

Ἕνα ὡραῖο βιβλίο, ποὺ πρόσφατα ἔχει κυκλοφορηθῆ, τοῦ Μητροπολίτου Βερατίου καί Αὐλῶνος κ. Ἰγνατίου περιγράφει τήν ζωή τοῦ μοναχοῦ π. Ἰωάννου Σμυρναίου στήν Μονή τοῦ Ὁσίου Σεραφείμ στόν Ἐλικώνα. Λέγει ἐκεῖ ὅτι ὁ π. Ἰωάννης κατά καιρούς μίλησε σέ ἄνδρες προσκυνητές τῆς Μονῆς, ἐπειδή εἶναι ἄβατη γιά γυναῖκες. Αὐτό συνέβη σπάνια, ἐπειδή ἀγαποῦσε πρό πάντων τήν σιωπή. Θεωροῦσε ὅτι εἶναι πτωχεία τά πολλά λόγια καί ὅτι ἀπαιτεῖται σιωπή ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά καταλάβη τά ἐν σιωπῇ τελούμενα μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Μεταξύ τῶν ὀλίγων εἶπε καί τά ἑξῆς: «Ἡ ἀργία καί ἡ ἀδράνεια εἶναι τό πρῶτο σωματικό ἁμάρτημα. Ὡς ἐκ τούτου, χωρίς συγκεκριμένην διακονίαν νά μή ἐξέρχεται ὁ μοναχός ἀπό τό κελλίον του. Πάντοτε μέ κάτι νά ἀσκεῖται. Ποτέ νά μή μένη ἀργός. Διότι, καθώς λέγουν οἱ Πατέρες, "εἰς δαίμων πολεμεῖ παντί τῷ ἐργαζομένῳ· ὁ δέ ἀργός, ὑπό πολλῶν χλευάζεται πνευμάτων". Ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐργαζόταν τήν τέχνην τοῦ τέκτονος, ὁ δέ ἀπόστολος Παῦλος τοῦ σκηνοποιοῦ».

Σημαντικά εἶναι αὐτά, ἐπειδή μᾶς ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ Πρωτόπλαστοι μή ἐργαζόμενοι ἔπεσαν στόν ρεμβασμό καί ἄκουσαν τά ξένα λόγια.

Αὐτά συνεχίζουν μέχρι σήμερα. Ἔτσι δικαιολογοῦνται καί τά ἐρωτήματα πού ἀκούσαμε στήν ἀρχή διά πέννας τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ. Πῶς μποροῦμε τώρα ἐμεῖς πού ζοῦμε ὅλη αὐτή τήν κατάσταση, σέ ἐχθρικό περιβάλλον, ἐμεῖς πού ἔχουμε ἀπομακρυνθῆ, πού συναντᾶμε τόσα καί τόσα δελεαστικά πού μᾶς παραπλανοῦν, πῶς μποροῦμε ἐμεῖς νά καταλάβουμε τήν κένωση τοῦ Θεοῦ;

Ὁ σύγχρονος Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς δίνει τήν ἀπάντηση, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατακερματισμένος καί πρέπει νά ἑνωθῆ πάλι. Τό δυτικό πνεῦμα ἔχει εἰσχωρήσει βαθειά στήν κοινωνία μας, καί στήν Ὀρθοδοξία μας. Μπορεῖ νά πολεμοῦμε κάποια ἐσφαλμένα δόγματα, μᾶλλον δέν πολεμοῦμε τά ἴδια τά δόγματα, ἀλλά τίς διατυπώσεις, φράσεις ἀπό συγκεκριμένους ἀνθρώπους καί τούς ἀναθεματίζουμε. Δέν εἶναι ὅμως μόνο αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ἡ Δύσις. Ἀντιθέτως μιά τέτοια ἀντιμετώπιση εἶναι καί ἐπικίνδυνη, ἐπειδή μᾶς προκαλεῖ τήν ἐντύπωση ὅτι εἴμαστε ὑπέρμαχοι τῆς ἀληθείας, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἔχουμε καταπεῖ τό ψέμμα. Ἔργο μας πρέπει νά γίνη νά ξεριζώσουμε αὐτό τό δυτικό πνεῦμα, τό ὁποῖο ἔχει εἰσχωρήσει πολύ βαθειά. Ἔχουμε ἀποκόψει τό πιστεύω μας ἀπό τήν καθημερινότητά μας! Στήν Δύση θεωροῦν τόν Χριστόν ὡς δυό πρόσωπα: τό ἕνα λένε πώς εἶναι ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς, καί τό ἄλλο ὁ Χριστός τῆς πίστεως τοῦ καθενός. Μέ αὐτήν τήν θεώρηση ἔχουν τήν ἐντύπωση πώς ἔχουν λύσει τό πρόβλημα. Πιστεύουν ἀόριστα, ἀλλά αὐτή ἡ πίστη στήν καθημερινή ζωή δέν ἔχει τήν παραμικρή ἐπίπτωση.

Ἔτσι καταργοῦνται καί ὁ Νόμος καί οἱ ἐντολές καί τά πάντα, καί φθάνουμε στήν πλήρη ἀναρχία. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους βίο βιώνουμε καί ἐμεῖς, ἤ τουλάχιστον οἱ περισσότεροι ἀπό μᾶς, γιά νά μή ἀδικήσουμε κανένα.

Ὑπάρχει ὅμως λύση; Λέγει ὁ Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς ὅτι πρέπει νά ἑνώσουμε πάλι τά διεστῶτα. Ὁ νοῦς μας νά γίνη νοῦς Χριστοῦ, ἡ ζωή μας νά γίνη Χριστοζωή, ὅπως λέγει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Αὐτά μᾶς χρειάζονται. Ἔχουμε τόν ἴδιο τόν Χριστό, ἔχουμε τήν Ἁγία Γραφή, καί δέν πρέπει νά κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπό τόν νά μελετᾶμε τήν Ἁγία Γραφή καί νά μιμηθοῦμε τούς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, καί θά βροῦμε ἀπαντήσεις σέ ὅλες τίς ἀπορίες μας. Καί κυρίως νά ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό στά τρία χρόνια τῆς δημόσιας ζωῆς του, μετά τά τριάντα χρόνια σιωπῆς, γιά νά ἔχουμε τόν ἀσφαλέστερο ὁδηγό σ' ὅλες τίς πτυχές τῆς ζωῆς μας.

Τέλος ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο, πού ἔχει ἰδιαιτέρα σημασία γιά μᾶς, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε χαθεῖ τόσο πολύ στίς μέριμνες τῆς καθημερινότητας: Ὁ ἑορτασμός.

Νά γιορτάζουμε ἐπί τέλους Χριστούγεννα μέ σωστό τρόπο. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἀλλάζουν τά πράγματα. Ἐκεῖ ἑνώνονται αὐτά πού εἶχαν χωρισθῆ. Ἐκεῖ στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί κυρίως σέ κάθε Θ. Λειτουργία γεννιέται ὁ Χριστός. Στήν ἀρχή, στήν προσκομιδή ἔχουμε τό πρόσφορο, τήν Παναγία, τήν κοιλία τῆς Παναγίας, ἀπό τήν ὁποία βγαίνει ὁ Ἀμνός, ὁ ὁποῖος ἀργότερα, κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδο εἰσοδεύεται στά Ἱεροσόλυμα, στόν Γολγοθᾶ, καί ἐκεῖ πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα τελεῖται ἡ θυσία καί μᾶς δίδεται τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική ἕνωση, στήν ὁποία μετέχει ὅλη ἡ κτίση, ὁ Οὐρανός καί ἡ γῆ, τά Σεραφείμ καί τά Χερουβείμ, ὅλα τα ἀγγελικά τάγματα, ἐκεῖ ἐάν εἴμαστε εὐσυνείδητοι, γινόμαστε αὐτό πού χάσαμε: ἄνθρωποι.

Ἀπό ἐκεῖ ξεκινάει ἡ πορεία πρός τήν θέωση. Ὅσο περισσότερο μποροῦμε νά κρατήσουμε αὐτήν τήν ἑορταστική ἀτμόσφαιρα τοῦ οὐσιαστικοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων, τόσο πλησιάζουμε τόν Χριστόν, ἤ μᾶλλον τόσο τοῦ ἐπιτρέπουμε νά μᾶς πλησιάση.

* Ὁμιλία εἰς τὴν αὕδουσαν τῆς Π.Ο.Ε. (Κάνιγγος 10, Ἀθῆναι), Δευτέρα 22/12/2014

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ

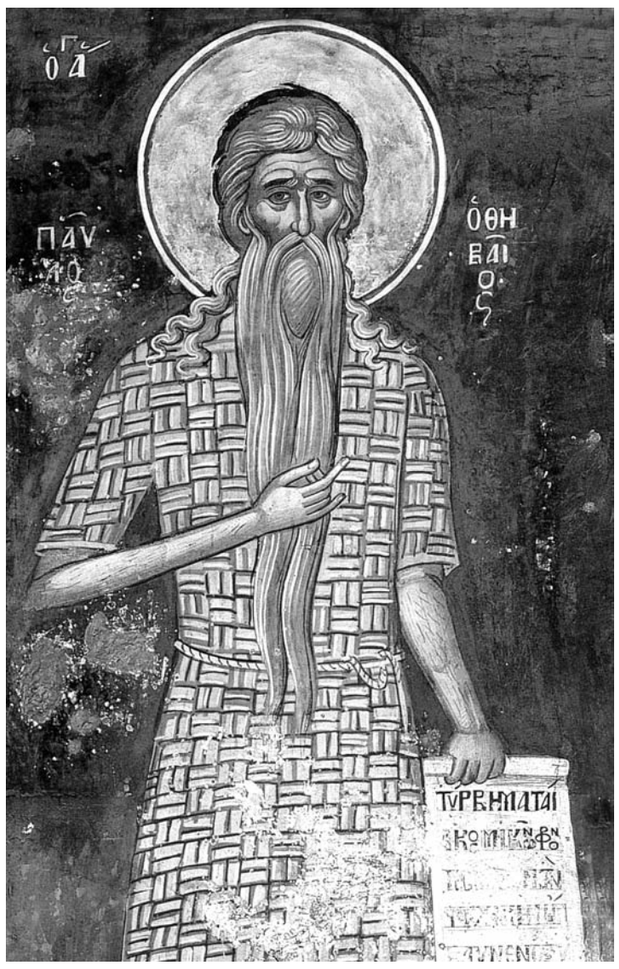

Τὴν 15ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου.
Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Συνεπλήρωσε τεσσαράκοντα ἔτη ποιμαντικῆς διακονίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων κ. Προκόπιος

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς συμπληρώσεως τεσσαράκοντα ἐτῶν ποιμαντικῆς διακονίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπισημαίνεται τό ἔργο του. Εἰς αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων τονίζονται τὰ ἀκόλουθα:

«Νεανίας ὡς ὁ ὁμώνυμος του Ἅγιος Προκόπιος, ἦλθε στὴν Πόλη τῆς Καβάλας τὸ 1974, γιὰ νὰ διαποιμάνει τὶς ψυχὲς τῶν εὐσεβῶν ἀπογόνων τῶν Φιλιππησίων, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: "Βόσκε τὰ ἀρνία μου" γίνεται συνεχὴς λειτουργικὴ προσευχὴ τοῦ ποιμενάρχου. Μεριμνᾷ καθημερινὰ γιὰ τὸ ποίμνιό του. Ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν πνευματική του προκοπή.

Ὀργανώνει ὁμιλίες, πνευματικὲς συναντήσεις, συνέδρια καὶ Συμπόσια, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος τοῦ ποιμνίου. Συνομιλεῖ μὲ τὸ λαό. Τὸ γραφεῖο του, ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους, περιμένει ὅλους, ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυχτός.

Καὶ ἐκεῖ ἐναποθέτουμε ὁ καθένας μας τοὺς προβληματισμούς μας, τὶς ἀγωνίες μας, τὶς ἀδυναμίες μας. Ἐκεῖ ἐνδυναμωνόμαστε, πληροφορούμαστε, καθοδηγούμαστε.

Ἰδιαίτερα γιὰ μᾶς τοὺς κληρικούς, ὑπῆρξε καὶ συνεχίζει νὰ ὑπάρχει ὁ φιλόστοργος πατέρας, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός, ὁ ἀδιακόπως νουθετῶν, συμβουλεύων, διδάσκων διά λόγου ζωῆς καὶ παραδείγματος, ὥστε νὰ εἴμαστε τύπος τῶν πιστῶν ἐν πᾶσι, φῶς τοῦ κόσμου καὶ ἅλας τῆς γῆς.

Παράλληλα μὲ τὶς ἄοκνες προσπάθειές του ἔχει κατορθώσει σὲ καιροὺς χαλεπούς, **νὰ ἱδρύσει νέες ἐνορίες καὶ νὰ ἐπανδρώσει** ὅλες τὶς κενὲς ἐνοριακὲς θέσεις μὲ ἄξιους καὶ μορφωμένους κληρικούς.

Στὴν προτροπὴ τοῦ Παύλου "τὴν νεότητα παιδαγώγησον", ἀνταποκρίθηκε ἀπαρχῆς μ' ὅλες τὶς δυνάμεις του. **Ἀγκαλιάζει τὰ νιάτα μὲ εἰλικρίνεια καὶ κατανόηση.** Ποτίζει τὸ εἶναι τους μὲ τοὺς ζεῖδωρους χυμοὺς τῶν ἀθανάτων ἰδανικῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ καμινεύει τὸ ψυχικό τους μέταλλο μὲ τὸ π

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛΟΥΝ ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν ἀμόλυντον τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις, τὰς κακοδοξίας καὶ τὴν πανθρησκείαν

• ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΖΗΤΟΥΝ ΕΙΡΗΝΕΥΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΝ ΠΑΡΑΛΟΓΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΕΠΙΤΑΓΩΝ, ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ ΠΥΡΟΔΟΤΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΝ, ΤΑΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΖΙΧΑΝΤΙΣΜΟΝ

Ὁ «Ο.Τ.» παρουσιάζει μικρὰν περίληψιν τῶν μηνυμάτων διὰ τὰ Χριστούγεννα Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν. Ἡ παρουσίασις γίνεται εἰς τὸ παρὸν φύλλον, διότι δὲν εἶχον «κυκλοφορήσει» ἐγκαίρως τὰ μηνύματά των, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ καταστῇ δυνατὴ ἡ δημοσίευσίς των εἰς τό φύλλον τοῦ «Ο.Τ.» πρὸ τῶν Χριστουγέννων οὔτε καί εἰς τό ἑπόμενον.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρος ἐπισημαίνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Χριστός, ποὺ μὲ τὴ θέλησή Του ἀνέλαβε τὰ ἀλγεινὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γιὰ νὰ τὰ θεραπεύσει, ἦρθε ἤδη ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του σὲ ὀδυνηρὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἠγεμονικὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος. Κυνηγήθηκε ἀπὸ τὸν τόπο Του Ἐκεῖνος, πού, κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὸν Ἰωσήφ, θὰ ἔσωζε τὸν λαό Του. Διώχθηκε Ἐκεῖνος, ποὺ ἦρθε κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς εὐεργετήσει. Ἐξορίστηκε ἀπὸ τὴν πατρίδα Του ὁ φιλάνθρωπος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἔγινε πρόσφυγας στὴ μακρινὴ τότε Αἴγυπτο καὶ ταλαιπωρήθηκε γιὰ χρόνια ὁλόκληρα. Κι αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς ἀχόρταγης φιλαρχίας τοῦ Ἡρῴδη.

Δύο χιλιάδες χρόνια μετὰ ἡ ἀκόρεστη δίψα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ δύναμη ἀπειλεῖ τὸν συνάνθρωπο καὶ τὴν κτίση τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμη ὡς αὐτοσκοπὸς τρέφει τὴν ἄνιση κατανομὴ τοῦ πλούτου μεταξὺ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Στηρίζεται στὴν καταστολὴ καὶ στὴ βίαια ἐπιβολὴ τῆς θελήσεως τοῦ ἰσχυροῦ. Ἀποστρέφεται τὸ διαφορετικὸ καὶ ἐχθρεύεται τὸν ἀντίλογο. Ἀλλοτριώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς ἀξίες του καὶ ἐξαντλεῖ ἀλόγιστα τὴ φύση. Ἀποθεώνει τὸ ἐγὼ καὶ ἀπαξιώνει τὸ ἐμεῖς.

Ἡ δίψα γιὰ τὴν ὑπερίσχυση ἔναντι τοῦ ἀντιπάλου ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν ἁπλὸ ἄνθρωπο καὶ ἔχει ἐκτοξεύσει τὸν ἀριθμὸ τῶν προσφύγων στὰ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἐπίπεδα. Ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ ἀδυνάμου ἔχει μετατρέψει τὴ Μεσόγειο σὲ θάλασσα τῶν ἀπελπισμένων. Ἡ ἐξυπηρέτηση μόνο τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος ἔχει ἀφήσει τὶς χῶρες τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς νὰ παλεύουν ἀνοχύρωτες μὲ τὸν ἰὸ τοῦ Ἔμπολα. Ἡ ἐπιθυμία ἐπιβολῆς παράλογων ἰδεολογικῶν ἐπιταγῶν πυροδοτεῖ τὴν τρομοκρατία καὶ ὁ τζιχαντισμὸς ἀπειλεῖ τὴ διεθνῆ νομιμότητα».

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰωάννης ὑπογραμμίζει:

«Τὴν εὐχὴ καὶ τὴν ἐλπίδα σύντομα νὰ ἐπέλθει εἰρήνη στὴ Μέση Ἀνατολὴ περιλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων τὸ Χριστουγεννιάτικο μήνυμα τοῦ Πατριάρχη Ἀντιοχείας κ.κ.Ἰωάννη.

Μὲ ἕνα λιτό, ἀλλὰ μεστὸ νοημάτων μήνυμα ἀπευθύνεται στὸν δοκιμαζόμενο ἀπὸ τὸν μακροχρόνιο πόλεμο λαὸ τῆς Συρίας.

Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Σοὶ Χριστὲ προσφέρομεν ὡς σμύρνα τὰ δάκρυα τῶν θλιβομένων, ὡς λίβανον τὶς προσευχὲς καὶ τοὺς αἴνους καὶ ὡς χρυσὸν τὴν ὑπομονὴ μας μέσα στὶς δοκιμασίες, γινόμενοι μάρτυρες τῆς ἀγάπης Σου γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Πράγματι σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου πολλοὶ ἦταν οἱ χριστιανοὶ τῆς Συρίας ποὺ ἔγιναν μάρτυρες γιὰ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν Χριστό.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο, ἐπειδὴ δὲν δέχθηκαν νὰ προδώσουν αὐτὴν τὴν ἀγάπη.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο, ἐπειδὴ προσπάθησαν νὰ βοηθήσουν συνανθρώπους τους.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ αἰχμαλωτίστηκαν μόνο καὶ μόνο, ἐπειδὴ ἦταν χριστιανοί.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἔχασαν τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἔχασαν τὰ σπίτια καὶ τὴν περιουσία τους.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ πῆραν τὸν πικρὸ δρόμο τῆς ξενιτειᾶς καὶ τῆς προσφυγιᾶς.

Ὅμως ταυτόχρονα ὅλα αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ ἀπόδειξη ὅτι βρίσκονται στὸν σωστὸ δρόμο, γιατί τὸν ἴδιο δρόμο βάδισε καὶ ὁ Χριστός, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦλθε σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος τονίζει:

«Παράλληλα, τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καθορίζουν τὸ πρότυπο ζωῆς γιὰ ὅσους Τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Ἰησοῦς ταπεινώθηκε, τονίζοντας τὴν ἀξία τῶν ταπεινῶν. Γεννήθηκε σὲ τόπο φτωχικό, γιὰ νὰ μὴ περιφρονοῦνται οἱ φτωχοί. Διώχθηκε, προβάλλοντας τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀδίκως διωκομένων. Ὑπέφερε, ἐμπνέοντας τὴ συμπάθεια στοὺς πάσχοντες. Ταλαιπωρήθηκε ὡς παιδί, γιὰ νὰ μὴ λησμονοῦμε τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ὅλου του κόσμου.

* * *

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη διάσταση τῶν Χριστουγέννων, ἡ θεολογικὴ καὶ κοσμολογική. Αὐτὴν ἀποκαλύπτει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐπισημαίνοντας ὅτι τὸ μεγάλο Μυστήριο τῆς Γεννήσεως συνδέεται μὲ ὅλη τὴ δημιουργία. "Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ... Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν"(Ἰω. 1: 1,14). Ὁ Εὐαγγελιστὴς ρίχνει φῶς στὸ μυστήριο τῆς Σαρκώσεως ποὺ συνιστᾷ τὴν ὑπέρβαση τοῦ ἀδυνάτου καὶ μᾶς καλεῖ νὰ δοῦμε τὸ βαθύτερο νόημα καὶ τὴν προοπτική του.

Παρὰ τὶς ἐξωτερικὲς συνάφειες μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἑβραϊκὴ ἐπεξεργασία της, ἡ ἔννοια τοῦ λόγου λαμβάνει στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο μία νέα θεολογικὴ σημασία. Ὁ Λόγος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος, τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συνοψίζει περιεκτικά: "Καὶ μὴ ἀναζητᾶς τὸ πῶς. Ἐπειδὴ ὅπου θέλει ὁ Θεός, ὑπερβαίνεται τῆς φύσεως ἡ τάξη. Τὸ θέλησε, τὸ κατέστησε δυνατό. Κατέβηκε (στὴ γῆ) ἔσωσε... Ἀλλὰ δὲν ἔγινε ἄνθρωπος μὲ ἀλλοίωση τῆς θεότητος οὔτε πάλι ἔγινε Θεὸς μὲ προοδευτικὴ ἐξέλιξη. Ἀλλὰ ὡς Λόγος ἀπαθὴς χωρὶς καμία ἀλλοίωση, ἔλαβε σάρκα, χωρὶς ἡ θεία Του φύση νὰ μεταβληθεῖ". (Στὸ πρωτότυπο: "Καὶ μὴ ζήτει πῶς· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἠβουλήθη γάρ, ἠδυνήθη· κατῆλθεν, ἔσωσε... Οὐδὲ γὰρ κατ' ἔκστασιν θεότητος γέγονεν ἄνθρωπος, οὐδὲ πάλιν κατὰ προκοπὴν ἐξ ἀνθρώπου γέγονε Θεός· ἀλλὰ Λόγος ὤν, διά τὸ ἀπαθὲς σὰρξ ἐγένετο, ἀμεταβλήτου μὲν οὔσης τῆς φύσεως" (Migne P.G.56:385-386). Στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔσμιξαν ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση».

Ὁ Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικον μήνυμά του τονίζει χαρακτηριστικῶς ὅτι ὀφείλομεν νὰ κρατήσωμεν ἀμόλυντον τὴν ἀμώμητον πίστιν μας ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς Πανθρησκείας:

«Εὑρισκόμενοι ἐμπρὸς στὴν φάτνη τῆς Βηθλεὲμ καὶ προσεγγίζοντας τὸ "ξένον μυστήριον", τὸ μυστήριο τῆς κενώσεως τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ἄς φέρουμε τὰ ἅγια λόγια τοῦ ἁγίου μας Κοσμᾶ στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας.

Συνειδητοποιῶντας τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, ἄς φυτέψουμε μέσα μας, ἄς στερεώσουμε καὶ ἄς ὁμολογήσουμε τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. "Θεὸς ἀληθινός, ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος χωρὶς ἁμαρτίαν", φωνάζει ὁ Ἅγ. Κοσμᾶς.

Μέσα στὴν ἐποχὴ τῆς συγχύσεως, τῆς ἀμβλύνσεως καὶ τῆς ἀλλοιώσεως δόγματος καὶ ἤθους ποὺ ζοῦμε, τὴν ἐποχὴ τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς πανθρησκείας, ἐμεῖς ἄς μείνουμε πιστοί, ἑδραῖοι, ἀμετακίνητοι στὴν ὀρθόδοξο πίστι, στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου μας καὶ ἄς ὁμολογοῦμε ἡμέρα καὶ νύκτα ὅτι: "οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία" (Πράξ. δ΄, 12).

Πλησιάζοντας δὲ τὴν παναγία φάτνη μὲ πίστι, καθαρότητα, πόθο καὶ εὐλάβεια, ἄς ἐνωθοῦμε μὲ τὸν σαρκωθέντα Θεό μας ἀξίως. "Φάτνη" λέει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, "εἶναι ἡ ἁγία Τράπεζα. Ἐδῶ εἰς τὴν ἁγία Τράπεζα ἐναποτίθεται πάλι τὸ Σῶμα τὸ Δεσποτικόν".

Ὁ Σεβ. Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος ἐπισημαίνει:

«Καὶ τί φοβερό! Ὅλο αὐτό, ἡ προοπτικὴ τῆς θεώσεως, παραμένει ἄγνωστο στὸν κόσμο δυὸ χιλιάδες χρόνια μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Κυρίου. Ἴσως καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Δὲν ἀποτελεῖ καύχημα οὔτε ἐπιθυμία οὔτε στόχο καὶ ἐπιδίωξη. Ἀντίθετα, αὐτὴ ἡ ὑπέροχη ἀλήθεια ἐπιμελῶς ἀγνοεῖται καὶ συστηματικὰ περιφρονεῖται καὶ πολεμεῖται. Ἡ ἐποχή μας ἔφτιαξε ἕνα ἄνθρωπο μὲ εὐδαιμονία δίχως εὐτυχία, μὲ χαρὲς δίχως ὅμως χαρά, μὲ ἀνάγκες δίχως πίστη, μὲ καρδιὰ χωρὶς αἷμα, μὲ σῶμα δίχως ψυχή, μὲ ὕπαρξη χωρὶς ζωή. Τσαλάκωσε τὸν κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο, ξέχασε τὸ καθ' ὁμοίωσιν καὶ στὴ θέση του ἔβαλε αὐτὸν ποὺ μοιάζει μὲ τὰ ζῶα καὶ συγγενεύει μὲ τὸ τίποτα. Τί κρίμα! Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐρώτημα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ -ποῦ εἶναι;- ἀντικαταστάθηκε μὲ αὐτὸ τῆς ὕπαρξής Του -ἄραγε ὑπάρχει; Ἡ ἐποχή μας, ἀντὶ νὰ μᾶς προτρέψει στὴ συνάντησή Του, δυστυχῶς μᾶς ἀμφισβητεῖ καὶ τὴν ὕπαρξή Του.

Μέσα στὴ θύελλα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μέσα στὸν παραλογισμὸ τῆς κοσμικότητος, μέσα στὴν τρικυμία τῆς ἀπιστίας, κάπου βρισκόμαστε κι ἐμεῖς πάνω στὸ εὐλογημένο καὶ ἀσφαλὲς σκάφος τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐνῷ ὁ κόσμος ξεγελιέται μὲ δεντράκια καὶ λαμπιόνια, μὲ γλυκίσματα καὶ ψεύτικες συνήθειες, μὲ Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό, ἡ Ἐκκλησία καὶ μαζί της κι ἐμεῖς ἀγρυπνοῦμε ψάλλοντας "μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γνῶτε ἔθνη καὶ ἡττᾶσθε", διότι ὁ Θεός εἶναι μαζί μας. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρά. "Δεῦτε, λοιπόν, ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ τὸ παρὸν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι"».

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφὲὶμ εἰς τὸ μήνυμά του τονίζει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ θεανδρικὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ ὑψώθηκε "ἐφ' ἅπαξ" στὴν Ἱστορία ὡς "ζυγὸς δικαιοσύνης". Καὶ ὑψώθηκε, ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ "ἀποκαταστήσει" τὴν κλονισθεῖσα ἰσορροπία ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη "παρακοή", ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ "ἀναπλάσει" σὲ νέα βάση (στὸ αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης) τὴν "σπιλωμένη" εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο.

Τὸ θεανδρικὸ λοιπὸν μυστήριο ποὺ συντηρεῖ καὶ διαιωνίζει, ὡς σῶμα Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία στὴν Ἱστορία τοῦ κόσμου, εἶναι τὸ φωτεινότερο ὅραμα καὶ τὸ ἱερώτερο ἄθλημα γιὰ ὅσους δὲν τὸ ἀρνήθηκαν. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα στὴν Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας δὲν τὰ διέπραξαν, ἀτυχῶς, ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν ἢ δὲν ἀναγνώρισαν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό. Τὰ διέπραξαν, ἀλλοίμονο, οἱ ἴδιοι οἱ δικοί Του ποὺ Τὸν ἀρνήθηκαν. Αἰώνιο καὶ πικρὸ "κατηγορῶ" γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν αἰώνων ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:

"Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον, ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι" (Ἰω. α΄ 11-12).

Ὀφείλουμε ὅλοι νὰ ὁμολογήσουμε ἐν συντριβῇ τὴν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀποτυχία μας. Πρόκειται δὲ γιὰ ἀποτυχία ποὺ δὲν προέκυψε ἀπρόβλεπτα, ἢ ἀπὸ παράγοντες ἐξωτερικούς, ἀλλὰ ὑπῆρξε προγραμματικὴ καὶ κατευθυνόμενη, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἦταν συνειδητὴ προδοσία. Καὶ προδόθηκε ὄχι μόνο τὸ αἷμα "τοῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐσφαγμένου Ἀρνίου" (Ἀποκ. 13,8), ἀλλὰ καὶ τὰ αἵματα ὅλων τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν ἐγκρατευτῶν, καὶ "παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου".

Μήτε τὸ κήρυγμα μετανοίας, οὔτε οἱ Ἱεραποστολές, οἱ Μοναχισμοὶ καὶ τὰ παντοῖα μαρτύρια 20 αἰώνων μπόρεσαν νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν βαρβαρότητα τοῦ γενικοῦ ξεπεσμοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαψαν νὰ εἶναι διωκόμενοι καὶ μεταβλήθηκαν σὲ διώκτες, ὄχι μόνο τῶν ἄλλων ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ των.

Κατὰ τὴν δεύτερη κυρίως χριστιανικὴ χιλιετία οἱ Χριστιανοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως - ἰδίως τῆς Δύσεως - ἐπέδειξαν μία σκανδαλώδη περιφρόνηση στὰ δύο κορυφαῖα Δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ εἶναι καὶ ἡ πεμπτουσία του. Τὸ Δόγμα περὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Δόγμα περὶ τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου.

Καὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι στὴν Ὀρθόδοξη λατρεία τὰ δύο αὐτὰ Δόγματα δεσπόζουν, ὡς ἀκρογωνιαῖοι λίθοι, μὲ τὸ Τρικέρι ἀφ' ἑνός, καὶ τὸ Δικέρι ἀφ' ἑτέρου, στὰ χέρια τοῦ ἱερουργοῦντος Ἀρχιερέως. Ποιὸ εἶναι ὅμως τὸ πρακτικό, δηλαδὴ τὸ ἠθικό τους ἀντίκρυσμα στὴν καθημερινή μας δράση καὶ ζωή; Τόσο τὸ μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ τὸ μυστήριο τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, κηρύττουν δύο πύρινες ἀλήθειες γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή καὶ κοινωνία :

Πρῶτον, ὅτι ἡ θεία ζωή, ὡς ἀδιάσπαστη συνέχεια καὶ αἰωνιότητα, σημαίνει ἀδιαίρετη ἑνότητα, εἰρήνη, κοινωνία καὶ μακαριότητα τῶν προσώπων, κι ὅλα αὐτὰ τρέφονται καὶ συντηροῦνται μόνο ἀπὸ ἀμοιβαία, ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη. Καὶ δεύτερον, ὅτι ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη προϋποθέτει ἀμοιβαῖο σεβασμὸ ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα.

Ἡ ταυτότητα λοιπὸν τῆς οὐσίας, καὶ ἡ ἑτερότητα τοῦ προσώπου, ἰδοὺ τὰ δύο ἀπὸ Θεοῦ κηρυττόμενα ἀγαθά.

Πῶς πραγματώσαμε ὅμως οἱ Χριστιανοὶ τὴν "κοινωνία προσώπων"; Πῶς σεβαστήκαμε καὶ τιμήσαμε τὴν ἀνεπανάληπτη ἑτερότητα κάθε προσώπου;

Μία σύγκριση μὲ τοὺς ἀρχαίους αἱρετικούς, πάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα ζωῆς ἢ θανάτου, θὰ μᾶς δείξει χειρότερους ἀπὸ κείνους. Οἱ Ἀντιτριαδικοί, οἱ Χριστομάχοι, οἱ Πνευματομάχοι, οἱ Πελαγιανοί, οἱ Μονοφυσῖτες, οἱ Εἰκονοκλάστες, καὶ ὅποιοι ἄλλοι, πολέμησαν τὴν ἀλήθεια, σὲ θεωρητικὸ κυρίως ἐπίπεδο. Ἐμεῖς ἀντιθέτως οἱ Χριστιανοὶ τῆς β΄ κυρίως χιλιετίας, σπεύσαμε νὰ ἐξορίσουμε καὶ νὰ ἐκθρονίσουμε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Δημιουργία Του, καὶ νὰ ἀποϊεροποιήσουμε τὴν Φύση καὶ τὴν Ἱστορία.

Ἔτσι καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀνεπανάληπτο ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὑποβιβάσθηκε καὶ εὐτελίσθηκε σὲ ἄτομο, σὲ ἄψυχο νούμερο. Πρόοδος καὶ ἀνάπτυξη θεωρήθηκε μόνο ἡ οἰκονομικὴ εὐμάρεια καὶ ὑλικὴ δύναμη, λὲς κι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο στομάχι καὶ σάρκες. Τὸ δικαίωμα ὅλων γιὰ "μετοχὴ" καὶ "κοινωνία" σ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, ἀντικαταστάθηκε μὲ τὸ "ποιὸς μπορεῖ ν' ἁρπάξει καὶ νὰ καταναλώσει τὰ περισσότερα".

Δὲν ἦσαν οἱ Ἀσιάτες, μήτε οἱ Ἀφρικανοὶ ποὺ ἐπέβαλαν τὸν καπιταλισμό, τὸν φασισμό, τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὴν οἰκολογικὴ καταστροφὴ τοῦ πλανήτη. Εὐρωπαῖοι ἦταν καὶ Ἀμερικανοί, μέλη τῶν παρασυναγωγῶν, τῶν αἱρέσεων, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τῶν σχισμάτων ποὺ ἀπομείωσαν τὸν Χριστιανισμό».

Ὁ Σεβ. Κηφισίας Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ

Ὁ Σεβ. Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος, ἐπισημαίνει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Κάποτε ὁ κόσμος γιόρταζε διαφορετικὰ τὰ Χριστούγεννα. Τότε ποὺ ἡ ὀργάνωση καὶ οἱ δομὲς τῆς παραδοσιακῆς κοινωνίας ἦταν διαφορετικές. Τότε ποὺ ἡ ζωὴ εἶχε ἄλλο σκοπὸ καὶ ὁ ἀγώνας της διαφορετικὸ νόημα. Τότε ποὺ οἱ χριστιανοὶ στὸ σύνολό τους ἑτοιμάζονταν, προσεύχονταν, νήστευαν, ἐξομολογοῦνταν, γι' αὐτὸ καὶ πραγματικὰ λαχταροῦσαν καὶ πρόσμεναν. Ὅμως, ἡ ἐποχή μας ἔκανε στάχτη τὴν γιορτή. Δῶρα, ψώνια καὶ ταξίδια σὰν ἀπόδραση φυλακισμένων σὲ ἄλλους λαούς, πολιτισμοὺς καὶ τόπους μακρινούς. Ὁ σύγχρονος ἀποχριστιανοποιημένος κόσμος μας, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλεῖ τοὺς ἀλλόθρησκους στὸ ὄνομα τῆς θρησκευτικῆς οὐδετερότητας ἀφαιρεῖ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸν ἑορταστικὸ τοῦ διάκοσμο κάθε τί ποὺ θυμίζει τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Φῶτα μόνο, χωρὶς τὸ ἀστέρι τῶν μάγων, χωρὶς φάτνη, ἀγγέλους καὶ βοσκούς. Καθιερώνει συνεχῶς παγκόσμιες ἡμέρες ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα καὶ γελοῖα πράγματα, ἐνῶ ἀδίστακτα σβήνει καὶ τὸ ἐλάχιστο χριστουγεννιάτικο χρῶμα ποὺ ἔχει ἀπομείνει.

Καὶ ἐμεῖς, ἀνατριχιάζουμε μὲ τρόμο, καθὼς νομίζουμε ὅτι ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὸν ἀντίλαλο τῆς κραυγῆς τῶν ἀφρόνων, ὅπως ἀποτυπώνεται στὴν Ἁγία Γραφή: "δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς" (Ψαλ. 73,8). Αὐτὴ ἡ μανία τῶν ἀχαλίνωτων στοιχείων τοῦ κόσμου, ἔστω κι ἂν μᾶς θλίβει, ἔστω καὶ ἂν μᾶς πληγώνει δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποθαρρύνει καὶ νὰ μᾶς ἀπογοητεύει, γιατί ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι πρέπει νὰ πορευθοῦμε στὴν ζωὴ "ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι.... καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι" (Κορ. Β΄ 4΄,8) γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ "ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες" (Κορ. Β΄ 6,10)».

Εὐχαὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος εἰς μήνυμά του διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ νέον ἔτος, ὑπογραμμίζει:

«Ἀπευθύνομαι, ἐν ἀγάπῃ πρὸς ὑμᾶς, ἀπὸ καρδίας, μεθ' ἑορτίων Ὀρθοδόξων χριστιανικῶν χαιρετισμῶν, εὐχόμενος ὑγείαν καὶ ἐπιτυχίαν εὐγενῶν σκοπῶν, ὡς θεῖα παρὰ Θεοῦ δωρήματα, πλούσιον θεοδώρητον ὁπλισμὸν διά τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσμενῶν συγκυριῶν καὶ μὲ βεβαίαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Σωτὴρ Χριστὸς λυτρώσεται πάντας ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ δυσμενῶν περιστάσεων.

Μέγιστα κεφάλαια τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ Ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἡ πονεμένη Πατρίδα, ἡ Ἑλλάδα. Ὁ Κύριος ἔστω ἡμῖν βοηθός».

ΕΚΑΛΕΣΕΝ ΕΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ, ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΝ

Ἀρχιεπίσκοπος: Ἑορτάζομεν Χριστούγεννα, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κατὰ Χριστὸν ζωήν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος εἰς τὸ μήνυμά του διὰ τὰ Χριστούγεννα, ἀφοῦ ἐξήτησεν ἑνότητα, καταλλαγήν, συνεννόησιν, ἐτόνισεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀναζητήσωμεν τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας μας ὅσον καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀδελφῶν μας. Τὸ πλῆρες κείμενον τοῦ μηνύματος ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἀδελφοί μου καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«"Τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ πανήγυρις, τοῦτο ἑορτάζομεν σήμερον, ἐπιδημίαν Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς Θεὸν ἐνδημήσωμεν, ἢ ἐπανέλθωμεν (οὕτω γὰρ εἰπεῖν οἰκειότερον), ἵνα τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποθέμενοι, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα", μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος[1] γιὰ τὴν μεγάλη δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων.

*Αὐτὸ

Γέρων Σάββας Λαυρεώτης: Ἀπειλεῖται εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους ἡ ἀμώμητος Πίστις μας καὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καί τῆς προσευχῆς. Ὅμως καμπτόμενοι ἀπό τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη σας, σπεύδουμε νά ἱκανοποιήσουμε τήν παράκληση αὐτή συμβάλλοντας στό θεάρεστο ἔργο σας καί καταθέτοντας τό χηρειακόν μας δίλεπτο.

Προσφιλέστατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας ἀποτελεῖ κορυφαῖο μυστήριο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πού ὑπερβαίνει ὅλα τά γεγονότα καί τά μυστήρια τοῦ κόσμου. Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Τιμόθεον ἐπιστολή του μᾶς τονίζει: **«καί ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον, Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί»** (Τιμ. Α΄, γ΄ 16). Μέσα σ' αὐτό τό μυστήριο, ὅπως γράφει ὁ θεολογικώτατος Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόπποβιτς «*περιέχεται ὁλόκληρο τό Εὐαγγέλιό Του καί ὅλη ἡ Ἐκκλησία Του καί κάθε τί πού βρίσκεται μέσα σ' Αὐτήν. Ὅλα τά ἅγια Μυστήρια καί ὅλες οἱ ἅγιες ἀρετές καί μέσα σ' αὐτές ὅλες οἱ ἅγιες θεϊκές δυνάμεις. Ἀπό τή Γέννηση τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ στή γῆ, ὅλο τό πλήρωμα τῆς Θεότητας, ὅλος ὁ Θεός βρίσκεται σωματικά παρών στόν δικό μας ἀνθρώπινο κόσμο, γιά νά γεμίσουμε ἐμεῖς μέ αὐτό τό πλήρωμα τῆς Θεότητας*».

Καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀναφωνεῖ: «*Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καί, ἵν' ἀμφότερα συνελὼν εἴπω, εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, διὰ τὸν ἐπουράνιον, εἶτα ἐπίγειον. Κἀγὼ βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν: Ὁ ἄσαρκος σαρκοῦται. Ὁ Λόγος παχύνεται. Ὁ ἀόρατος ὁρᾶται. Ὁ ἀναφὴς ψηλαφᾶται. Ὁ ἄχρονος ἄρχεται. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, " Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας"* (Ἑβρ. 13, 8)».

Ἡ ἀμφισβήτησις τῆς πίστεώς μας

Δυστυχῶς στίς μέρες μας ἀμφισβητεῖται ἔντονα αὐτή ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια, πού ἀποτελεῖ καί τόν θεμέλιο λίθο τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Ἀμφισβητεῖται ἡ διαχρονική ἑνότητα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς καί δογματικῆς συνειδήσεως. Ἀμφισβητεῖται ἡ ὁμολογία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν «*Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία*». Ἀναγνωρίζεται ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί τούς ἄλλους οἰκουμενιστές ὁ παπισμός ὡς ἐκκλησία καί ὁ Πάπας ὡς κανονικός ἐπίσκοπος Ρώμης. Καί αὐτό παρότι καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί πάμπολλες Τοπικές, καί τό σύνολο τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν καταδικάσει τίς κακοδοξίες καί τίς αἱρετικές πλάνες τῶν παπικῶν. Εἶναι δέ χαρακτηριστικό ὅτι δέν ὑπάρχει ΚΑΝΕΙΣ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας πού νά μή καταδικάζει τόν παπισμό. Δέν ὑπάρχει ΚΑΝΕΙΣ πατέρας καί σύγχρονος ἁγιασμένος Γέροντας πού νά μή καταδικάζει τίς παπικές πλάνες.

Γίνονται, ἐπίσης, δεκτές στά πλαίσια τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου μία σειρά αἱρετικῶν θεωριῶν, ὅπως ἡ θεωρία τῶν κλάδων, ἡ βαπτισματική θεολογία, ἡ θεωρία τῶν δύο πνευμόνων, τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν, τῆς διηρημένης ἐκκλησίας, τῆς μεταπατερικῆς θεολογίας καί τόσες ἄλλες.

Ἡ ἀπειλή αὐτή κατά τῆς ἀμώμητου πίστεώς μας καί ἡ ἀλλοίωση τῶν δογμάτων μᾶς ἀνάγκασε νά μετατρέψουμε τό θέμα τῆς ἀποψινῆς μας ὁμιλίας, πού ἀρχικά ἀφοροῦσε τήν μεγάλη δεσποτική ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, τήν Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν, καί νά ἀσχοληθοῦμε μέ τό φλέγον ζήτημα τῆς διασαλεύσεως τῶν δογμάτων τῆς πίστεώς μας.

Αὐτή ἡ μεγάλη καί σοβαρή ἀπειλή, ἄλλωστε, ἦταν πού μᾶς ὁδήγησε, μαζί καί μέ ἄλλους ἁγιορεῖτες πατέρες καί ἀδελφούς, στήν ἔκδοση τοῦ ὁμολογιακοῦ μας περιοδικοῦ «*Ἅγιον Ὄρος διαχρονική μαρτυρία στούς ἀγῶνες ὑπέρ τῆς πίστεως*», τό ὁποῖο ἀποτελεῖ σύνοψη ὁμολογιακῶν κειμένων καί τοποθετήσεων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἔναντι τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων καί ἀτοπημάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπό τά μέσα ἤδη τῆς δεκαετίας τοῦ 1960.

Καί θά θέλαμε στό σημεῖο αὐτό νά εὐχαριστήσουμε ἐκ βάθους καρδίας τούς ὑπευθύνους τῆς ἐφημερίδος «**Ὀρθόδοξος Τύπος**» γιά τήν ἔκδοση σέ ἠλεκτρονική μορφή τοῦ πολύτιμου καί δυσεύρετου ἀρχειακοῦ ὑλικοῦ τῆς ἐφημερίδος μίας ὁλόκληρης πεντηκονταετίας. Ἀπό τό ὑλικό αὐτό ἀντλήσαμε τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἁγιορείτικων ὁμολογιακῶν κειμένων τοῦ παρελθόντος, τά ὁποῖα καί ὀφείλουν νά ἀποτελοῦν τόν ὁδοδείκτη καί γιά τούς συγχρόνους ἁγιορεῖτες μοναχούς καί ὄχι μόνον.

Τὸ κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς

Τό σοβαρό, λοιπόν, ζήτημα πού ἀπασχολεῖ ὅλους μας εἶναι ἡ διαφύλαξη καί ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας ἀπέναντι στήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τήν προδοσία πού συντελεῖται στίς μέρες μας, ἀλλά καί τό πῶς πρέπει νά ἀντιμετωπίσουμε αὐτήν τήν κατάσταση, τόσο σέ προσωπικό, ὅ - σο καί σέ συλλογικό ἐπίπεδο.

Ἡ σύγχρονη μάστιγα τοῦ συγκρητιστικοῦ, διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ ἐντάσσεται στό συνολικό κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί ἀντιμάχεται εὐθέως τήν ὀρθόδοξη δογματική ἀλήθεια καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Σχετικοποιεῖ τήν ἔννοια τῆς θεότητος καί ἀλλοιώνει τό ἀληθινό Πρόσωπο τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀκοῦμε ἔτσι συχνά γιά τόν «κοινό Θεό ὅλων τῶν χριστιανῶν» (ὀρθοδόξων καί ἑτεροδόξων) ἢ γιά τόν «κοινό Θεό τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν» (χριστιανισμοῦ, ἰουδαϊσμοῦ, μουσουλμανισμοῦ) ἢ ἀκόμη συχνότερα γιά τόν «Μεσσία», τόν «δάσκαλο», τόν «προφήτη», πού ἐπαγγέλλονται οἱ ποικίλες αἱρέσεις καί παραθρησκεῖες τῶν ἡμερῶν μας.

Μέσα ἀπό ἀπαράδεκτους συγκερασμούς καί σχετικοποιήσεις τῆς ἀληθείας καί τῶν δογμάτων ἐπιβάλλεται μία οὐσιαστικά διάσταση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία παγιώθηκε στίς μέρες μας καί στηρίζεται σέ καθαρά νεοεποχίτικη λογική. Μέ βάση αὐτή τήν νεοεποχίτικη καί οὐσιαστικά τακτική ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀκρίβεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας ἀπογυμνώνεται ἀπό τόν ἀποκαλυπτικό καί σωτηριολογικό της χαρακτήρα, ἀφοῦ ἐξομοιώνεται μέ τήν αἵρεση, τήν ὁποία ἀναγνωρίζει ὡς μία ἄλλη ἐκδοχή τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος

Καί ὅλα αὐτά γιατί πλησιάζουμε τόν Γεννηθέντα Θεάνθρωπο ἀνθρώπινα, μέσα ἀπό τά στερεότυπα τῆς ἐκκοσμικευμένης λογικῆς μας. Ὅπως τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «*εἰ δέ καί ἐγνώκαμεν Χριστόν κατά σάρκα, ἀλλά νῦν οὐκέτι γινώσκομεν*» (Β΄ Κορ. ε΄, 16).

Εἶναι ὁ «παραμορφωμένος Χριστός» τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τῆς νοησιαρχίας τῆς Δύσεως· ὁ «παραμορφωμένος Χριστός» τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ψευδοχριστιανισμοῦ καί τῶν ψευδοεκκλησιῶν, πού μέ τόση ἐνάργεια περιέγραφε ὁ σύγχρονος Ἅγιος καί μεγάλος δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰουστῖνος Πόποβιτς:

«*Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανισμούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὑρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμόν. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλαι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά των εἶναι ἡ παναίρεσις*» (Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ Οἰκουμενισμός, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, σελ. 224).

Ὁ μακαριστὸς π. Γ. Καψάνης

Τελικά ὁ οἰκουμενισμός τῶν ἡμερῶν μας δέν στηρίζεται στήν δογματική ἀλήθεια, ἀλλά εἶναι ἀπόλυτα ἀνθρωπομορφικός, ἀνθρωποκεντρικός, ἀπνευμάτιστος καί ἀθεολόγητος. Ὅπως πολύ εὔστοχα τόν περιγράφει ὁ μακαριστός γέροντας Γεώργιος Καψάνης:

«*Ὁ Οἰκουμενισμός ὅπως διεξάγεται σήμερον φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικόν-ἀνθρωποκεντρικόν χαρακτῆρα καί ὄχι θεολογικόν καί πνευματικόν. Παραμερίζει τήν Πίστιν (δόγμα) καί τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί ἀποβλέπει περισσότερον εἰς πρακτικούς σκοπούς. Βλέπει τήν Ἐκκλησίαν κυρίως ὡς ἀνθρώπινον ἵδρυμα, τό ὁποῖον ἡνωμένον θά δυνηθῇ νά ἀντιμετωπίσῃ καλλίτερον τούς ἐχθρούς του... Μόνον ὁ ὅλος Θεάνθρωπος ἠμπορεῖ νά σώσῃ καί τόν ὅλον ἄνθρωπον. Ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ ὅλου Θεανθρώπου Χριστοῦ καί τοῦ ὅλου Σώματός Του, τῆς Ὀρθοδοξίας, δέν δυνάμεθα νά διαπραγματευθῶμεν «ἐπί ἴσοις ὅροις» μέ τούς «παραμορφωμένους Χριστούς» τῶν δυτικῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν καί Προτεσταντῶν*» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός-Ὀρθοδοξία καί Παπισμός, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 1996, σελ. 83-84).

Καί ὁ μεγάλος ὀρθόδοξος Ρῶσος συγγραφέας Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ ἔγραφε γιά τόν παπισμό: «*... Ὁ καθολικισμός εἶναι πίστη μή χριστιανική... Ὁ καθολικισμός τῆς Ρώμης εἶναι χειρότερος ἀπό τόν ἀθεϊσμό... Ὁ ἀθεϊσμός κηρύττει μονάχα τό μηδέν, ὁ καθολικισμός, ὅμως, προχωρεῖ πιό πέρα ἀκόμα, κηρύττει ἕνα διαστρεβλωμένο Χριστό, ἕνα Χριστό ἀντίθετο τοῦ Χριστοῦ. Κηρύττει τόν Ἀντίχριστο*».

Ζοῦμε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, σέ ἡμέρες πονηρές, ἡμέρες, θά τολμοῦσα νά πῶ, ἀντίχριστες, ὅπου συντελεῖται μιά προδοσία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως μέσα στούς κόλπους τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκ μέρους Πατριαρχῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καί θεολόγων. Βρισκόμαστε, ἐπίσης, καί ἐδῶ εἶναι τό λυπηρό, ἐνώπιον μίας ἔνοχης σιωπῆς ἐκ μέρους τῶν μοναστηρίων **καί εἰδικά τοῦ Ἁγίου Ὄρους.** Μιά ἔνοχη σιωπή δηλαδή ἐκείνων πού ἔπρεπε νά εἶναι οἱ πρῶτοι φύλακες τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης.

Ἐλάχιστον καθῆκον

Τό ὁμολογιακό ἁγιορείτικο ἔντυπο, πού μέ τήν χάρη τῆς Παναγίας μας ἐκδόθηκε, ὑπογράφεται ἀπό διακόσιους καί πλέον ἁπλούς μοναχούς καί ἱερομονάχους, σκητιῶτες, κελλιῶτες, ἐρημίτες καί δύο Καθηγουμένους, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου. Τό ἔντυπο αὐτό ἀποτελεῖ τό ἐλάχιστο καθῆκον καί τήν ὑποχρέωση ἡμῶν τῶν μικρῶν καί ταπεινῶν μοναχῶν στόν ἀγώνα γιά τήν διαφύλαξη τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Ἀποτελεῖ, ἐπίσης, θερμή παράκληση καί ἔναυσμα πρός ὅλους τούς ὑπευθύνους, πρός τούς Ἡγουμένους καί πρός τήν Ἱερά Κοινότητα, ἀλλά καί πρός ὅλους τούς πιστούς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τήν ἀναγκαία καί ἐπιβεβλημένη ἐπίσημη τοποθέτησή τους ἀπέναντι σέ ὅσα ἀνεπίτρεπτα καί ἀντορθόδοξα διαδραματίζονται στίς μέρες μας.

Σήμερα, πού τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα καί ἀτοπήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου ὁλοένα καί πληθαίνουν, ἀποτελεῖ ἱερό καθῆκον τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ὅλων τῶν πιστῶν νά ἐπιδείξουμε ὁμολογιακό φρόνημα καί μαρτυρία κατά τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων καί ὑπέρ τῆς ἁγίας μας ὀρθοδοξίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρός Τιμόθεον ἐπιστολή του, στό τρίτο κεφάλαιο μᾶς λέγει σκιαγραφώντας ταυτόχρονα καί τήν σημερινή ἐποχή: «*Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου*». Καί λίγο παρακάτω μᾶς λέγει: «*καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροὶ δέ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*».

Ἀνάλογος εἶναι καί ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στίς Πράξεις, ὅπου μιλᾶ γιά «λύκους βαρεῖς», ποὺ θὰ διεισδύσουν στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, «μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου»*:*

«*Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν*» (*Πράξ. κ, 28-30*).

Οἱ αἱρετικοὶ ὡς λύκοι

Ὅλοι οἱ ἑρμηνευτές, παλαιότεροι καὶ νεώτεροι, ταυτίζουν τοὺς «λύκους» αὐτοὺς μὲ τοὺς αἱρετικούς. Δὲν εἶναι παρὰ ψευδοποιμένες, ποὺ θὰ ἐμφανίζονται μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ ποιμένος, ἐνῶ στὴν οὐσία θὰ εἶναι λύκοι καὶ μάλιστα «βαρεῖς», δηλ. τυραννικοὶ καὶ σκληροί. Μεγάλη βαρύτητα, ὅμως, ἑρμηνευτικὴ ἔχει καὶ ἡ φράση «*καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν*»! Δηλαδὴ οἱ «λύκοι» αὐτοὶ θὰ προέλθουν μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ ἀκριβῶς τονίζει στὴν ἑρμηνεία τοῦ συγκεκριμένου χωρίου καί ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος:

«*Καὶ τὸ χαλεπώτερον, ὅτι αὐτοὺς τούτους ἐξ αὐτῶν ἀναστήσεσθαι λέγει ὅ καὶ σφόδρα ἐστί βαρύ, ὅταν καί ἐμφύλιος ὁ πόλεμος ᾖ*». Δηλαδή «*τό πιό φοβερό εἶναι, ὅτι λέγει πώς ἀπό αὐτούς τούς ἴδιους [δηλαδή τούς ἐκκλησιαστικούς] θά ξεπηδήσουν αὐτοί, πρᾶγμα πού εἶναι καί πάρα πολύ φοβερό, ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι καί ἐμφύλιος*».

Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότητα δείχνει ὅτι ὁ Ἀπόστολος δὲν μιλοῦσε μόνο γιὰ τὴν ἐποχή του. Τὰ λεγόμενά του ἔχουν διαχρονικὴ ἰσχὺ καὶ ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ καί στίς μέρες μας.

Οἱ «Δεσποτάδες μας»

Ὅπως μᾶς μεταφέρει ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός, ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους θεολόγους τῶν καιρῶν μας, ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης Ρωμανίδης ἔλεγε στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του: «Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς τὸ πρόβλημα θὰ εἶναι οἱ Δεσποτάδες μας. Ποιὰ πίστη ἔχουν»! Αὐτὸ τὸ ζοῦμε ὅλοι μας. Δυστυχῶς καί οἱ κύριοι φύλακες τῆς πίστεως, οἱ Ἐπίσκοποί μας, δέν πρωτοστατοῦν στόν ἀγώνα γιά τήν διαφύλαξή της. Ἀντιθέτως, μέ τήν σιωπή καί τήν ἀνεκτικότητά τους ἐπιτρέπουν στούς οἰκουμενιστές νά προχωροῦν καί νά λαμβάνουν ἀνεπίτρεπτες ἀποφάσεις, πού ἐπιφέρουν σύγχυση καί σκανδαλίζουν τό ὀρθόδοξο ποίμνιο.

Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κινδύνου βρισκόμαστε σήμερα. Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα. Χρέος μας εἶναι νά σᾶς τήν παρουσιάσουμε χωρίς ὑπεκφυγές, χωρίς περιστολές, χωρίς φόβο καί χωρίς ἀναστολές. Ταυτόχρονα, ὅμως, καί χωρίς καμμία διάθεση ὑπερβολῆς, κατακρίσεως προσώπων καί μάλιστα ἐκκλησιαστικῶν. Σεβόμαστε τούς θεσμούς καί τά πρόσωπα. Δέν ἐκτιμοῦμε, ὅμως, καθόλου καί καταδικάζουμε ἀπερίφραστα τίς παρεκτροπές τους καί τά ἀτοπήματά τους σέ θέματα πίστεως. Ἀρνούμαστε νά ἀποδεχθοῦμε ἐκβιαστικές ἀποφάσεις καί τετελεσμένα. Ἀρνούμαστε νά τά ἀποδεχθοῦμε ἀπό ὅπου καί ἄν προέρχονται, ὅποιος καί ἄν ἐπιχειρεῖ νά τίς ἐπιβάλει, ὅσο ψηλά κι ἄν βρίσκεται αὐτός.

Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν θεμάτων τῆς πίστεως ἀποτελεῖ καί προσωπική ἐπιλογή καί εὐθύνη τοῦ καθενός μας. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, δέν πρέπει νά ἀποτελεῖ καρπό ἑνός ἐπιπόλαιου ἐνθουσιασμοῦ, ἑνός ἔνθερμου ζηλωτισμοῦ ἢ μίας γενικώτερης κατακριτικῆς διαθέσεως. Δέν γινόμαστε ὁμολογητές αὐτοαναγορευόμενοι σέ κριτές καί τιμητές ἀποπέμποντας ἀφορισμούς καί καταδίκες.

Γνωρίζουμε καλά ὅτι ὁμολογία χωρίς ὀρθοπραξία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως εἶναι τό χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού θά δοθεῖ σ' αὐτούς, πού στήν διάρκεια τῆς ζωῆς τους ἀγωνίζονται μέ νήψη, προσευχή, μετάνοια καί ταπεινό φρόνημα νά γίνουν δεκτικοί αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος.

Ταυτόχρονα, ὅμως, εἶναι δεδομένο ὅτι ὁμολογία καί χωρίς ἀνδρεῖο φρόνημα, χωρίς ἐγρήγορση, χωρίς ἐπαγρύπνηση, χωρίς ρήξη, χωρίς διαφοροποίηση καί πρό παντός χωρίς ἀποστασιοποίησή μας ἀπό τίς συνήθειες, τά περιβάλλοντα, τούς μηχανισμούς, ἀκόμη καί τά πρόσωπα πού βλάπτουν τήν ὀρθόδοξη πίστη μας δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει.

Ἕως πότε θά γινόμαστε συνένοχοι μέ τήν σιωπή μας; Ἕως πότε θά παραμένουμε θεατές τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ τῆς ἴδιας τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας μας; Ἕως πότε θά παραμένουμε χειροκροτητές ὅσων ἐκχωροῦν τά ἅγια καί ἱερά τῆς πίστεώς μας στούς αἱρετικούς μέ τό πρόσχημα τῆς δῆθεν ὑπακοῆς στήν Ἐκκλησία καί τούς Ἐπισκόπους;

Περὶ ὑπακοῆς

Στό ἐρώτημα ἄν ἐπιβάλλεται ὑπακοή στούς Ἐπισκόπους σέ θέματα ἀντίθετα πρός τήν πίστη μας μᾶς ἀπαντᾶ μέ σαφήνεια ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«*Πῶς οὖν ὁ Παῦλός φησι· 'πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπείκετε'; Ἀνωτέρω εἰπών, 'ὧν ἀναθεωροῦντες τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τήν πίστιν', τότε εἶπε, 'πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπείκετε'. Τί οὖν, φησίν, ὅταν πονηρός ᾖ, καί μή πειθώμεθα; Πονηρός, πῶς λέγεις; εἰ μέν πίστευε ἕνεκεν, φεῦγε αὐτόν καί παραίτησαι, μή μόνον ἄν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλά κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιών· εἰ δέ βίου ἕνεκεν, μή περιεργάζου..... ἐπεί καί τό, 'μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῆτε', περί βίου ἐστίν, οὐ περί πίστεως· τό γοῦν ἐπαγόμενον τοῦτο δηλοῖ. 'Τί γάρ βλέπεις', φησί, 'τό κάρφος τό ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τήν δέ δοκόν τήν ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;', 'Πάντα οὖν ὅσα ἄν λέγωσιν ὑμῖν', φησί, 'ποιεῖν, ποιεῖτε' (τό δέ ποιεῖν ἔργων ἐστίν, οὐ πίστεως), 'κατά δέ τά ἔργα αὐτῶν μή ποιεῖτε'. Ὁρᾷς ὅτι οὐ περί δογμάτων ἐστίν ὁ λόγος, ἀλλά περί βίου καί ἔργων;*» (*Ὑπόμνημα εἰς τήν πρός Ἑβραίους Ἐπιστολήν*, Ὁμιλία ΙΔ΄,1, ΕΠΕ 25, σ. 372).

Ἑρμηνεία: «Πῶς λοιπόν ὁ Παῦλος λέγει, 'νά ὑπακοῦτε καί νά ὑποτάσσεσθε στούς προϊσταμένους σας'; Ἀφοῦ εἶπε προηγουμένως, 'νά ἀναλογίζεσθε τήν ὅλη πορεία τῆς ζωῆς τους καί νά μιμῆσθε τήν πίστη τους', κατόπιν πρόσθεσε, 'νά ὑπακοῦτε καί νά ὑποτάσσεσθε στούς προϊσταμένους σας'. Τί λοιπόν θά συμβῇ, λέγει, ὅταν εἶναι κακός καί δέν τόν ὑπακοῦμε; Κακός, πῶς τό ἐννοεῖς; ἐάν εἶναι τέτοιος ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως, ἀπόφευγέ τον καί ἀπομακρύνσου ἀπ' αὐτόν, ὄχι μόνο ἄν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά κι' ἄν ἀκόμη εἶναι ἄγγελος πού κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό· ἐάν ὅμως εἶναι κακός ὡς πρός τήν ἰδιωτική του ζωή, μή ἀσχολῆσαι μ' αὐτήν. ... ἀφοῦ καί τό, 'μή κρίνετε, γιά νά μή κριθῆτε', ἀναφέρεται στόν τρόπο ζωῆς, κι' ὄχι στήν πίστη· ... Βλέπεις ὅτι ὁ λόγος δέν γίνεται γιά δόγματα, ἀλλά γιά τρόπο ζωῆς καί πράξεως;».

Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος ἀναφέρει χαρακτηριστικά γιά τήν συμμετοχή καί τῶν λαϊκῶν στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδιαιτέρως στήν ὁμολογία τῆς πίστεως:

«*Πρέπει νά παρατηρηθῇ ὅτι τό χάρισμα τῆς θεολογίας δέν ἀνήκει ἀποκλειστικά στούς ἱερωμένους ἤ στούς ἔχοντας ἕνα πτυχίο θεολογίας, ἀλλά ἀνήκει σέ ὅλους τούς 'χαριτωμένους', τούς ἀλλοιωμένους ἀπό τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τῆς θείας Χάριτος Κληρικούς καί λαϊκούς, πού ἀποτελοῦν τόν λαό τοῦ Κυρίου. Οἱ λαϊκοί μέσα στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι τά 'παθητικά ἄτομα' πού δέχονται ἁπλῶς τήν καθοδήγηση, ἀλλά τά 'χαρισματοῦχα'. Ἄν οἱ ποιμένες ἔχουν τό χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν, οἱ λαϊκοί διαθέτουν τό χάρισμα τοῦ ποιμαίνεσθαι 'εἰς νομάς σωτηρίους'. Ἄν ὁ κήρυξ τοῦ θείου Λόγου διαθέτη τό χάρισμα τοῦ ἐξαγγέλειν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, οἱ λαϊκοί μετέχουν τοῦ προφητικοῦ ἀξιώματος μέ τό νά ἀκούουν τόν θεῖο λόγο καί νά τόν ἐφαρμόζουν, σέ ὁρισμένες δέ περιπτώσεις νά δίνουν καί αὐτοί τήν μαρτυρία. Ἔτσι οἱ Κληρικοί μαζί μέ τούς λαϊκούς πού ζοῦν μυστηριακά στήν ἁγία Ἐκκλησία, ἔχουν τό χάρισμα τῆς μαρτυρίας (ὁμολογίας) τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Δέχονται τήν ἀλήθεια, τήν ζοῦν, τήν διαφυλάσσουν, τήν διακρίνουν ἀπό τήν πλάνη καί τήν ὁμολογοῦν μέ παρρησία, ὅπως ἔκαναν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες...*» (Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Βλάχου, *Ἀνατολικά*, τόμος Α΄, σελ. 381-382).

Καί ὁ π. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει σχετικά: «*Ὅσον ἀφορᾷ δέ εἰς τήν διοίκησιν καί τήν διδασκαλίαν ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι θεμελιώδης ἐφ' ὅσον οὗτος, χαρισματοῦχος ὤν καί διδακτός Θεοῦ, ἀποτελεῖ μετά τοῦ κλήρου τήν ἀγρυπνοῦσαν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις μαρτυρεῖ (κρίνει, διακρίνει, ἐγκρίνει καί ἀποδέχεται, ἢ κατακρίνει καί ἀπορρίπτει) τήν διδασκαλίαν καί τάς πράξεις τῆς ἱεραρχίας,

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Καιομένη Βάτος» ἀποδεικνύει μὲ στοιχεῖα ὅτι ἡ ἀπόφασις διὰ τὸ τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἐλήφθη ἀπὸ μίαν ἐλαχίστην ὁμάδα Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Παραλλήλως τὸ προαναφερθὲν ἀντιαιρετικὸν ἱστολόγιον ἔφερεν εἰς τὴν δημοσιότητα ἐπιστολὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὴν ἀντίθεσίν της πρὸς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Χρ. Οἰκονόμου

Παραθέτομεν κατωτέρω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τοῦ κ. Χρήστου Οἰκονόμου, ὡς αὕτη τὴν ἀνήρτησε τὸ ἱστολόγιον «Καιομένη Βάτος», τὴν Παρασκευὴν 26ην Δεκεμβρίου. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Οἱ συνάδελφοί μου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης μὲ τίμησαν μὲ τὴν ἐκλογή μου στὴ θέση τοῦ Κοσμήτορα καὶ δύο φορὲς στὴν θέση τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας. Γι' αὐτὸ ἔχω τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκφράσω τὶς ἀπόψεις μου γιὰ ἕνα παιχνίδι ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ξεπούλημα τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ στὴν ἀλλοίωση τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἀπὸ ἐλαχίστην μειοψηφίαν

Ἡ βούληση τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐκφράστηκε σὲ χωριστὲς ψηφοφορίες, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ προηγηθεῖ γενικὴ συνέλευση τῆς Σχολῆς. Πάντως, στὸ Τμῆμα Θεολογίας ἡ πρόταση τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν πῆρε εἴκοσι τρεῖς **(23) θετικὲς** ψήφους καὶ δεκαπέντε **(15) ἀρνητικές,** ἀποχὲς ἢ ἀπουσίες, ἐνῷ στὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας πῆρε τριάντα μία **(31) ἀρνητικὲς** καὶ δύο **(2) θετικές.** Συνεπῶς ἐπὶ συνόλου ἑβδομήντα ἑνὸς **(71) Καθηγητῶν** ἔλαβε εἴκοσι πέντε **(25) θετικὲς** καὶ σαράντα ἕξι **(46) ἀρνητικές.** Ὡς ἐκ τούτου, ἡ πρόταση τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἐν τοῖς πράγμασι, στὸ σύνολό τους ἀπερρίφθη ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ ἴδιο σκηνικὸ παρουσιάστηκε καὶ στὴ Σύγκλητο, ὅπου καταχρηστικῶς καὶ ἀντικανονικὰ παραπέμφθηκε τὸ θέμα, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ γενικὴ συνέλευση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἀπὸ τοὺς πενήντα τέσσερις **(54) Συγκλητικοὺς** ἦταν **παρόντες μόνο εἴκοσι πέντε (25),** οὔτε οἱ μισοί, ἀπὸ αὐτοὺς ψήφισαν δέκα ἐννέα **(19) θετικὰ** μὲ ἐπιφυλάξεις καὶ ἕξι **(6) ἀρνητικά.** Στὸ σύνολο δηλαδὴ τῶν πενήντα τεσσάρων **(54) συγκλητικῶν,** ἡ πρόταση τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν πῆρε δέκα ἐννέα **(19) θετικὲς** ψήφους καὶ τριάντα πέντε **(35) ἀρνητικές,** ἀποχὲς ἢ ἀπουσίες. Ἡ ἔκφραση τῆς συνείδησης τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Συγκλήτου ἦταν ἀρνητική.

Ἔρχομαι τώρα στὸ καθαρὰ ἐπιστημονικὸ μέρος τοῦ θέματος καὶ θέλω νὰ ἀπαντήσω στὰ ἐρωτήματα ποὺ τίθενται ὡς πρόφαση γιὰ τὴν Ἵδρυση τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης.

1. Δὲν ὑπάρχει Τμῆμα ἢ Πρόγραμμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

Ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ Τμῆμα ἢ Πρόγραμμα ἢ Κατεύθυνση Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Τμῆμα Θεολογίας; Σαφῶς καὶ δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει μία καθηγήτρια ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸν διάλογο μὲ τὸ Ἰσλὰμ καὶ ἡ γνώμη τοῦ Ἰσλὰμ γιὰ τὴ γυναῖκα εἶναι ἐξευτελιστική. Θὰ προκηρύξουν πέντε **(5) θέσεις** γιὰ πρόσληψη προσωπικοῦ. Μὰ στὰ Πανεπιστήμια λόγω τῆς οἰκονομικῆς κρίσης ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, δὲν προσλαμβάνονται καθηγητές, θὰ δοθεῖ προτεραιότητα στὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές; Εἶναι ποτὲ δυνατὸ ἕνα Τμῆμα Ὀρθόδοξης Θεολογίας νὰ πάρει τοὺς Μουσουλμάνους τῆς Θράκης καὶ νὰ τοὺς πεῖ ἐλᾶτε νὰ σᾶς διδάξω τὴ θρησκεία σας, τὴν πίστη σας, μέσα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία; Ὑπάρχει ἄνθρωπος μὲ στοιχειῶδη λογικὴ στὸν κόσμο καὶ ἐπιστημονικὴ συνείδηση, ποὺ θὰ δεχτεῖ ἕνας ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ μάθει τὴν πίστη τοῦ Ἰσλὰμ στοὺς Μουφτῆδες; Αὐτὸ θεωρεῖται «προοδευτικότητα», ἢ μεσαιωνικὴ προπαγάνδα καὶ σκοταδισμός; Μὰ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει Καθηγητὴς τοῦ Τμήματος μὲ στοιχειῶδη γνώση τοῦ Κορανίου καὶ γενικότερα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσλάμ, πῶς θὰ διδάξει καὶ μάλιστα μὲ ἐπιστημονικὲς προϋποθέσεις Ἰσλαμικὲς Σπουδές; Αὐτὸ δὲν εἶναι γελοιότητα; Πῶς θὰ γίνει πρόγραμμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἀπὸ ἄσχετους καθηγητὲς μὲ τὸ γνωστικὸ ἀντικείμενο ποὺ θὰ διδάξουν. Ἁπλῶς γιὰ νὰ λένε ὅτι διδάσκουν Ἰσλαμικὲς Σπουδές;

2. Δὲν ὑπάρχει ἀντίστοιχος περίπτωσις διεθνῶς

Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν ἀντίστοιχα παραδείγματα εἶναι μία ἀπάτη καὶ παραποίηση τῶν γεγονότων. Ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἔρευνα τῶν σελίδων τους, τὰ ὑφιστάμενα στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ κέντρα ἢ Ἰνστιτοῦτα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν λειτουργοῦν αὐτόνομα καὶ ἕνα μόνο στὴν Ἀγγλία εἶναι ἐνταγμένο σὲ πρόγραμμα μεταπτυχιακῶν σπουδῶν μὲ ἀπόλυτα ἐξειδικευμένους καθηγητές. Οὔτε λοιπὸν στὴ Γερμανία, οὔτε στὴν Ἀγγλία, οὔτε στὴν Ἰταλία στὸ Ποντιφικὸ Ἰνστιτοῦτο τίθεται ζήτημα ἔνταξης ἑνὸς προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν σὲ Θεολογικὴ Σχολή, οὔτε καὶ προσμίξεις χριστιανικῶν καὶ ἰσλαμικῶν θεολογικῶν παραδόσεων γίνεται. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ στὶς Η.Π.Α., ὅπου δὲν ὑφίσταται ζήτημα μίξης μὴ ὁμοειδῶν γνωστικῶν περιοχῶν, ὅπως εἶναι ἡ χριστιανικὴ καὶ ἡ ἰσλαμικὴ θεολογία, κάτι ποὺ ἐπιχειρεῖται νὰ γίνει στὸ Τμῆμα Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ θὰ εἶναι unicum παγκοσμίως. Ὑπάρχει σύγκριση τῶν διεθνῶν δεδομένων μὲ τὸ προτεινόμενο πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ., ὅπου ἑκτὸς μίας ἐπικουρης καθηγήτριας, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ πρόγραμμα, θὰ διδάξει ὀκτώ (!) μαθήματα, τὰ ὑπόλοιπα εἰδικὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος θὰ διδαχθοῦν ἀπὸ μὴ ὑπάρχοντες διδάσκοντες, ἢ ὀρθόδοξους θεολόγους;

3. Χρηματοδότησις ἀπὸ τὸ Ἐμιράτον τοῦ Ὀμάν

Ἰσχυρίστηκε ὁ Πρόεδρος τοῦ τμήματος θεολογίας, γιὰ νὰ πείσει τοὺς συγκλητικοὺς ὅτι ἂν τὸ κράτος δὲν μπορεῖ νὰ καλύψει οἰκονομικὰ τὰ ἔξοδα τοῦ προγράμματος, ἐξασφάλισε Πετροδόλλαρα ἀπὸ τὸ Ἐμιράτο τοῦ Ὀμάν. Ὅταν ἡ θεολογία γίνεται πολιτικὴ καὶ μέσο ἐκμετάλλευσης, παύει νὰ εἶναι ἐπιστήμη, ἔρευνα καὶ πολιτισμός. Γίνεται μέσο πολιτικό, μὲ ἄλλα λόγια «χανουμάκι τοῦ Πασᾶ». Τέτοια θεολογία θέλουμε στὶς ἱστορικὲς Θεολογικὲς Σχολὲς Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν; Αὐτὸ εἶναι τὸ ὅραμά μας γιὰ τὴν Παιδεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ; Οἱ Θεολογικὲς Σχολὲς νὰ ἔχουν οἰκονομικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ Μουσουλμανικὰ κράτη καὶ εἰδικὰ ἀπὸ τὸ Ἐμιράτο τοῦ Ὀμάν, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Ἰσλαμικῆς Διάσκεψης ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Τουρκία στηρίζουν τὴν εἰσβολὴ στὴν αἱματοβαμμένη Κερύνεια, Μόρφου καὶ Ἀμμόχωστο καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ ψευδοκράτος τῆς Βορείου Κύπρου; Οἱ καθηγητὲς τῆς Θεολογίας θὰ δεχθοῦν νὰ πληρώνονται ἀπὸ Τούρκους γιὰ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές; Ποιός καθηγητὴς τῆς Θεολογίας θὰ μποροῦσε συνειδησιακὰ νὰ τὸ ἀνεχτεῖ καὶ νὰ τὸ δεχτεῖ; Θὰ ἔλεγα χαριτολογώντας· σὲ ποιὸν Ἀλλὰχ πιστεύουν ἐπιτέλους; Μὲ αὐθαιρεσίες, ἐτσιθελισμὸ καὶ δημοκρατικοφανῆ ψευδοεπιχειρήματα προσπαθοῦν νὰ πείσουν αὐτοὺς ποὺ ἔχουν Ἰσλαμικὴ ἐμπειρία; Ἀνοίγεται μὲ αὐτὲς τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τὰ ψευδοεπιχειρήματα ποὺ τὶς στηρίζουν, ἡ κερκόπορτα στὸ Ἰσλὰμ ὅταν σήμερα οἱ εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη προσπαθοῦν νὰ συμμαζέψουν τὰ ἀσυμμάζευτα. Ἡ Αὐστρία κλείνει τριακόσια (300) λαθραῖα Τζαμιά, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία, ἀκόμα καὶ οἱ Η.Π.Α. καὶ ἡ Αὐστραλία, προσπαθοῦν νὰ περιορίσουν τὴν ἀναρχία τῶν Μουσουλμάνων καὶ ἡ Γερμανία σκέφτεται τρόπους ἀντιμετώπισης τῆς μεταναστευτικῆς Μουσουλμανικῆς λαίλαπας. Καὶ οἱ «προοδευτικοὶ» συνάδελφοι, οἱ ἐπιστημονικοφανεῖς, οἱ ἀφελεῖς θέλουν νὰ ἀνοίξουν τὶς πύλες τοῦ Α.Π.Θ. τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Διδυμοτείχου, τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Ξάνθης, τῆς Κομοτηνῆς, τῆς Ἑλλάδας στὸ Ἰσλάμ; Πρόκειται γιὰ ἀνιστόρητη, ἀνεύθυνη καὶ ἀντιεπιστημονικὴ ἀντιμετώπιση.

Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μὲ τὴν ἀφέλειά τους δίνουν χρυσὴ εὐκαιρία γιὰ προπαγανδιστικὴ δράση τῆς Τουρκίας μέσα στὸ Α.Π.Θ.; Οἱ Θεολογικὲς Σχολές, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, μεταβάλλονται σὲ Θρησκειολογικὲς Σχολές, συνεπῶς συγχωνεύονται, καταργοῦνται καὶ γίνονται Τμῆμα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Συγχαρητήρια στοὺς σοφοὺς πρωτοπόρους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς συμβούλους τους ποὺ κατόρθωσαν μέσα σὲ ἕνα χρόνο νὰ διαλύσουν τὶς Θεολογικὲς Σχολές.

4. Τί σημαίνει «ὁμολογιακὸς χαρακτὴρ» τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν

Ἔρχομαι τώρα νὰ ἀπαντήσω στὸ ψευτοδίλημμα τοῦ ὁμολογιακοῦ ἢ μὴ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Ἀσφαλῶς οἱ Θεολογικὲς Σχόλες δὲν εἶναι Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι χῶρος ἔρευνας καὶ κέντρα ἐπιστημονικά. Ὑπάρχει ὅμως ἀπροϋπόθετη Θεολογία; Δηλαδὴ κάποιος ποὺ εἶναι ἐπιστήμονας θεολόγος ξεκινᾷ τὴν ἔρευνά του ἀπὸ τὸ πουθενά, χωρὶς ὑποδομὴ καὶ προϋποθέσεις; Εἶναι σαφὲς ὅτι ἔχει κριτήριο τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία καὶ Παράδοση ἢ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ ἢ τὴν Προτεσταντικὴ ἢ τὴν Μουσουλμανική. Ἀσφαλῶς ἡ Θεολογία εἶναι ἀνοιχτὴ πρὸς ὅλους «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», ὅμως οἱ προϋποθέσεις μας ἔχουν θεολογικὴ ἀφετηρία, Ὀρθόδοξη, Προτεσταντικὴ ἢ Ρωμαιοκαθολική. Συνεπῶς εἶναι ἀνύπαρκτο τέτοιο ψευτοδίλημμα γιὰ τὶς Θεολογικές μας Σχολές.

Τώρα τί συμβαίνει μὲ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές; Ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν Ὁμολογιακὸ χαρακτήρα; Προορίζονται ἢ ὄχι πρωτίστως καὶ κυρίως γιὰ τοὺς Μουφτῆδες καὶ Μουσουλμάνους καὶ τὸ περιεχόμενό τους δὲν ἐπιδέχεται διερεύνηση καὶ διαφωνία. Ὑπάρχει πιὸ φανατική, ἀπολυταρχική, φασιστικὴ διδασκαλία ἀπὸ τὸν Ἰσλαμισμό; Ποῦ ὁδηγεῖ ὁ Ἰσλαμισμός; Σὲ τρεῖς βασικὲς κατευθύνσεις: α) Παραγωγὴ Τζιχαντιστῶν, β) δημιουργία φανατικῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικότερα καὶ γ) παραγωγὴ Μουσουλμάνων γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄλλο περιεχόμενο ἔχει τὸ Κοράνιο τῶν Ἰσλαμιστῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας; Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει δίλημμα περὶ ὁμολογιακοῦ ἢ μὴ χαρακτήρα τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Τώρα ὅμως ποὺ ἀπὸ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ. γινόμαστε Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἰσλὰμ ὑπάρχει ὄντως θέμα ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα· φασιστικοῦ καὶ προπαγανδιστικοῦ γιὰ τὴν Τουρκία.

Τὸ Ἰσλὰμ εἶναι μία ἀπολυταρχικὴ πολιτικὴ θρησκεία ποὺ δὲν διαλέγεται, δὲν ἐρευνᾷ καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ διάλογο. Ἑπομένως πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ διδάσκεται ἀπὸ Ὀρθόδοξους Θεολόγους τοῦ Τμήματος Θεολογίας; Μήπως κάποιοι ἀπὸ αὐτούς, χάρη διαλόγου, προσχώρησαν στὸν Ἰσλαμισμὸ γιὰ νὰ γίνουν δεχτοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητές τους Μουφτῆδες καὶ Μουσουλμάνους; Πῶς θὰ διδάξουν Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι καθηγητὲς Μουσουλμανισμὸ γαλουχημένοι σὲ ἄλλο δόγμα, ἄλλο ἦθος, ἄλλη κουλτούρα καὶ πολιτισμό. Αὐτὸ δὲν ἔχει οὔτε ἐπιστημονική, οὔτε λογικὴ βάση, ἁπλὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ἀχταρμά, ἐπιστημονικῆς γελοιότητας.

Συνεπῶς, ἐπιστημολογικὰ οἱ Ἰσλαμικὲς Σπουδὲς δὲν ἔχουν δυνατότητα σύγκρισης μὲ τὶς Ὀρθόδοξες Θεολογικὲς Σπουδὲς τῆς Θεολογίας. Ὅταν ὅμως οἱ καθηγητὲς τῆς Ὀρθόδοξης Θεολογίας γίνονται καθηγητὲς τῆς Θεολογίας τοῦ Ἰσλὰμ αὐτὸ σημαίνει προπαγάνδα καὶ προσηλυτισμὸς καὶ ἀπόρριψη τῆς ἐπιστημονικότητας.

5. Ὀρθόδοξος Θεολογία καὶ Κοράνιον

Μήπως ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας, ὡς Δογματολόγος, ταυτίζει τὴν Τριαδολογία τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἀλλὰχ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ; Ἡ Χριστολογία θὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸν Μωάμεθ τοῦ Ἰσλάμ; Ἡ Ὀρθόδοξη Πνευματολογία ἔχει καμία σχέση μὲ τὸ Ἰσλάμ; Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Νεομάρτυρες θὰ ἀπεικονίζονται μὲ τοὺς Μουσουλμάνους ἐκτελεστές τους! Ἡ Παναγία θὰ πάψει νὰ εἶναι ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Χριστὸς ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου. Ἡ Ἀγία Γραφὴ θὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὸ Κοράνιο ἢ θὰ διδάσκονται οἱ Ἕλληνες πολίτες Μουσουλμάνοι καὶ μή, πῶς πρέπει νὰ ρέει τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων Χριστιανῶν; Μὰ τρελαθήκαμε σὲ αὐτὸν τὸν τόπο!

6. Τὰ δικαιώματα τῶν Μουφτήδων καὶ Μουσουλμάνων τῆς Θράκης καὶ ἡ Σχολὴ τῆς Χάλκης

Θέλω νὰ ἀπαντήσω καὶ στὸ παραμύθι τῆς δακρύβρεχτης συγκίνησης ὁρισμένων, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι κάνουν τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδὲς στὶς Θεολογικές μας Σχολὲς γιὰ νὰ μὴ φεύγουν πέντε Μουφτῆδες καὶ πέντε Μουσουλμάνοι τῆς Θράκης στὸ ἐξωτερικό, Τουρκία, Σαουδικὴ Ἀραβία κ.λπ., γιὰ λόγους δηλαδὴ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ προπαγάνδας. Ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολίτες ἔχουν δικαιώματα σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης. Ὅμως ὑπάρχουν ἀντίστοιχες σπουδὲς σὲ διάφορα Πανεπιστήμια τῆς χώρας: Ἀραβικὲς Σπουδές, Παιδαγωγικές, Παρευξείνιες κλπ. Ἱδρύστε κύριοι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δικές τους Σχολές. Γιατί κλείνετε τὶς μειονοτικὲς καὶ παρενοχλεῖτε τὶς Θεολογικὲς Σχολές; Πρέπει νὰ διαλύσουμε τὶς Θεολογικὲς Σχολές, γιὰ νὰ στεγαστοῦν οἱ Ἰσλαμικές; Ἂν αὔριο ὁ Πρόεδρος τῆς Τουρκίας Ταγὶπ Ἐρντογὰν προτείνει στὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολαμαῖο νὰ ἀκολουθηθεῖ καὶ στὴ σχολὴ τῆς Χάλκης τὸ ἴδιο μοντέλο, νὰ διορίζουν οἱ Τοῦρκοι τοὺς Καθηγητές, νὰ κάνουν τὰ Ἰσλαμικὰ Πανεπιστήμια τὸ πρόγραμμα ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης καὶ νὰ διδάσκουν οἱ Τοῦρκοι Μουφτῆδες τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία, τῆς Χάλκης, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐθνικὴ προδοσία ὅλων αὐτῶν ποὺ εἶχαν τὴν φαεινὴ ἰδέα τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Τμῆμα Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ.;

7. Σχέσις Πανεπιστημίου καὶ κοινωνικῶν φορέων

Ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα τῶν ὀπαδῶν τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἶναι ὅτι ὑπάρχει τὸ αὐτοδιοίκητο τῶν Πανεπιστημίων καὶ δὲν ἔχουν γνώμη οἱ ἄλλοι κοινωνικοὶ φορεῖς. Μὰ ὁ πρῶτος στόχος τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι νὰ ἔρθει κοντὰ στὸ λαὸ καὶ νὰ συνεργάζεται μὲ τοὺς κοινωνικοὺς φορεῖς. Ὡς Θεολόγος γνωρίζω ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς ἀκαδημαϊκῆς τάξης, τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ λαοῦ μὲ τὴν εὐρύτερη καὶ στενότερη ἔννοια. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ πλειοψηφία τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς Συγκλήτου τοῦ Α.Π.Θ. τήρησαν ἀρνητικὴ ἢ οὐδέτερη στάση γιὰ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ σύνολο τῶν φοιτητῶν τῶν δύο Τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης διοργάνωσαν Ἡμερίδα, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀντίθεσή τους. Ἡ συνείδηση τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐναντίον τῆς ἵδρυσης καὶ λειτουργίας τοῦ Τμήματος ἢ Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, τοῦ Τμήματος Θεολογίας καὶ σύσσωμος ὁ Κυπριακὸς λαός καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Διασπορᾶς. Θὰ τὸ ἀγνοήσουμε φασιστικά!

Ὁ Ἰσλαμισμὸς εἶναι ταυτόσημος μὲ τὸν φανατισμὸ καὶ τὴν ἔλλειψη πολιτισμοῦ. Καλλιεργεῖ μῖσος, ἔχθρα, καταστροφικὲς ἀρχὲς καὶ ἐγκληματικὲς ἀξίες σὲ ἠθικό, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Σὲ ἀνθρωπιστικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο δίνει τὴ δυνατότητα σ' ὅποιον δὲν τὸν ἀκολουθήσει στὴν καλύτερη περίπτωση νὰ διαλέξει τὸν τρόπο ποὺ θέλει νὰ πεθάνει!

8. Ἰσλαμισμὸς καὶ καταστροφὴ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας τῆς Κύπρου

Κατάγομαι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἐπίκτητο τῆς Κερύνειας τῆς Κύπρου. Ἔζησα τὴν εἰσβολὴ τῶν Τούρκων καὶ τὴν κατοχὴ τοῦ 40% τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τοῦ Ἀττίλα. Ἔζησα τὸν πόλεμο, τὴν προσφυγιά, τοὺς ἀγνοούμενους, τοὺς ἐγκλωβισμένους, τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ μεταφέρθηκαν στὴν Μερσίνα. Ἔχω ἄμεση ἐμπειρία τί θὰ πεῖ Ἰσλάμ. Εἶδα τὴν πολιτιστικὴ κληρονομιὰ τῆς Βόρειας Κύπρου νὰ λεηλατεῖται, νὰ λῃστεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοκάπηλους Ἰσλαμιστές. Εἶδα βιασμούς, ἐν ψυχρῷ ἐκτελέσεις καὶ ὁμαδικοὺς τάφους. Αὐτὴ εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη καὶ γενικότερα ἡ κοινωνικὴ προσφορὰ τοῦ Ἰσλάμ.

Στὸ χωριό μου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἐπικτήτου, ὅπου ἀπὸ δύο χρονῶν στὸ ἀναλόγιο μὲ τὸν ψάλτη πατέρα μου πρῶτα εἶπα «Κύριε ἐλέησον» καὶ μετὰ μίλησα, μετατράπηκε σὲ τζαμὶ καὶ κτίστηκε ἕνας τεράστιος μιναρές. Μετὰ ἀπὸ σαράντα χρόνια κατοχή, ἀποφασίσαμε μὲ ἕνα φίλο μου νὰ πᾶμε τὸ Πάσχα νὰ ψάλλουμε τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα ἂν μᾶς συλλάμβαναν. Ὁ ἀποκεφαλισμός, ὅπως ἔκαναν οἱ Τζιχαντιστὲς στὸν Γάλλο δημοσιογράφο καὶ πλήθος ἄλλων ἀθῴων θυμάτων.

Τέλος, προτείνω στοὺς φοιτητές, ὅταν ποτὲ λειτουργήσουν οἱ Ἰσλαμικὲς Σπουδὲς νὰ κάνουν δῶρο στοὺς συμφοιτητές τους Μουσουλμάνους τὶς εἰκόνες τῶν Νεομαρτύρων καὶ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς. Εἶναι καλὸ ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης νὰ κάνει δῶρο τὴν εἰκόνα τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Πατριάρχη Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ ἐγὼ θὰ τοὺς προσφέρω ἕνα DVD μὲ τὴν εἰσβολὴ τῶν Τούρκων στὴν Κύπρο, ποὺ θὰ δείχνει τοὺς προσφυγικοὺς καταυλισμούς, τοὺς ἀγνοούμενους, τοὺς ἐγκλωβισμένους καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς τοῦ νησιοῦ μου.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀποτελεῖ κατάθεση τῆς ἐπιστημονικῆς, θεολογικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀντίθεσής μου μὲ τὴν Ἵδρυση τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Εὔχομαι οἱ προσδοκίες τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ οἱ Ἰσλαμικὲς σπουδὲς νὰ ἀποκτήσουν τὸν χαρακτήρα τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης τῶν λαῶν καὶ νὰ εἶναι μία νέα ἀποκάλυψη. Μία τέτοια προσδοκία εἶναι δυστυχῶς ἄστοχη, μάταιη καὶ ἀδύνατη. Συνεπῶς ἔχουν ἀκεραία τὴν εὐθύνη ὅσοι πρωτοστάτησαν σὲ αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα.

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο μου εἶναι ἕνα προφητικὸ ἄρθρο ἑνὸς Κοσμήτορα καὶ Προέδρου τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης γιὰ καθαρὰ λόγους εὐθύνης, ἐπιστημονικούς, θεολογικούς, ἐκκλησιαστικούς, κοινωνικοὺς καὶ ἐθνικούς. Καταθέτω τὶς προσωπικές μου ἀπόψεις δυναμικὰ μήπως οἱ ὑπεύθυνοι ἀκούσουν τὸν προφητικὸ λόγο καὶ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς ἐπιπολαιότητας, τῆς ἀνευθυνότητας, τοῦ ξεπουλήματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς ἀλλοίωσης τῶν Θεολογικῶν της Σπουδῶν».

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Τὴν 22αν Δεκεμβρίου ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπέστειλε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Μιλτιάδην Κωνσταντίνου, Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Τονίζει δὲ πὼς ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος εἰς τὴν Θεολογικὴν παρεκκλίνει ἐκ τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας, ἀποτελεῖ σοβαρότατον ὀλίσθημα καὶ ἐνδεχομένως νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐπικινδύνους ἀτραπούς. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐλλογιμώτατε κύριε Κοσμῆτορ,

Ἐκφράζομεν ἐν πρώτοις τὰς ἑορτίους εὐχάς καί προρρήσεις πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐλλογιμότητα διά τάς ἐπί θύραις ἁγίας ἑορτάς τοῦ

Αἱ βλάσφημοι καὶ αἱρετικαὶ ἀναφοραὶ τοῦ ἀνιέρου κορανίου διὰ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους****, θεολόγου*

Η ΒΛΑΣΦΗΜΗ ἀναφορὰ τοῦ ἀνίερου κορανίου γιὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, λυπεῖ κάθε Χριστιανό. Ἐπειδὴ «Οὐ μὲν τὸ γὲ τῆς ἀληθείας φρόνημα δεῖ σιωπᾶν, ἀλλὰ μάλιστα τοῦτο καὶ μεγαληγορεῖν πρέπει», ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ἃς ποῦμε ἔστω καὶ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια ὡς ἀντίδωρο πρὸς τὴν Παναγία μας.

Στὶς μέρες μας δυστυχῶς ἡ δαιμονιώδης πλάνη τοῦ ἀνίερου κορανίου κουβαλᾶ τὴν ἀρειανικὴ μάνητα καὶ μάλιστα στὴν χειρίστη της μορφή. Ἰδοὺ τί λέει γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας τὸ ἀνίερο κοράνι, κεφ. Ε, στίχ. 75 «Βλασφημοῦν ὅποιοι λένε ὅτι "Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ γιὸς τῆς Μαριάμ"». «Τὶς ἐπὶ τοιαύτας βλασφημίας οὐκ ἐξίσταται;» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος.

Ὡς Νέα Ἱερουσαλήμ, Κεχαριτωμένη, Ἁγνὴ Παρθένος, ἀναφέρεται ἡ Θεοτόκος στὴν Πασχάλιο Ἀκολουθία. Εἰς δὲ τὴν Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, τὸ ποίημα τοῦ Ἰωσὴφ Μοναχοῦ ἐξαίρει τὴν Θεοτόκον ὡς ἑξῆς: «Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ». Εἰς τὴν Ἑσπερινὴ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου ψάλλομε «Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς».

Τὸ βλάσφημο κοράνι, κεφ. Δ, στίχ. 171 γράφει «Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ γυιὸς τῆς Μαριάμ, δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ». «Τὶς ἐπὶ τοιαύτας βλασφημίας οὐκ ἐξίσταται;» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος.

Εἰς τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, σὲ ποίημα τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης, ψάλλομε «Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν πιστοί». Εἰς τὴν Ἑσπερινὴ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου ψάλλομε «Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας».

Τὸ ἀνίερο κοράνι, κεφ. Ε, στίχ. 75 γράφει «Βλασφημοῦν ὅποιοι λένε ὅτι "Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ γιὸς τῆς Μαριάμ"». «Τὶς ἐπὶ τοιαύτας βλασφημίας οὐκ ἐξίσταται;» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος.

Τὴν Κυριακὴ τοῦ τυφλοῦ σὲ ποίημα τοῦ Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης ψάλλομε «ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητήν· διὸ σέ, Θεοτόκε μεγαλύνομεν». Εἰς τὸν Πασχάλιον κανόνα ψάλλομε «Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί». Εἰς τὴν Ἑσπερινὴ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου ψάλλομε «Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς».

Ἄλλη πάλι πλάνη στὸ κοράνι (κεφ. ΙΘ, στίχ. 88-92) ἀναφέρει «Καὶ εἶπαν "Ὁ Φιλάνθρωπος (Θεὸς) ἐπῆρε (γέννησε) ἕνα γιό! Πραγματικὰ προσφέρατε κάτι τὸ τερατῶδες! Λίγο ἔλειψε κι οἱ οὐρανοὶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ ἐκραγοῦν, ἡ γῆ νὰ χωριστεῖ στὰ δύο καὶ τὰ βουνὰ νὰ πέσουν κάτω σὲ ἐρείπια. Κι αὐτὸ γιατί εἶχαν ἐπικαλεστεῖ ἕνα γιὸ γιὰ τὸν Φιλάνθρωπο (Θεό). Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διευκρινιστεῖ πῶς ἡ (μεγαλειότητα) τοῦ Φιλάνθρωπου (Θεοῦ) ἦταν δυνατὸ νὰ πάρει (νὰ γεννήσει) ἕνα γιό! » «Τὶς ἐπὶ τοιαύτας βλασφημίας οὐκ ἐξίσταται;» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος.

Εἰς τὴν Ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ ψάλλομε «Ξένα καὶ παράδοξα τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης ἐπὶ σοὶ τετέλεκεν κατ' ἀρχάς, Πανάμωμε». Εἰς τὴν Ἑσπερινὴ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὸ ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ ἀναφέρει «Παράδοξον Μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον. Καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται».

Λύπη μεγάλη αἰσθάνεται ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς γι' αὐτὸ ποὺ γράφει τὸ κοράνι (κεφ. Ε, στίχ. 119) «Καὶ πρόσεξε, ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε: "Ὦ! Ἰησοῦ, γιὲ τῆς Μαριάμ! Μήπως εἶπες στοὺς ἀνθρώπους: "Λατρεύετε ἐμένα καὶ τὴν μητέρα μου σὰν Θεούς", μειώνοντας ἔτσι τὸ Θεό;». «Τὶς ἐπὶ τοιαύτας βλασφημίας οὐκ ἐξίσταται;» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος.

«Εἰ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω χειμάζονται καὶ τοιαῦτα βαττολογοῦσι, μαθέτωσαν ἀπὸ τῶν Γραφῶν, ὅτι καὶ ὁ τὰς αἱρέσεις ἐπινοήσας διάβολος διά τὴν ἰδίαν τῆς κακίας δυσωδίαν κιχρᾶται τὰς λέξεις τῶν Γραφῶν, ἵνα αὐτὰς ἔχων ἐπικάλυμμα, τὸν ἴδιον ἰὸν ἐπισπείρας, ἀπατήσῃ τοὺς ἀκεραίους», λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας (Κατὰ Ἀρειανῶν Α΄).

Σὲ λίγες μέρες θὰ ἑορτάσομε τὴν Σύναξιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀντίδωρο στὴν Παναγία μας ἃς εἶναι ἡ ἀπόσυρση τῆς συνέντευξης ποὺ μᾶς λύπησε, ποὺ εἶναι ἀναρτημένη σὲ ἱστοσελίδα Ἱερᾶς Μητροπόλεως στὴν Κύπρο, στὴν ὁποία ὑποδεικνύεται ἡ μελέτη καὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῆς Κύπρου τοῦ ἀνίερου κορανίου, μὲ τὴν καταληκτικὴ παρατήρηση-ὑπόδειξη «Πολὺ σπουδαῖα πράγματα αὐτὰ ἀλλὰ δὲν τὰ ξέρουν…».

Κάποιοι Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας δώρισαν καὶ δωρίζουν ἀνίερα κοράνια. Ἂς πάψουν τὸ ἀτόπημα τοῦτο, ὡς ἀντίδωρο στὴν Παναγία μας.

Οἱ Ἱεράρχες ποὺ τὸ ἀνίερο καὶ βλάσφημο κοράνι, ἱερὸ τὸ καλοῦν, ἃς πάψουν νὰ τὸ καλοῦν τοιουτοτρόπως, καὶ τούτη ἡ ἐνέργειά τους ἃς λογισθεῖ ὡς ἀντίδωρο στὴν Παναγία μας.

* *Τὰ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν κορανικὰ ἐδάφια ἔχουν ληφθῆ ἀπὸ τὸ κοράνι τῶν ἐκδόσεων Λάτση.*

ΕΝΩ Ο «ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ» ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ ΤΗΝΟΥ ΤΗΡΕΙ ΣΙΓΗΝ ΙΧΘΥΟΣ

Τέως ὑφυπουργὸς (ΔΗΜΑΡ) ζητεῖ συμμετοχὴν τῶν Παπικῶν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἱδρύματος τῆς Παναγίας τῆς Τήνου

Αἱ κινητοποιήσεις εἰς τὴν Τῆνον ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου τελικῶς εἶχον καὶ «δάκτυλον» παπικόν, ὡς κατήγγειλεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ ἐνεργείας τοῦ πρώην ὑφυπουργοῦ Παιδείας κ. Θεοδώρου Παπαθεοδώρου (ΔΗΜΑΡ), ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν συμμετοχὴν ἐκπροσώπων τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἱδρύματος τῆς Παναγίας τῆς Τήνου. Ὡς παρατηρεῖ ὁ διαδικτυακὸς ἱστότοπος «δόγμα» (12ης Δεκεμβρίου): «Τὸ πλέον παράδοξο στὴ δήλωση τοῦ τέως ὑπουργοῦ εἶναι τὸ ὅτι τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ θεωρεῖ λογικὸ νὰ συμμετέχουν στὶς λήψεις τῶν ἀποφάσεων οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ θεωρεῖ «συρρίκνωση τοῦ αὐτοδιοικήτου τοῦ Ἱδρύματος» τὸ δικαίωμα τοῦ ἑκάστοτε ὀρθοδόξου Μητροπολίτου Σύρου νὰ ἔχει ψῆφο».

«Σὲ δήλωσή του ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα "Τηνιακὴ" ὁ κ. Παπαθεοδώρου προαναγγέλλει παρέμβαση πρὸς τὸν ὑπουργὸ Παιδείας μὲ στόχο νὰ ἀλλάξει ὁ νόμος, καταγγέλλοντας ταυτόχρονα τὴν Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμη του μὲ τὴν χθεσινή της ἀνακοίνωση "μᾶς γυρνάει ξαφνικὰ ἕνα αἰώνα πίσω"».

Ἀκολούθως τὸ «Δόγμα» παρατηρεῖ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἑκτὸς ἀπὸ τὰ τῆς διοίκησης τοῦ Πανελλήνιου Ἱεροῦ Ἱδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου, ὁ κ. Παπαθεοδώρου, βάλλει καὶ κατὰ τῆς ἀπόφασης νὰ συμμετέχει ὡς μέλος στὴν ἐπιλογὴ καθηγητῶν τῆς Σχολῆς Μαρμαροτεχνίας Τήνου, ὁ ἑκάστοτε πρόεδρος τοῦ Ἱδρύματος.

Ἡ ἐπιλογὴ τῶν καθηγητῶν γίνεται ἀπὸ ἐπιτροπή, τὴν ὁποία ἀπαρτίζουν δύο καθηγητὲς τοῦ Μετσόβιου Πολυτεχνείου καὶ δύο τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Σὲ αὐτὴν τὴν ἐπιτροπὴ προστέθηκε ὡς πέμπτο μέλος ὁ πρόεδρος τοῦ "Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἱδρύματος Παναγίας Τήνου", τὸ ὁποῖο καλύπτει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐξόδων τῆς συγκεκριμένης σχολῆς.

"Δὲν θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσει ὁ Γιαννούλης ὁ Χαλεπᾶς ἂν τὸ ἀνεχθοῦμε!" σημειώνει μὲ ἔμφαση ὁ τ. ὑφυπουργός, ποὺ ξεχνᾷ πὼς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια πρόεδρος τοῦ ἀνώτατου πνευματικοῦ ἱδρύματος τῆς χώρας, ἦταν ἕνας μητροπολίτης, ὁ Περγάμου κ. Ἰωάννης.

Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι σχολίασαν στὸ dogma.gr τὴν δήλωση τοῦ κ. Παπαθεοδώρου ὁ ὁποῖος προαναγγέλλει πὼς θὰ παρέμβει στὸν ὑπουργὸ Παιδείας, τὴν ὁποία χαρακτήρισαν ἐπικίνδυνη καὶ ἀκατανόητη.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς ἔκπληξη ἔχει προκαλέσει ἡ σιωπὴ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἐπισκόπου Τήνου ὁ ὁποῖος μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει προβεῖ στὴν παραμικρὴ δήλωση στήριξης τοῦ Ὀρθόδοξου μητροπολίτη».

Ἀρχιεπίσκοπος: Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καταθέτομεν τὰς ἀρετὰς μας

Συμφώνως πρὸς τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον «Ἐκκλησία» (Ἰης Δεκεμβρίου):

«Γιὰ τὴν ἁπλότητα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα καὶ τὴν ἀξία τῆς συλλογικῆς προσφορᾶς ἔκανε λόγο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος κατὰ τὸ κήρυγμά του στὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα Σταδίου.

Ἐπιχειρώντας νὰ μεταφέρει ἱστορικὰ τοὺς πιστοὺς στὸ βίο καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου, ὁ Μακαριώτατος ἐξῆρε τὴν ἀρετὴ τῆς ἁπλότητας ποὺ διέκρινε τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα καὶ χάρη στὴν ὁποία κάποιος δύναται ν' αὐξήσει τὶς χάρες του. "Ὅποιος, ἀντίθετα, κρατάει τὰ τάλαντά του γιὰ τὸν ἑαυτό του, εἶναι ἐγωιστὴς" τόνισε ἐμφατικὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, σημειώνοντας ὅτι "μέσα στὴν Ἐκκλησία ἐναποθέτουμε τὶς ἀρετές μας σὲ κοινὸ κτῆμα, κοινὴ περιουσία. Μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή, λοιπόν, δὲ βρίσκουμε μόνο ζεστασιά, ἀνάπαυση καὶ χρόνο ψυχικῆς ἠρεμίας, ἀλλὰ τὸ κοινὸ αἴσθημα ὅτι ἑνωμένοι μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὶς δυσκολίες καὶ νὰ προχωρήσουμε μπροστά, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ δύσκολες ὥρες. Μέσα στὴν Ἐκκλησία ἀποκτοῦμε πρόσωπο, δὲν εἴμαστε μεμονωμένα ἄτομα".

Ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Ἀρχιμανδρίτης Συμεὼν Βολιώτης προεξῆρχε τοῦ χοροῦ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸν Ἑσπερινό. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ναοῦ, Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακὸς Τσουρὸς εὐχαρίστησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὴν εὐλογία τῆς παρουσίας του καὶ ἔκανε ἀναφορὰ στὸ "Ἵδρυμα νεότητας καὶ στὶς μαθητικὲς κατασκηνώσεις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στὸν Αὐλώνα».

Ὁ Σεβ. Ἰταλίας παραδέχεται τὴν ἀποτυχίαν τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰταλίας κ. Γεννάδιος (ἀνήκει εἰς τὴν διακαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπέρμαχος τῶν θεολογικῶν διαλόγων διαπιστώνει ὅτι οὗτοι δὲν «προχωροῦν», διότι ἀπὸ αὐτοὺς ἀπουσιάζει ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμός. Πλέον συγκεκριμένως εἰς ἐκδήλωσιν διὰ τὴν κοπὴν τῆς Πρωτοχρονιάτικης πίττας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, διὰ τὸ συγκεκριμένον θέμα:

«Οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι προχωροῦν ὅταν ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμὸς κυριαρχοῦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ. Σήμερον, οἱ Διάλογοι δὲν προχωροῦν ὡς θὰ ἔπρεπε, διότι δὲν γίνεται ἡ κατάλληλη ἐργασία: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκατήχητος καὶ δὲν ξεύρει νὰ προσεύχεται. Ἡ εὐθύνη τῶν ὑπευθύνων ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγίστη. Ἡ Ἐκκλησία δὲν κρίνει, οὔτε καὶ καταδικάζει, ἀλλὰ ἀγαπᾷ καὶ σῴζει.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος, διά νὰ ἀνέλθη εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἦλθε διὰ τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ θέλει "πάντας σωθῆναι". Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία μας, εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰς σωτηρίαν, ἀλλὰ σῴζει τοὺς πάντας! Ἂς σταματήση ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταδίκη, ἃς μὴ ὁμιλοῦμεν διά λάθη καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ Αὐτὸς θὰ φωτίση, θὰ διδάξη καὶ θὰ καθοδηγήση εἰς τὴν θεϊκὴν καὶ εὐπρόσδεκτον συμπόρευσιν: "ἵνα πάντες ἓν ὦσιν"».

Ὁ «Ο.Τ.» ὑπογραμμίζει ὅτι διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ «ἵνα πάντες ἕν ὦσιν» δὰ πρέπη ὅλοι οἱ ἑτερόδοξοι, μὲ πρώτους τοὺς παπικούς, νὰ ἀποκηρύξουν τὰς κακοδοξίας καὶ τὰς αἱρέσεις των καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καταφρονοῦνται ἐν ὀνόματι τῆς ψευδοενώσεως τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

Ἐρώτησις πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστάς

Οἱ Ἀγγλικανοί «ἐχειροτόνησαν» τὴν πρώτην γυναῖκα «Ἐπίσκοπον». Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπαγορεύει τὰς χειροτονίας γυναικῶν, ἂν καὶ ὡρισμένοι Σεβ. Μητροπολῖται θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀλλάξη ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐρωτῶμεν ὅμως τοὺς ὑπερμάχους τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ τῆς ψευδοενώσεως μαζί των: Θὰ συνεχίσουν τοὺς διαλόγους μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ θὰ θεωροῦν τὴν «Ἐκκλησίαν» των ὡς κανονικὴν καὶ σώζουσαν; Ἀκόμη θὰ ὑποδεχθοῦν μὲ κανονικὰς τιμὰς «Ἐπίσκοπον» γυναῖκα εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολίν των;

ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΛΑΟΥ ΣΥΝΙΣΤΑ Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

Αἱ ἐναλλακτικαὶ θεραπεῖαι ἠμποροῦν νὰ εἶναι ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν σωματικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν

ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΙ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΟΙ, ΟΤΑΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΪΣΙΟΝ

Ἡ σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν συνελθοῦσα, κατὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου, ἠσχολήθη μὲ τὰς λεγομένας ἐναλλακτικὰς θεραπείας καὶ ἀπεφάσισε νὰ καλέση τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς εἰς τὴν μὴ χρησιμοποίησίν των, διότι εἶναι ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ ὑποκρύπτουν πνευματικοὺς κινδύνους. Πλέον συγκεκριμένως καὶ εἰς ἀνακοίνωσιν τῆς συνάξεως ὑπογραμμίζονται τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ "Σύναξις Κληρικῶν καί Μοναχῶν" ἀσχολήθηκε κατά τήν συνάντησή της στίς 16 Δεκεμβρίου 2014 καί μέ τό θέμα τῶν λεγομένων ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν καί ἐνέκρινε ὁμοφώνως τό παρακάτω κείμενο: Οἱ λεγόμενες ἐναλλακτικές θεραπεῖες προβάλλονται τά τελευταῖα χρόνια καί στήν Ἑλλάδα ὡς μία δυνατότητα στόν χῶρο τῆς ὑγείας, παράλληλα μέ τήν κλασσική ἰατρική.

Ἐκτός ἀπό τήν ἰατρική πλευρά του, τό θέμα ἔχει καί τήν πνευματική του διάσταση, ὅπως καί ἠθικές καί κοινωνικές προεκτάσεις. Ὅσον ἀφορᾶ στήν ἰατρική πλευρά, Εἰδική Ἐπιτροπή, πού συνέστησε ὁ Ἰατρικός Σύλλογος Ἀθηνῶν, ἀσχολήθηκε κατά τό ἔτος 1997 μέ τό θέμα αὐτό καί χαρακτήρισε τίς "ἐναλλακτικές θεραπεῖες" ὡς "Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους" (ΑΝ.ΘΕ.Μ.), τονίζοντας μέ αὐτόν τόν τρόπο τόν ἀντιεπιστημονικό τους χαρακτῆρα καί τήν ἐν δυνάμει ἐπικινδυνότητα γιά τήν ὑγεία ὅσων τίς χρησιμοποιοῦν.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ἐν δυνάμει ἐπικινδυνότητα γιά τό σῶμα, ὑπάρχει καί ἡ σημαντικότερη πνευματική ἐπικινδυνότητα τῶν ἐν λόγῳ "ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν".

Αὐτή συνίσταται κυρίως στό γεγονός ὅτι εἶναι πιθανόν αὐτές νά ἀποτελέσουν ἕνα εἶδος ἐφαλτηρίου, πού θά ὁδηγήσει ἀνύποπτους ὀρθοδόξους χριστιανούς στίς θρησκεῖες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς καί στόν ἀποκρυφισμό. Αὐτός ὁ κίνδυνος ἐπισημαίνεται ἤδη στά Πορίσματα τῆς ΚΕ΄ Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, πού συνεκάλεσε ἀπό 4 ἕως 6 Νοεμβρίου 2013 στόν Βόλο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Συνδιάσκεψη αὐτή ἀσχολήθηκε μέ τίς αἱρετικές καί ἀποκρυφιστικές προσεγγίσεις στό πρόβλημα τῆς ἀσθενείας. Κατονόμασε μάλιστα στά "Πορίσματά" της κάποιες "θεραπεῖες" μέ τά ἑξῆς λόγια: "Ἡ Συνδιάσκεψη διεπίστωσε ὅτι οἱ "θεραπεῖες" αὐτές (Ἀγγελοθεραπεία, Ἀγιουρβέδα, Ἀνθοϊάματα Μπάχ, Aura Soma, Ἀρωματοθεραπεία, Βελονισμός, Βιοενεργειακές Θεραπεῖες, Ἐσωτέρα Θεραπευτική, Κρανιοϊερή Θεραπεία, Κρυσταλλοθεραπεία, Ὁμοιοπαθητική, Ρέϊκι, Ρεφλεξολογία, Σιάτσου, ψευδοεπιστημονικές ψυχοθεραπεῖες κ.ἄ.) θεμελιώνονται σέ κοσμοθεωριακό ὑπόβαθρο, τό ὁποῖο εἶναι ἀντίθετο καί ἀσυμβίβαστο μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη".

Ἡ Σύναξή μας ἐπισημαίνει ἐπιπλέον τά ἑξῆς:

"Ὅπως τονίσθηκε καί στήν ἐν λόγῳ Συνδιάσκεψη, προσφορότερος θά ἦταν ὁ ὅρος ""Ἰατρική" τῆς "Νέας Ἐποχῆς"", ἐπειδή ἡ πνευματική θεμελίωση, πού οἱ ἴδιοι οἱ ἰδρυτές ἤ εἰσηγητές τους δίνουν στίς "θεραπεῖες" αὐτές, προϋποθέτει τήν περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου ἀντίληψη τῶν ἄπω-ἀνατολικῶν θρησκειῶν, τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς "Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου".

Τά στοιχεῖα ἀποκρυφισμοῦ προβάλλονται λιγότερο ἤ περισσότερο ἔντονα στίς διάφορες μορφές "θεραπειῶν". Παραδείγματος χάριν τό Ρέϊκι εἶναι ξεκάθαρα ἀποκρυφιστικό καί ἄρα ἀσυμβίβαστο μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη μας. Ἀρκεῖ νά ποῦμε ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουν τρεῖς βαθμοί μύησης.

Στό Ρέϊκι, ὅπως καί σέ ὅλες τίς "ἐναλλακτικές θεραπεῖες", ἡ ἀσθένεια θεωρεῖται ὅτι ὀφείλεται σέ μπλοκάρισμα μιᾶς μή προσδιορίσιμης ἐπιστημονικά παγκόσμιας ἐνέργειας, τῆς "πράνα" τῶν ἰνδουιστῶν. Ἡ "πράνα" θεωρεῖται ἀπό αὐτούς ὡς ἕνας ἐνεργειακός ὠκεανός, στόν ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι "κολυμποῦν" ὅλα τά ὄντα. Ἡ θεραπεία, ἐξ ἴσου αὐθαίρετα, θεωρεῖται ἀπό αὐτούς ὅτι εἶναι οὐσιαστικά ἕνα ξεμπλοκάρισμα τῆς "πράνα".

"Ὅλα αὐτά τά ἀνατολίτικα καί ἀποκρυφιστικά ἐπενδύονται καί παρουσιάζονται μέ μιά ἐπιστημονικοφανῆ ὁρολογία κατάλληλη νά ἐπηρεάσει τόν δυτικό ἄνθρωπο τοῦ σήμερα. Καί σέ ἄλλες ὅμως "θεραπεῖες" —ὅπως αὐτές πού χρησιμοποιεῖ ἡ Ὁμοιοπαθητική— ἡ ἀσθένεια θεωρεῖται ὅτι ὀφείλεται σέ ἀποσυντονισμό τῆς "ζωτικῆς δύναμης" ἤ "συμπαντικῆς ἐνέργειας", ἡ ὁποία ἔχει κατά τούς ὁμοιοπαθητικούς "μορφοποιητικό νοῦ" καί "συνδέει τό ἄτομο μέ τήν ὑπέρτατη Ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος". Ἀξιοσημείωτο εἶναι καί τό γεγονός ὅτι ἀποδίδουν στή "ζωτική δύναμη" χαρακτηριστικά ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου. Σέ κείμενα ὁμοιοπαθητικῶν ὑπάρχουν συχνές καί ἐκτεταμένες ἀναφορές σέ ἔννοιες καί τεχνικές ἀλχημείας καί ἀποκρυφισμοῦ. Ἀρκεῖ νά λεχθεῖ ὅτι μέ τήν "δυναμοποίηση", ὅπως λένε, τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου ἐκδηλώνεται ἡ πνευματοειδής φύση τῆς δραστικῆς πρώτης ὕλης του. Ἡ ἰαματική δύναμη τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου χαρακτηρίζεται ἀπό τόν ἰδρυτή τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Samuel Hahnemann ὡς "μαγική".

Ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνη πνευματικῶς εἶναι ἡ ἄποψη τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ὅτι μέ τά "φάρμακά" τους θεραπεύουν ἀκόμη καί τά πάθη τῆς ψυχῆς, ὅπως τόν ἐγωισμό, τή ζῆλεια, παθολογικές ἐκδηλώσεις καί διαστροφές τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου κ.ο.κ. Ἔτσι δέν χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ τό ἔργο της τό ἀναλαμβάνει ἡ Ὁμοιοπαθητική, ἡ ὁποία καί μέ ἄλλα κείμενα ἐκπροσώπων της παρουσιάζεται ὄχι μόνον ὡς μία μέθοδος θεραπείας, ὅπως θέλει νά εἶναι, ἀλλά καί ὡς ἕνα σωτηριολογικό σύστημα καί ὡς πρόταση γιά νά ξεπεράσει ἡ ἀνθρωπότητα τά σημερινά της ἀδιέξοδα!

Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει νά καταδικασθεῖ καί ἡ ἀπαράδεκτη προσπάθεια παραπληροφορήσεως κάποιων ὁμοιοπαθητικῶν νά παρουσιάσουν κορυφαίους συγχρόνους Ἁγίους Γεροντάδες ὡς ὀπαδούς τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ὅπως π.χ. τόν Ἅγιο Πορφύριο καί τόν Ἅγιο Γέροντα Παΐσιο τόν Ἁγιορείτη. Εἶναι ὅμως τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι καί οἱ δύο αὐτοί Ἅγιοι τῶν ἡμερῶν μας ἦταν ξεκάθαρα ἀντίθετοι μέ τήν Ὁμοιοπαθητική. Ὁ μέν Ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι τά "φάρμακά" τους εἶναι "νεράκι κοπανιστό", ἀλλά —συμπλήρωνε— νά προσέχετε, γιατί "κάποια, πού ἔρχονται ἀπ' ἔξω, εἶναι διαβασμένα". Καί ὁ Ἅγιος Γέροντας Παΐσιος χαρακτήριζε ἐπίσης τό ὁμοιο–παθητικό φάρμακο "κοπανιστό νεράκι" καί "δαιμονικό ὑποκατάστατο τοῦ ἁγιασμοῦ"!

Ἡ Σύναξή μας, ὅπως καί ἡ προαναφερθεῖσα ΚΕ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη, ἐπιθυμεῖ νά συστήσει φιλαδέλφως στούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς νά ἀποφεύγουν "θεραπευτικές" μεθόδους πού δέν εἶναι ξεκάθαρες ἀπό πλευρᾶς ἰατρικῆς οὔτε, πολύ περισσότερο, ἀπό πλευρᾶς πνευματικῆς.

Ὁ χριστιανός, ἐξ ἄλλου, δέν ἐπιζητεῖ τήν θεραπεία τοῦ σώματος ἔναντι παντός τιμήματος. Ἡ ἀσθένεια, ὡς γνωστόν, ἔχει πολλές φορές καί τόν χαρακτῆ